

கனவ
இலக்கிய
மாது
சங்கிரக

100/-

ஜீபாதி

புரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

க.பரணீதரன்
சு.தவச்செல்வன்
பேராசிரியர் செ.யோகராசா
எம்.எம்.ஜெயசீலன்
மா.ரவிஷ்வரன்
இ.ஜீவகாருண்யன்
கிருஷ்ணன்
ஏ.எஸ்.உபைத்துல்லா
சிவலிங்கம் இராஜினிதேவி
கலைமகன் பைநுஸ்
அலெக்ஸ் பரந்தாமன்
வதிரி சி. ரவிந்திரன்
வேலையூர் ரஜிந்தன்
புலோலியூர் வேல் நந்தன்
சத்திராதி
சு.க.சிந்துதாசன்
நிலாந்தி சசிக்குமார்
இ.ச.முரளிதரன்
ஜஸ்மின்
மஞ்சமோகன்
ஆர்.எஸ்.ஆனந்தன்
செ.அன்புராசா
கே.எஸ்.சிவகுமாரன்
மொழிவரதன்
க.சட்டநாதன்
கு.ரிலக்சன்

121

ஐப்பசி - 2018

சிறுகதைகள்

- ஏ.எஸ்.உபைத்துல்லா - 08
- சி.இராஜினிதேவி - 16
- கலைமகன் பைரஸ் - 19
- அிலெக்ஸ் பரந்தாமன் - 27

கவிதைகள்

- வதிரி சி.ரவீந்திரன் - 11
- வேலணையூர் ரஜிந்தன் - 11
- புலோலியூர் வேல் நந்தன் - 15
- சத்திராதி - 24
- சு.க.சிந்துதாசன் - 24
- நிலாந்தி சசிக்குமார் - 25
- இ.சு.முரளிதரன் - 26
- ஜஸ்மின் - 28
- மஞ்சு மோகன் - 44
- ஆர்.எஸ்.ஆனந்தன் - 46
- செ.அன்புராசா - 48

புதி எழுத்து

- கே.எஸ்.சிவகுமாரன் - 43

நூல் விமர்சனம்

- மொழி வரதன் - 45

தொடர் நாவல்

- க.சட்டநாதன் - 29

அட்டைப்படி

- த.ரிலக்சன்

கட்டுரைகள்

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் வண்ணத்துப்பூச்சியாய் சிறகடித்த இலக்கிய தேவதை கெக்கிறாவ ஸஹானாவின் இலக்கியத்தடம்
க.பரணீதரன் - 03

கொலைச்சிந்தும் கலகக் குரலும்
சு.தவச்செல்வன் - 12

000215

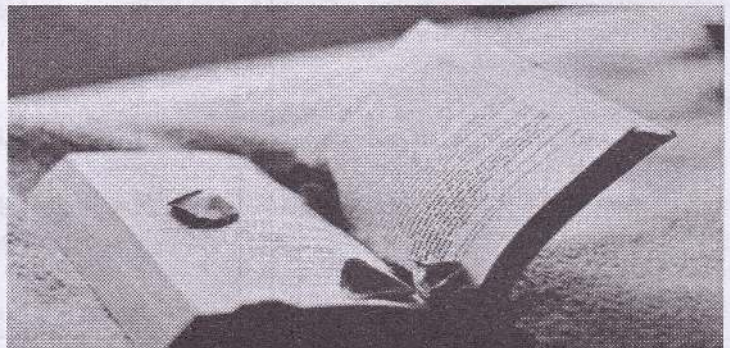
அறியப்படாத தமிழ் விமர்சன முன்னோடி:
தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை
பேராசிரியர் செ.யோகராசா - 22

மறுபதிப்பின் சமூகத்தேவை: “நாமிருக்கும் நாடே”
சிறுகதைத் தொகுப்பை முன் வைத்து சில குறிப்புகள்
எம்.எம்.ஜெயசீலன் - 35

ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு துரையரின் பங்களிப்பு
மா.ரதீஷ்வரன் - 40

மனம் எனும் புதிர் - 2
இ.ஜீவகாருண்யன் - 42

விவாகரத்து பற்றிய ஜீவகுமாரன் விளக்கத்திற்கு எனது பதில்
கிருஷ்ணன் - 47

ஜீவநதி

2018 ஜப்பசி இதழ் - 121

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவையந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலயப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நபராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharanetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விரம்

தரவரி - 100/- ஆண்டுசந்தா - 1500/-
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K.Bharanetharan,
Kalaiaham ,
Alvai North west, Alvai.**

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharanetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை யொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட உற்று உற்று...
புதியதோர் உலகம் செம்மோம்! - யாரதிநாசன்-

உள சமூக நலமும் ஒக்ரோபர் மாதமும்

'ஒக்ரோபர்' மாதம் நான்கு முக்கியமான நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கிய வகையில் முக்கியமானதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. சிறுவர் தினக் கொண்டாட்டங்கள், முதியோர் தின நிகழ்வுகள் ஆசிரியர் தின நிகழ்வுகள், வாசிப்பு மாத நிகழ்ச்சிகள் என இம்மாதம் கழைக்கும். ஆனால், இம்முன்று வகையான நிகழ்வுகளிலும் முதன்மைப்படுத்தப்பட வேண்டியது 'உள சமூக நலம்' என்பதே. சிறுவர்களிடத்தும் முதியோர்களிடத்தும் 'உள சமூக நன்னிலையை' ஏற்படுத்த வேண்டியது எம் எல்லோரதும் முக்கியமான கடமையாகும். உளசமூக நன்னிலை அல்லது உளசமூக நலம் (psycho - social health) என்பது நான்கு முக்கியமான கூறுகளை உள்ளடக்கியது. உள நிலை சார்ந்தும் மனவெழுச்சிநிலை சார்ந்தும் சமூக நிலை சார்ந்தும் ஆன்மிக நிலை சார்ந்தும் ஒருவர் நன்னிலையில் உள்ள போதே அவரின் உளசமூக நலம் பேணப்படும்.

உள நலம் என்பது எமது உடல் பற்றியும் குடும்பம் பற்றியும் உறவுநிலைகள் பற்றியும் பொதுவாக எமது வாழ்வில் நாம் கொண்டிருக்க வேண்டிய விழுமியங்கள், மனப்பாங்குகள், நம்பிக்கைகள் என்பவற்றைக் குறித்து நிற்கின்றது. உளநலம் சார்ந்த இந்த அம்சங்களோடு எமது மனவெழுச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தி, பிறரோடு பிணைப்புள்ளவராக சமூக ஊடாட்டம் கொண்டு மக்களை மதித்து, சேவைகளை மதித்து, மக்களுக்கான சேவைகள் புரிந்து சமூக நன்னிலையைப் பேணி எமது ஆன்மிக அறிவையும் பெருக்கும் நிலையில் உள சமூக நலம் சிறப்புறும். உளசமூகநலம் பற்றிய அறிநிலையே(awareness) ஏற்படுத்தக் கூடியதாக ஒக்ரோபர் மாத நிகழ்வுகள் அமையின் இந்நிகழ்வுகளும் விழாக்களும் கொண்டாட்டங்களும் அர்த்தமுள்ளவையாகும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்- பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புகல்ப - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம்,
பரணி புத்தகக் கூடம் - ரெல்லியடி

கல்வியும் கலையும் மலிந்த
 திருநாடு இலங்கை.
 படைப்பாளிகளும்
 ஆர்வலர்களும் சித்தாந்த
 விற்பன்னர்களும் ஆண்டாண்டு
 காலமாய் ஆண்டு திளைத்த
 மண் இலங்கை மண். அந்த
 மண்ணில் முளைத்த எந்த
 விதையும் விளையாமல்
 போவதில்லை. ஸஹானா
 விளையட்டும்; இவரால்
 கவிதைக்கும் தமிழுக்கும்
 நன்மைகளும் விளையட்டும்
 - கவிப்பேரரசு தவரஞ்சு-

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் வண்ணத்துப்பூச்சியாய் சிறகடித்த இலக்கிய தேவதை கெக்கிறாவ ஸஹானாவின் இலக்கியத் தடம்

—க.பரணீதரன்

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் இலக்கிய தேவதையாய் வலம் வந்து, மகளாக என் மீது அன்பு சொரிந்த இலக்கியத்தாய் கெக்கிறாவ ஸஹானா அம்மா, தனது 50 ஆவது வயதில் எம்மை எல்லாம் விட்டு பிரிந்து விட்ட நிலையில், கனத்த மனத்துடன் விழிகள் எல்லாம் நிறைந்த நீருடன், நான் எழுதும், ஸஹானா அம்மாவின் இலக்கியத்தடம் பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரையாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் கெக்கிறாவ ஸஹானா என்ற பெண் ஆளுமையை அறியாதவர்கள் இருக்க முடியாது. இன்று உள்ள முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளர்களுக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்து வந்தவர் ஸஹானா அவர்கள். அபூ ரஹுமான் சித்தி ஜஹானரா என்பது அவரது இயற் பெயர். 1968 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 26 ஆம் திகதி அபூ ரஹுமான், கைருன்னிலா தம்பதிகளுக்கு இரண்டாவது மகளாக கெக்கிறாவ ஸஹானா பிறந்தார். இவருடன் கெக்கிறாவ ஸஹானா உட்பட 5 சகோதரர்கள் உடன் பிறப்புகளாயினர். தனது ஆரம்ப கல்வியை (1-11வரை) கெக்கிறாவ முஸ்லிம் மகாவித்தியாலத்தில் கற்ற கெக்கிறாவ ஸஹானா அவர்கள் கற்கும் காலத்திலேயே வாசிப்பில் அதிக ஆர்வம் உடையவராகவும் பாரதி, ஜெயகாந்தன் எழுத்துக்கள் மீது அதிக ஈடுபாடு உடையவராகவும் இருந்தார். கம்பளை ஸாஹிரா கல்லூரியில் விஞ்ஞானத்துறையில் கற்றார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வெளிவாரி கலைப் பட்டதாரியாக பட்டம் பெற்ற இவர் ஆங்கில ஆசிரியையாக தொழில் புரிந்து வந்துள்ளதோடு

நன்மாணாக்கரையும் உருவாக்கியுள்ளார்.

பதினான்கு வயதிலேயே ஜெயகாந்தனின் எழுத்துக்களால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டு அவரது எழுத்துக்களை தேடித்தேடி படித்து தானும் ஒரு படைப்பாளனமையாக வர வேண்டும் என்னும் நோக்கோடு தன் ஆளுமையை விருத்தி செய்து “மல்லிகை” இதழில் 1989 இல் “ஊரடங்கு” கவிதை மூலம் இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்து வைத்தார். அதே ஆண்டிலேயே தனது முதற் சிறுகதையை மல்லிகையில் “உள்ளிருக்கையிலே” என்னும் தலைப்பில் எழுதியிருந்தார். கவிதைகளில் அளப்பெரிய ஈடுபாடுடைய ஸஹானா சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், நாவல், குறுநாவல், ஆய்வுகட்டுரைகள், விமர்சனங்கள், வானொலி நிகழ்வுகள், சினிமா விமர்சனம் என இலக்கியத்தின் பல்வகைமைகளிலும் தொடர்ந்து எழுதத் தொடங்கினார். தொடர் வாசிப்பும் இலக்கியத்தின் மீதான அளவு கடந்த பற்றும் இவரது எழுத்தை பிரகாசிக்கச் செய்தன. கவிதைப் பிரியையான இவரது முதல் நூலாக “ஒரு தேவதைக் கனவு” சிறுகதைத் தொகுப்பு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக 1997 ஆம் ஆண்டு 14 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி வெளியானது. இத்தொகுப்பே கெகிறாவில் இருந்து வெளியான முதல் தமிழ் சிறுகதைத் தொகுப்பாகவும் கொள்ளப்படுகின்றமை பாராட்டிற்கும் சாதனைக்குமுரியது. இந்த தொகுப்பிற்கு பதிப்புரை எழுதியுள்ள மல்லிகை ஆசிரியர் ஜீவா “எதிர்காலத்தில் நன்கு பிரகாசிக்கத் தக்க அத்தனை சிறப்பு ஆற்றல்களையும் திறமைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டவர்தான் இவர். இவரால் இன்னும் அதியற்புதமான படைப்புகளை எதிர் காலத்தில் சிருஷ்டிக்க முடியும் என மெய்யாகவே இந்தக்கட்டத்தில் நம்புகிறேன்” என எழுதியிருந்தார். டொமினிக் ஜீவாவின் கூற்றை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் ஸஹானா அம்மாவின் இலக்கிய செயற்பாடுகள் அமைந்தன. தன்னை தூக்கி விட்ட மல்லிகை இதழ்களை விற்றுக் கொடுத்தும் மல்லிகை ஆசிரியருக்கு சந்தாதாரர்களை இணைத்துக் கொடுத்தும் தனது நன்றிகளையும் அன்பையும் தெரிவித்தும் வந்த பரோபகாரியாகவும் இவர் விளங்கியுள்ளார். இவரது 29 ஆவது வயதில் வெளியான இத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் பலவற்றில் முதிர்ச்சியுற்ற ஒரு படைப்பாளியின் தொகுப்பு என்று கூறும் அளவிற்கு கதைகளின் தரம் அமைந்திருந்தன. இத்தொகுப்பில் உள்ள பல கதைகள் மனித வாழ்வில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும், மனித மனங்களின் மாற்றங்களையும் - அசைவுகளையும், கெக்கிறாவையை சுற்றி உலாவும் பாத்திரங்களையும் கணவன் மனைவியின் உறவு நிலைகளையும், ஏழ்மையின் கொடுமைகளையும், மனித மனப்போராட்டங்களையும் கருப்பொருள் களாக கொண்டவை. தொகுப்பின் முக்கியத்துவம் யாதெனில் இக்கதைகள் ஒவ்வொன்றும் உளவியல் ரீதியில்

அணுகப்படக்கூடிய தன்மை வாய்ந்தமையைக் குறிப்பிடலாம். சொற்சிக்கனமும், தெளிந்த வசனக்கோர்வைகளும், கதைகளின் இடையே வரும் சிறு கவிதைகளும், விவரிப்பும் ஸஹானா அம்மாவின் இத்தொகுப்பின் வெற்றி எனலாம். கதைகளில் வரும் விபரிப்புகளும், உவமான உவமேயங்களும் வாசகனை கட்டிப்போடும் தன்மை வாய்ந்தன. “ஒரு தேவதைக் கனவு” கதையில்: “....பெரிதாக கொட்டாவி விட்டபடி சோம்பல் முறித்து நிமிர்ந்தபோது தான் ஒரு நாளாமில்லாத விசேஷமாய் எதிர்வீடு திறந்திருப்பதைக் கண்டான். சிறிய முற்றத்தில் அழகாக மாக்கோலம் இடப்பட்டிருந்தது. வெளிர் பச்சை நிறத்தில் மாக்கோலம் இடப் பட்டிருந்தது. வெளிர் பச்சை நிறத்தில் பாவாடை தாவணி அணிந்து, தழையப் பின்னிய கூந்தல் முன்னால் தொங்கி விழு. அதை ஒரு கையால் ஒதுக்கி விட்டபடி மறுகையால் லாவகமாக கோலமிட்டுக் கொண்டிருந்தாள் அந்தப்பெண். தளர்வான சுருண்ட கேசத்தின் மத்தியில் கீழே குனிந்திருந்த அவள் முகம் அந்த மெல்லிய ஒளி யிலும், வீட்டுக்குள்ளிருந்து மங்கலாக பரவிய விளக்கொளியினும் பிரகாசிப்பது அவனுக்கு கரிய இருளில் பால்வண்ணமாக ஒளிவீசும் தெருக்கோடி விளக்கை ஞாபகப்படுத்திற்று.” என்ற விபரிப்பு ஸஹானாவின் விபரிப்பின் திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டு.

இவரது இரண்டாவது வெளியீடாக இந்தியாவின் மாங்குயில் பதிப்பக வெளியீடாக “இன்றைய வண்ணத்துப் பூச்சிகள்” கவிதைத் தொகுப்பு 2004 இல் வெளியாகியது. கவிப்பேரரசு வைரமுத்துவின் வாழ்த்துரையும் மேமன் கவியின் “ஸஹானாவின் கவிதைகளும் அவரது சுயமும்” முகவுரையும் இந்நூலை சிறப்புறச் செய்கின்றன. 54 கவிதைகள் அலங்கரிக்கின்ற இந்நூலில் பிறருக்காக உள்ளத்தால் தவிக்கும் ஸஹானாவின் மனதை தரிசிக்க முடிகின்றது. ஸஹானாவின் கவிதைகளைப் பற்றி கவிப்பேரரசு வைரமுத்து: “மரபு என்றோ புதுமை என்றோ தன் சொற்களுக்கு விலங்கிட்டுக் கொள்ளாமல் எவ்விடத்தில் இருந்தாலும் கவிதை கவிதைதான் என்ற விசாலமான மனம் வேண்டும் படைப்பாளிக்கு. அந்த மனம் வாய்த்திருக்கிறது ஸஹானாவுக்கு. பயிற்சியும் முயற்சியும் பெருகப் பெருக கவிதைகளின் புதிய தளங்களை நோக்கி ஸஹானாவின் பயணம் தொடரக்கூடும் என்பதற்கான நம்பிக்கையான சாட்சிகளை இதில் பல கவிதைகள் வழங்குகின்றன” என்கிறார். காதல், பெண்ணியம், போரின் அவலங்கள், ஜீவகாருண்யம், இயற்கை அழகு, வறுமையின் கொடூரம், போதையின் அவலம், பெண் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சினைகள் என்பவற்றை கருப்பொருட்களாக கொண்டு இத்தொகுப்பின் கவிதைகள் புனையப் பட்டுள்ளன. இத்தொகுப்பில் உள்ள பல கவிதைகள் வாயிலாக, மனிதர்களது அவல நிலைகளைக் கண்டு வருத்தமுறும் கவிதாயினி ஸஹானா, நிலையான அமைதியான உலக அமைதியை வேண்டுகின்றார். இவ்வுலகில் போர் ஏற்படுத்திய அவல நிலை கண்டு, “பிற நாட்டுச் சகோதரனுக்கு!” என்னும் கவிதையில் ஸஹானா ஏங்கும் ஏக்கம் மானிட நேயம்மிக்க அனைவரின்

"பாரதி சொன்னது போல் "பிறர் ஈனநிலை கண்டு துள்ளும் மனோபலமும், தன் சுயத்தை இருத்திக் கொள்ளும் போராட்டக் குணமும் தான்". எந்தவொரு பெண்ணிய அளவுகோல்களின் அடிப்படையிலும் இவரது கவிதைகளின் உள்ளடக்கமோ - உருவமோ அடங்காத பட்சத்திலும் கூட இவர் வாழும் சூழல், நான் மேற்குறித்த மனோபலத்தின் மூலமும் போராட்ட குணத்தின் மூலமும் இவர் ஒரு தீவிரமான பெண்ணியப் படைப்பாளிக் குரிய சகல குணாம்சங்களைக் கொண்ட ஒரு பெண் கவிதைப் படைப்பாளியாக எனக்குத் தோற்றம் தருகிறார் என்பது மிகைக் கூற்று அன்று"

- மேமன் கவி -

ஏக் கமாகவும் அமையும். எடுத்துக் காட்டுக் காசு அக்கவிதை இங்கு பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

அழுதிருக்கின்றோம்;

மணம் நொந்து

தொழுதிருக்கின்றோம்;

சுடி விவாதித்திருக்கின்றோம்;

விஞ்ஞானக் கன்னி

நாசகாரக் கணவனுக்கு

வாழ்க்கைப்பட்ட அலலத்தை

கண்டித்துமுள்ளோம்;

நைட்ரஜன் குண்டுகளும்

கண்டம் தாவும் ஏடுகளைகளும்

கொடும் மிருங்கங்களை

நெடிதயர் மலைகளை

பாழ் மண்டபங்களை

அழிக்கலாம்;

மாந்தரை அழிக்கலாமோ?

சிறு துளை வளியில்

சீவிக்கும்

ஒரு பிடரி அறையை

பிளேட் கீறலைத்

தாளாத உடம்பைத்

தகர்க்கவா ஆயுதங்கள்

என்று சபித்துள்ளோம்

ஒரு காலத்தில்

எதியோப்பிய பட்டினி

லெபனான் யுத்தம்

வங்காள வெள்ளம்

மனதைக் கலைத்தது

முன்னொரு போது

இப்போதில்லை.

காட்டுப்புலிகள்

நடுத்தெருவில் இரைதேடும்

இந்தப் பூமியில்,

பள்ளி வாசல்கள்

வேட்டைத் தலமான கணத்தில்

இறைமைகள்

இரத்த விளாறாய்

சிதறிய பொழுதில்

முடியவில்லை தம்பீ;

உனக்காக நான் அழ

முடியவில்லை.

பிறர்க்கென அழுதல்

இப்போதில்லை.

மூன்றாவது வெளியீடாக ஸஹானா அம்மா

வின் "ஒரு கூடும் இரு முட்டைகளும்" குறுநாவல் 2009 இல் வெளியாகியது. இந்நூலில் ஒரு குறுநாவலும் ஐந்து சிறுகதைகளும் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தந்தையை இழந்த முஸ்லிம் குடும்பத்தில் ஒரு தாயும் இரு பெண் பிள்ளைகளும் தின வாழ்வுக்காக படும் பாட்டை உணர்வுகள் ததும்ப விபரிக்கும் குறுநாவலாக "ஒரு கூடும் இரு முட்டைகளும்" குறுநாவல் அமைந் துள்ளது. காதல், காமம், நட்பு, தாய்மை, சமூக வக்கிரங்கள், வறுமை போன்ற விடயங்களை இந்நாவலின் வாயிலாக காட்சிப் படுத்தியுள்ளார். தொகுப்பில் இடம்பெற்ற 5 சிறுகதை களிலும் பெண்கள் அனுபவிக்கும் பிரச்சினைகளும், காதலும் தான் நிறைந்து காணப்படுகின்றது. தாதிப்பெண் ஒருத்தி குழந்தையொன்றின் இறப்பைப் பார்த்து அடையும் துன்பத்தை "புருஷோத் தமன்" என னும் கதை வாயிலாகவும், "உள்ளும் புறமும் பேய்கள்" என னும் கதையில் கருக்கலைப்பு செய்ய வந்த பெண்ணின் மீது வைத்தியர் காதல்கொள்வதும், தன் மனவளம் குன்றிய மூத்த குழந்தையை பராமரிப்பதற்கு, இடைஞ்சலாக தன் வயிற்றில் உண்டான கரு காரணமாக அமையும் எனக் கருதி கருக்கலைப்பு செய்ய வந்ததாக கூறும் தாய்மையின் உணர்வுகள் விபரிக்க முடியாத சோகத்தை ஏற்படுத்து கின்றது. சல்மான் ஏற்கனவே திருமணமான வன் என அறிந்து ஆயிஷா என னும் பெண் அடையும் துன்பத்தை "உண்மைக்காதல்" கதையினூடாகவும், காதலை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட கதையாக "பெண் என்றால்" கதையும், அகதிகளின் வாழ்வில் ஏற்படும் இடர்களையும் அவர்கள் மீது மேற்கொள்ளப்படும் வன்கொடுமைகளையும் வேதனையாறு பெருக்கெடுக்க கூறும் கதையாக "அகதிகள்" கதையும் இடம்பெற்று இத்தொகுப்பு சிறப்பானதொரு தொகுப்பாக வெளிவந்தது.

14 வயதில் ஜெயகாந்தனது "சிலநேரங்களில் சில மனிதர்கள்" நாவலைப் படித்ததன் வாயிலாக ஜெயகாந்தனின் படைப்புகள் மீது ஈர்க்கப்பட்டு அவரது படைப்புகளில் அதிகமானவற்றை வாசித்ததுடன் அவரது தீவிர ரசிகையும் ஆனார். "எனது பதின்மூன்றாம் வயதுக் குள்ளாக நான் மூன்று முறை படித்து முடித்திருந்தேன். தான் எவ்வளவு பெரிய ஆபீஸராக உயர்ந்து விட்ட போதிலும், தன்னை தனது அறிவையும், படிப்பையும் வைத்து மதிப்பவர்கள் மிகக்குறைவு. என்று கவலைப்பட்டுக் கொள்கிற அப்பாவி கங்கா என்னுள் மாறாத பிம்பமாக படிந்து விட்டாள். அதுவே எனக்கும். எனது அபிமான எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தனுக்குமான முதல் உறவாகத் திகழ்ந்தது. ஜெயகாந்தன் என் இதயத்தில் இமயத்தின் அளவுக்கு உயர்ந்து நின்றார்" என "மானசஞ்சாரம்" என்னும் நூலில் ஸஹானா குறிப்பிடுவது கவனத்தில் கொள்ளத் தக்கது. அவரது நூல்களை வாசிப்பதோடு மட்டும் நின்று விடாமல் ஆராய்ச்சிக்கும் உட்படுத்தியிருக்கின்றார். அதன் விளைவாக தான் வாசித்த ஜெயகாந்தனது படைப்புகளை வைத்துக் கொண்டு 2010 இல் "தூழ ஓடும்

நதி” என்னும் தலைப்பில் ஜெயகாந்தன் படைப்புகள் பற்றிய நூலை வெளியீடு செய்தார். ஜெயகாந்தனின் பெண்பாத்திரங்கள், சுதாபாத்திரங்கள், அவர் பயன்படுத்திய உரையாடல்கள், ஜெயகாந்தன் எழுத்துக்களில் இஸ்லாமிய கருத்துகள், ஜெயகாந்தனின் மனிதாபிமானம், ஜெயகாந்தனின் துணிச்சல், தத்துவக்கருத்துக்கள், மெய்ஞ்ஞானப் பார்வை என்பவற்றோடு அவருடனான சந்திப்பின்வாயிலாக பெற்ற அனுபவங்களையும், அவரது கடிதத்தையும், அவருடனான சந்திப்பின் போதான உரையாடலையும் தன்னகத்தே இந்நூல் கொண்டு வெளியானது.

2011 இல் ஜீவநதி வெளியீடாக “மானசஞ்சாரம்” என்னும் சுயசரிதம் வெளியானது. மல்லிகையில் தொடராக எழுதப்பட்டவை இவை. தன்மானத்தையும் ஆழ்ந்த நூல் பரிச்சயத்தையும் சிந்தனை அறிவையும் மட்டுமே துணையாகக் கொண்டு ஒரு பின்தங்கிய கல்விப்புலத்தில் வாழ்ந்த இளம் பெண்ணொருத்தியின் வாழ்வியல் அனுபவங்கள் கடிதங்களினூடாகவும் தன் கூற்றாகவும் இந்நூலில் தரப்பட்டுள்ளன. இந்நூலைப் படிக்கும்போது கவிதை ஒன்றைப் படிப்பதான உணர்வு ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாதுள்ளது. இதுவே இந்நூலாசிரியையின் கலை யாக்க ஆளுமைக்குச் சான்று பகிக்கின்றது எனலாம். “ஆங்கில மொழியில் கடிதங்களுக்கு உந்த இடமுண்டு தமிழில் அப்படி வளர்ந்திருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை. கடித இலக்கியம் என்ற பெயரில் இதை அறிமுகப்படுத்தலாம் என்று எண்ணுகின்றேன்” என, தனது முன்னுரையில் ஸஹானா அவர்கள் குறிப்பிடுவது ஈழத்தின் புதியதொரு இலக்கிய முயற்சியாகவே கருத முடிகின்றது. ஸஹானா அம்மாவின் தெளிந்த நீரோடை போன்ற உள்ளத்தை அறிந்து கொள்ள விரும்புவர்கள் அவரது “மானசஞ்சாரம்” நூலை வாசிப்பதன் மூலம் உணர்ந்து கொள்ளலாம். இந்நூல் இவரது சொந்த வாழ்வியல் அனுபவங்களை விளக்கும் சுயசரிதமாகவும் கொள்ளக்கூடியது.

2011 இல் ஜீவநதி வெளியீடாக “மானசஞ்சாரம்” வெளிவந்து ஒரு மாத இடைவெளியில் ஜீவநதி வெளியீடாக “இருட்தேர்” கவிதைத் தொகுப்பு வெளியானது. இந்நூலின் அட்டைப்படத்தில் நடிக்க கே. ஆர் விஜயாவின் படமும் இணைக்கப்பட்டிருப்பது பலருக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும். கே.ஆர்.விஜயாவின் தீவிர ரசிகையான ஸஹானா, அவரது படமும் அட்டையில் எங்காவது ஓர் இடத்தில் இடம்பெற வேண்டும் என்று கட்டாயமாகக் கூறி தன் ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொண்டார். இத்தொகுப்பில் 71 கவிதைகள் உள்ளடங்கியுள்ளன. இத்தொகுப்பு ஸஹானா அம்மாவின் ஏனைய எழுத்துகளை விட்டு சற்று விலகி சமுதாயத்தின் மீதான தன் பார்வைகளாகவும் பெண்ணிலை வாழ்ச் சிந்தனைகளை விதைப்பனவாகவும் வெளிவந்தன. இவரது இத்தொகுப்பு பற்றி பேராசிரியர் செ. யோகராசா: “...கெக்கிறாவ ஸஹானாவின் கவிதைகள் எண்பதுகள் தொடக்கம் ஈழத்தில் முனைப்புப்பெற்ற பெண்ணிலைவாத நோக்குடைய கவிதைப்போக்கின் வெளிப்பாடுகளாகின்றன. இவற்றில் சில கவனத்திற்குரிய படைப்புகளாகும்.. இவரது கவிதைகளில் நெருங்கி நின்று உறவாடுகின்ற நுண்மன உணர்வுகள் எளிமையாகவும், அழகாகவும், அதேவேளையில் வெகு இயல்பான முறையிலும் வெளிப்படுத்தப்படும் ஆற்றல்

என்பன இடம்பெற்றுள்ளன. அவ்வப்போது வித்தியாசமான புதியமொழிப் பிரயோகங்களைப் பயன்படுத்தும் ஆற்றலும் அவருக்குள்ளது” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இதன் பின்னவர் வெளியான இவரது மூன்று தொகுப்புகளின் வடிவமைப்பும் என்னால் மேற்கொள்ளப்பட்டவை. அந்தவகையில் 2012 இல் இவரது “முடிவில் தொடங்கும் கதைகள்” சிறுகதைத் தொகுப்பு 12 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி வெளியானது. இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகளில் “கோடரிக்காம்புகள்” என்னும் சிறுகதை ஆணாதிக்க வலையில் சிக்கி தவிக்கும் பெண்ணைப் பற்றிய கதை. பெண்விடுதலை பெண் சமத்துவம் என வெளிஉரையாடலில் குறிப்பிடுவோர் சொந்த வாழ்க்கையில் எப்படி அடக்குமுறைகளை மேற்கொள்கிறார்கள் என்பது பற்றியதானது. தன்னை பாதித்த, தான் காண விரும்பும் உலகத்தை, பெண்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்களை, பிரசவ வேதனையை, மானிடர்களிடையே காணப்படும் வேஷதாரிகளை வைத்து புனையப்பட்ட கதைகளாக காணப்படுகின்றன.

2014 இல் “அன்னையின் மகன்” நாவல் வெளியானது. பெண்ணினத்தின் மீதான அடங்கு முறைகளையும், கொடுமைகளையும் கண்டு ஆத்திரம் கொள்ளும் ஸஹானா அவர்கள் இவற்றுக்கு தீர்வுதான் என்ன என இந்நாவல் வாயிலாக அறிய முனைகின்றார். கெக்கிராவ பிரதேசத்தில் உள்ள இரு கிராமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏறத்தாழ ஐம்பது வருடங்களாக இருந்த களப்பின்னணிகளையும் கொண்டு அதிலிருந்து தடைகளை எதிர்த்து கொண்டு முன்னோக்கி நகர்ந்த ஒரு பெண்ணின் கதையை சொல்வதனூடாக பல்வேறு பெண்ணியப் பிரச்சினைகளை பேசுகின்றார். வறுமையின் கொடுமையால் ஏற்படும் பிரச்சினைகள், பெண்களுக்கு எதிரான அடக்குமுறைகள், ஒழுக்க விழுமியம்சார் கருத்துக்களை தனது படைப்புகளுடாக வெளிப்படுத்தி வருபவர் ஸஹானா அவர்கள். அந்த வகையில் சமூகம் பற்றிய பெண்ணிலை சிந்தனையாள ராக தன்னை இனங்காட்டி வரும் இவரது இந்நாவல் கூட ஸஹானா அம்மாவின் எழுத்து வாண்மைத்திறனுக்கு தக்க தொரு சான்றாக அமைவதோடு இந்நாவலின் கதை யோட்டம் மிகவும் சுவாஸ்யமானதாகவும், வாசகனுக்குள் பல நல்ல சிந்தனைகளை தெளிவுபடுத்தி விதைப்பதாகவும் காணப்படுகின்றது.

“ஊமையின் பாஷை” சிறுகதைத்தொகுப்பு 11 கதைகளை உள்ளடக்கி வெளியானது. இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் அண்மைக் காலத்தில் எழுதப்பெற்ற அவரது கதைகளை உள்ளடக்கிய தொகுப்பு. இத்தொகுப்பும் பெண்ணியம், ஆசிரியத்துவம், பேரினவாதம், சமூக ஒழுக்கம் போன்றவற்றை கருப்பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஸஹானா அம்மாவால் இறுதியாக தொகுக்கப்பட்ட நூலாக “புதிய தரிசனம்” கட்டுரைத்தொகுப்பு 2017 இல் வெளியாகியுள்ளது. 14 கட்டுரைகளை உள்ளடக்கி வெளியான இந்நூலில் இந்திய இலக்கிய ஆளுமைகளான பாரதி, கு. அழகிரிசாமி, ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி, கண்ணதாசன் படைப்புகள் பற்றிய தனது சிந்தனைகளை கட்டுரைகளாக்கி உள்ளார். அத்துடன் ஈழத்தவர்களான ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரட்னம், பண்ணாமத்துக் கவிராயர், அன்பு ஜவஹர்ஷா, மேமன் கவி, டொமினிக்

ஜீவா போன்ற ஆளுமைகள் பற்றிய தன் மனப்பதிவுகளையும் கட்டுரைகளாக்கி உள்ளார். மேலும் இந்நூலில் தன் மனதைக் கவர்ந்த சில திரைப்படங்களைப் பற்றிய குறிப்பு களையும் எழுதியுள்ளார். இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள பிறிதொரு கட்டுரையான “தமிழில் உருவக அணி இன்னும் தேவையா?” என்ற கட்டுரை தமிழ் ஆசிரியர்கள் வாசித்து பயன்பெறத்தக்க கட்டுரை. எம்.சீ.ரஸ்மினின் “சமூக வானொலிகள்”, “போர்க்கால சிங்கள இலக்கியங்கள் ஒரு பன்மைத்துவ ஆய்வு” நூல்கள் பற்றியும், மேமன்கவியின் “மொழிவேலி கடந்து - நவீன சிங்கள இலக்கியங்கள் பற்றிய ஒரு பார்வை” நூல் பற்றிய தன் விமர்சனப் பார்வைகளையும் கட்டுரைகளாக இத்தொகுப்பில் இணைத்துள்ளார்.

இலக்கிய உலகில் தான் வாழ்ந்த காலத்தில் இலக்கியத்துக்காக தன்னை அர்ப்பணித்து தொடர்ந்து எழுதி வந்த இவரால் மேற் குறிப்பிட்ட 9 நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இன்னும் வெளிவராமல் ஒரு நாவல் உட்பட மூன்று நூல்கள் அச்சில் உள்ளன. மல்லிகை, ஜீவநதி, படிசூள், ஞானம், தினகரன், விடிவெள்ளி, ப்ரவாகம், அநுராகம், அல்மதினா, தினதந்தி, வீரகேசரி, எழுச்சிக்குரல், அல்ஹஸனாத் வாழ்க்கை, பூங்காவனம் ஆகிய சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகளை ஸஹானா அவர் களின் எழுத்துகள் அலங்கரித்துள்ளன. எழுத ஆரம்பித்த காலம் தொடக்கம் ஜீவநதியின் வருகை(2007) வரையில் மல்லிகையிலேயே அதிகமான படைப்புகளை எழுதி வந்தவர் ஸஹானா. ஜீவநதியின் வருகையின் பின் தொடர்ந்து பல ஆக்கங்களை ஜீவநதியில் பதிவு செய்து வந்துள்ளார். அந்த வகையில் ஜீவநதியோடு இதழ் - 3 இல் “கறுப்பும் - வெள்ளையும்” சிறுகதையுடன்

ஆரம்பித்த அவரது இலக்கியத் தொடர்பு, அவரது மரணம் வரை தொடர்பில் இருந்தது. ஜீவநதியில் 6 சிறுகதைகளையும், 4 கவிதைகளையும், 8 கட்டுரைகளையும், நேர்காணலையும், 5 வாசகர் கடிதங்களையும் ஸஹானா அம்மா எழுதி யிருந்தார். ஜீவநதியின் வளர்ச்சிப் பாதையில் மிகுந்த உவகையும் ஆவலும் கொண்டிருந்த ஸஹானா அம்மாவின் இழப்பு ஜீவநதிக்கும் பேரிழப்பாகும்.

இலக்கிய உலகில் அமைதியாக ஆர்ப்பாட்ட மில்லாது மிக அருமையான படைப்புகளை படைத்து வந்தவர் கெகிறாவ ஸஹானா என்றால் அது மிகைப்பட்ட கூற்றன்று. முரண்பாடுகளை அறியாதவர்; பழகுபவர் களுடன் இனிமையாக கதைக்கவும் பழகவும் கூடியவர்; மொழி - இன பேதமற்று மனிதாபிமானமாக அனைவரையும் மதித்து நடக்கும் இயல்புடையவர். விருதுகள் பட்டங்கள் என எதையும் எதிர் பார்த்து செயலாற்றியவர் அல்லர். இவை பற்றி அவர் அலட்டிக் கொண்டதே கிடையாது. நல்ல இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட வேண்டும். மக்களுக்கு தான் சொல்ல வேண்டிய கருத்துக்களை இடையறாது சொல்ல வேண்டும் என்ற மனப்பாங்குடன் இறுதி வரை செயற்பட்டு வந்தார். இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் தன்மை வாய்ந்தவர். மற்றையவர்கள் படைப்புகளை வாசித்து தட்டிக்கொடுக்கும் இயல்பு உடையவர். சஞ்சிகைகளில் இவர் எழுதும் வாசக கடிதங்கள் இதற்கு சான்று பகர்கின்றன. ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஸஹானா என்ற ஆளுமை பதித்து சென்ற இலக்கிய தடம் பல்லாண்டு காலம் வாழும். ஸஹானா அம்மாவின் படைப்புகள் தமிழ் பேசும் சமூகத்தவர்கள் அனை வருக்கும் நன்மை பயக்கும் தன்மை வாய்ந்த காலத்தால் அழிவுறாத படைப்புகள்.

பின்னிணைப்பு

(எனக்கு நான்கு வயதாக இருக்கும்போது (1989)எனது தாயார் கெகிறாவ முஸ்லிம் மகாவித்தியாலயத்தில் ஆசிரியையாக கடமையாற்றினார். அக்காலத்தில் சஹானா அம்மாவின் இல்லத்தில் தங்கியிருந்தே எனது தாயார் பாடசாலைக்கு சென்று வந்தார். அக்காலத்தே என்னை தன் பிள்ளையாக கருதி என்னை தூக்கி வளர்த்தவர் கெகிறாவ சஹானா அம்மா. அவரது அன்பும் பாசமும் மறக்க முடியாதவை. இன்று கெகிறாவ ஸஹானா அம்மா அதிபராக கடமையாற்றும் கெகிறாவ முஸ்லிம் மகாவித்தியாலயத்தில் தான் எனது முதலாம் வகுப்பு கற்கை ஆரம்பமானது. பாடசாலை இடப்பில்(register) எனது பெயரே முதலாவதாக உள்ளது. போர் காரணமாக 1990 இல் இருந்து எனது தாயர் தொழிலை கைவிட்டு விட்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தார். அத்துடன் சஹானா அம்மாவுடனான தொடர்புகள் குறைந்தன. இடையிடையே கடிதத் தொடர்புகள் இருந்தது அதாவும் காலப் போக்கில் இல்லாமல் போனது. 2007 ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் முதலாவது ஜீவநதி எனது 22 ஆவது வயதில் வெளியாக ஆரம்பித்தது. முதலாவது இதழ் வெளியாகி பரவலான பாராட்டையும் பெற்றுக் கொண்ட சமயத்தில் அடுத்து வரவிருக்கும் இதழ்களுக்கான ஆக்கங்களை பெற வேண்டிய நிலையில் கெகிறாவ சஹானா அம்மாவுக்கு ஆக்கம் கேட்டு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். மூன்றாவது இதழில் பிரசுரிக்கத் தக்க வகையில் மனதுக்கு உருக்கமான நல விசாரிப்புகளுடன் கூடிய கடிதமும் சிறுகதையும் அனுப்பப்பட்டு இருந்தது. 5 வயதோடு தடைப்பட்ட தாய் - மகன் உறவு மீண்டும் 17 ஆண்டுகள் பின் தொடர் ஆரம்பித்து அம்மாவின் அந்திம காலம் வரை மிக நெருக்கமான தாய் -மகன் உறவு எம்மிடையே பேணப்பட்டு வந்தது. மாதத்திற்கு ஒரு தடவையாவது தொலைபேசியில் அழைத்து ஜீவநதி, இலக்கிய முயற்சிகள், சொந்த சுக நலம் விசாரிப்பார். எப்போதும் என்னை “மகன்... மகன்...” எனவும் “சொல்லு வாப்பா... என்ன வாப்பா இப்ப செய்யிற...” எனவும் அவர் அழைக்கும் குரல் இப்போதும் என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. முஸ்லிம் இனமாக இருந்த போதும் இந்துக்களின் கதைகள் மீதும், மகாபாரதம், இராமாயணம், காந்தியின் சத்தியசோதனை, ஈசாப்பு கதைகள் போன்றவற்றின் மீதும் மிகுந்த ஈடுபாடுடன் இருந்தார். என் மூலமாக இவ்வாறான நூல்களை காச அனுப்பி வாங்கி தன் பிள்ளைகளுக்கு கற்றுக் கொடுத்து வந்தார். பல புத்தகங்களை என் மூலம் பணம் அனுப்பி வாங்கிப் பெற்று தன் பிள்ளைகளுக்கு வாசிக்க கொடுத்து வந்தார். இவ்வாறானதொரு தாய் இன்றைய உலகில் கிடைப்பது தென்பது அரிது. சிறிய வயது முதலே வாசிப்பில் ஈடுபாடு வரவேண்டும் என்பது சஹானா அம்மாவின் கருத்து. “கோமா” நிலையில் வைத்தியசாலையில் இருந்த அன்னையாரை பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் இருந்த எனக்கு அம்மாவின் மறைவு குறித்த செய்தி ஆற்ற முடியாத வேதனையை என்னுள் ஏற்படுத்தியது. சஹானா அம்மா இன்னும் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்க வேண்டியவர். அவரால் இலக்கிய உலகம் இன்னும் பல பேறுகளை பெற்றிருக்கும். அம்மாவின் திடீர் இழப்பு எமது இலக்கிய உலகிற்கு பேரிழப்பாகும். அம்மாவின் ஆத்மா சாந்தியடைய பிரார்த்திக்கிறேன்.

மனசு மிகவும் சங்கடப்பட்டுக்

கொண்டிருந்தது. இந்தப் பிரச்சினையிலிருந்து நான் தப்பித்துக் கொள்வது எப்படி...? அதனை ஏற்றுக் கொள்வது மிகவும் கடினமானது. இதுதான் இப்போது எனது மனதைக் குடைந்து கொண்டிருக்கும் கேள்வி!!

நண்பனிடம் கேட்டால் என்ன...? கேட்டு விடலாம் என்ற முடிவோடு வருகிறேன். என்னோடு இதயசுத்தியோடு பழகுவன் செரீப். என்னைப்பற்றி தவறாக நினைக்க மாட்டானா...? இவ்வாறு என்மனம் என்னையே கேள்வி கேட்கின்றது.

படித்துப் பட்டம் பெற்று தொழிலினிற் அலைந்த போது கிடைத்த இந்த ஆசிரியர் தொழிலை பெரு விருப்போடு ஏற்றுக்கொண்டு முடிந்த வரை மனச்சாட்சியோடு பணியாற்றி வருபவன் நான்

என்ன தான் கல்விச் சட்டதிட்டங்கள் இருந்தாலும் பரீட்சைக்கு மாணவர்களை தயார்படுத்தும் இடமாகவே பாடசாலைகள் இருக்கின்றன என்று எனது நண்பர்கள் அடிக்கடி கூறி என்னிடம் விவாதிப்பார்கள்

மாலை வேளையில் பாடசாலையிலிருந்து தங்கியிருக்கும் அறையை நோக்கி நான் வந்து கொண்டிருந்தேன். கை, கால்கள் எல்லாம் சோர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. கொஞ்சக் காலமாக என்னவோ தெரியவில்லை, அசதி... சோர்வு... மனதில் ஒரே குறுகுறுப்பு...

காலையில் ஏழு மணிக்கு அறையைவிட்டு வெளியேறி, மேடும் பள்ளமுமாக இருக்கின்ற பாதையில் நடையாய் நடந்து, வீதியைக் குறுக்கறுத்து ஓடுகின்ற ஆற்றையும் கடந்து சென்று கூட்டத்தில் முண்டியடித்துக் கொண்டு பஸ்சில் ஏறி நெரிசலில் அகப்பட்டு, கால்கள் கடுக்கப் பயணம் செய்து, பாடசாலையை அடைந்து கற்றல்-கற்பித்தல் பணியில் ஈடுபட்டு, அலுத்துக் களைத்துப் போய் மீண்டும் பஸ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு அறைக்குத் திரும்பும் போது உயிர் போய்விடும் போல இருக்கிறது.

இனி அறையினுள் சென்று ஆடையை மாற்றி விட்டு, அரை மணி நேரமாவது ஓய்வெடுக்காமல் என்னால் ஒன்றுமே செய்ய முடிவதில்லை.

அவ்வருக்குக் கிழக்கே மகாவலி கங்கை சலசலத்து நுங்கும் நுரையுமாக கரைததும்ப ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஆடி மாத கச்சான் காற்று 'கோ' என்ற இரைச்சலுடன் உறுமிக் கொண்டிருந்தது. அந்த பேய்க் காற்றுக்கு மேலாக குரல் ஒன்று

எங்கிருந்தோ கேட்டது. அந்த ஓசையைக்கேட்டு கண் விழித்தேன்.

தூக்கத்துக்கும் விழிப்புக்கும் இடையில் இருக்கும்போது யாரோ எனது கதவைத் தட்டுவது போல இருந்தது. தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தேன். நான் குடியிருக்கின்ற தெருக் கோடியில் வசிக்கின்ற குணரெத்தினம் கையில் ஒரு கடிதத்துடன் தயங்கிய படியே வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார்.

"ஐயா உள்ளே வரலாமா...?"

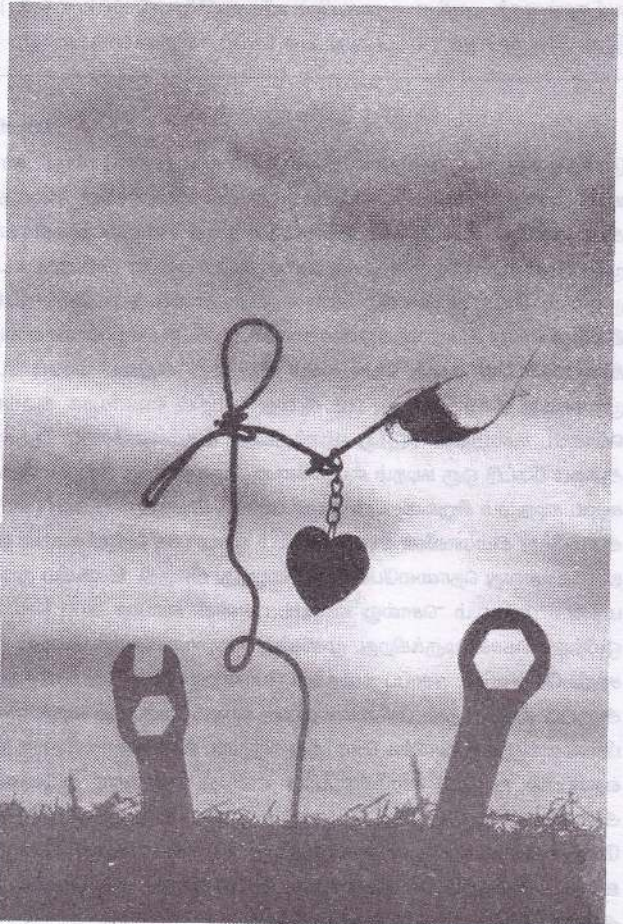
"தாராளமாக வரலாம். என்ன விஷயம்...?"

"ஐயா இதைப் படிச்சு சொல்லுங்க..." என்றபடி கடிதத்தை எனது கையில் திணித்தார்.

கடிதத்தை வாங்கிப் படித்தேன். வகுப்பாசிரியரால் அவருடைய மகள் லீலாவைப் பற்றி எழுதப்பட்ட கடிதம். "வகுப்பில் ஒரே குழப்படி. வீட்டு வேலை செய்து வருவதில்லை. படிப்பில் மோசம். வீட்டில் அதிக கவனம் எடுக்கவும். இல்லாவிட்டால் பிள்ளையின் எதிர்காலம் ஆபத்து" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

எனது முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த குணரெத்தினத்திடம் கடிதத்தின் சாராம்சத்தைத் தெரிவித்தேன். வேதனையில் அவர் உள்ளம் வலையில் சிக்கிய மீன் துடிப்பது போல துடிப்பதை முகம் காட்டுகின்றது

அந்தத் தெருவில் படித்தவர்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்க, என்னிடம் மட்டும் இக்கடிதத்தைக் கொண்டு வந்ததின் நோக்கத்தினை என்னால் ஓரளவு ஊகிக்க முடிந்தது.

பிரார்த்தனை

ஏ.எஸ்.உபைத்துல்லா

“ஐயா, லீலாவுடைய எதிர்காலம் பிரகாசமாக இருக்கணும். நீங்கதான் ஒரு வழி பண்ணணும். மாலை நேர வகுப்புக்கு அனுப்புற அளவுக்கு நான் ஏலாதவன். உங்ககிட்ட அனுப்புகிறன் ஏதாவது சொல்லிக் கொடுங்க அவளும் உங்கட பள்ளிக்குடத்திலதான் படிக்கிறாள். நாங்க தான் படிக்கல எங்கட பிள்ளையாச்சும் படிக்கணும்” என்று கெஞ்சியபடி கேட்டார் குணரெத்தினம்.

“எனக்கு எங்க நேரமிருக்குது... வேறு யாரையாவது பாருங்க...”

“அப்படிச் சொல்லாதீங்க ஐயா. ஏற்கனவே நானும் மனைவியும் விட்ட தவறால், என்னுடைய மூத்த ரெண்டு மக்களும் படிப்பைப் பாதியில நிறுத்திட்டாங்க. இந்தப் புள்ளயாச்சிம் படிக்கணுங்க...” என்று தழு தழுத்த குரலில் கூறினார்.

குணரெத்தினத்தின் வேண்டுகலை என்னால் மறுக்க முடியவில்லை. என் உள்ளம் அவருக்காகப் பரிதாவப்பட்டது

“இஞ்சு பாருங்க எனக்கு நேரம் கெடைக்கும் போது தான் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுப்பேன். வாரத்தில ரெண்டு அல்லது மூன்று நாள்தான் பாடம் நடத்துவேன் என்னைக் கஷ்டப் படுத்தக் கூடாது” என்று எனது கண்டிப்பையும் சொல்லி வைத்தேன்.

மாலையில் நான் அறையை அடைந்தபோது அங்கே லீலா இருந்தாள்.

இளமையின் வனப்புக்குள் பக்குவப்பட்டிருக்கும் லீலாவுக்கு சுருண்ட கேசம் திருதிருவென்ற பார்வை. அந்த ஏக்கம் நிறைந்த பார்வையில் ஒரு தீட்சண்யம் தெரிந்தது. எதையும் அலட்டிக் கொள்ளாதவள் போல வெகுளித்தனமாகக் காட்சியளித்தாள்.

இன்று பாடஞ் சொல்லிக் கொடுக்கும் அளவுக்கு என் மனநிலை இருக்கவில்லை. இருந்தும் “முதற் கோணல் முற்றுங் கோணல்” என்பார்கள்.

“என்ன லீலா பாடம் ஆரம்பிப்போமா?” என்று கேட்டேன்.

“ஓம் சேர்” என்று கூறியபடி கூனிக் குறுகி என் முன் எழுந்து நின்றாள்.

லீலா மாலை நேர வகுப்பில் நன்றாகப் படித்தாள். வகுப்பறையில் வராத ஞானம் அவளுக்கு இந்த பிரத்தியேக வகுப்பில் வந்தது... நானும் உற்சாகமானேன்.

வாரத்தில் இரண்டு, மூன்று நாட்கள்தான் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுப்பேன் என்ற என் சத்தியம் பொய்த்துப் போய், வாரத்தில் ஏழு நாட்களும் பாடம் நடாத்த ஆரம்பித்தேன். வார இறுதியில் ஊருக்குப் போவதெல்லாம் கெட்டது.

லீலா என்னையும் என் அறையையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டாள். அவளுடைய வருகை என்னை மற்றவர்கள் சந்தேகிக்கும் அளவுக்கு வந்துவிடுமோ என்ற பீதி என் நெஞ்சை நெருடியது.

வந்த இடத்தில் கண்டிப்பாக நடந்து கொள்ளக் கூடாது என்ற பயம் எனக்கு. அவளை கண்டிக்கவும், வகுப்பை விட்டு நிறுத்தும் அளவுக்கு என் மனதில் துணிவில்லை

தொடர்ந்து மாலை நேர வகுப்புக்கு லீலா தப்பாமல் வந்து கொண்டே இருந்தாள்.

வழமை போல் பாடசாலை முடிந்து எனது

அறையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த போது, வழியில் குணரெத்தினம் என்னைச் சந்தித்து சுகம் விசாரித்தார்.

“சேர் ஒரு நாளைக்கு எங்கட வீட்டுக்கு வந்திட்டுப் போகணும்...”

“அதுக்கெல்லாம் இப்ப நேரமில்ல”

“லீலா படிக்கிறாளா...?”

“ம்... படிக்கிறாள்”

“சேர் நான் அவளை உங்கடட ஒப்படைச் சுட்டேன். நீங்கதான் அவளக் கவனிச்சிக்க வேணும்” என்று மீண்டும் கூறி விடைபெற்றுச் சென்றார் குணரெத்தினம்.

லீலா எனது வகுப்பு மாணவிகளில் ஒருத்தியாகக் காணப்பட்டாள். ஆசிரியர்-மாணவர் என்ற அன்பு கலந்த உறவைத் தவிர, வேறு எதைத்தான் இந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்திடம் எதிர்பார்க்க முடியும்? குழந்தைத் தனம் அவளிடம் காணப்பட்டது.

ஆனாலும் அவள் என்னிடம் நடந்து கொள்ளும் முறை வேடிக்கையானது. சில வேளைகளில் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுக்கும் போது பாடத்தில் அக்கறையின்றி என்னையே கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பாள்.

அந்தப் பார்வையில் ஏக்கங்கள் இழையோடிக் காணப்பட்டன. என்னைத் தொட்டு உரசுவாள். அவள் படுத்தும் சேஷ்டைகள் ஏராளம். தாங்க முடியவில்லை.

என்னை நான் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, எனக்குள்ளே அடங்கிப் போவேன். ஆசிரியர்-மாணவர் என்ற உறவை நான் பய பக்தியோடு நினைத்துப் பார்ப்பேன். அதை ஆத்மார்த்தமாக நேசிப்பேன்.

ஒரு நாள் மாலை வகுப்பு முடிந்து லீலா அறையைவிட்டு வெளியேறியதும், சற்று கட்டிலில் சாயலாம் என யோசிக்கும் போதே கதவு திறக்கப் பட்டது. யாராக இருக்கும் எனத் திரும்பிய போது- லீலா நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“நீ போகயில்லியா...? பாடம் முடிஞ்சு தானே?”

“அதுக்கில்ல சேர்...”

“ஏதாவது டவுட் எண்டால் நாளைய வகுப்பில பாரக்கலாம். நேரத்துக்கு வீட்ட போ... ஊர் எல்லாம் கெட்டு கிடக்கிது”

“சேர் நான் பாடம் சம்பந்தமாக கேக்கல்ல...”

“பின்ன என்ன...?”

“நான் உங்கள... உங்கள...”

“என்ன... கெதியாச் சொல்லு லீலா...?”

தடுமாறியவள் சற்று நேரத்தில் நிதானமாகி, குனிந்த தலை நிமிர்ந்து நேரே என் கண்களைப் பார்த்தாள். அது அர்த்த புஷ்டியான பார்வை!

“சேர்... நான் உங்கள் லவ் பண்ணன்...”

எனக்கு மின்சாரம் பாய்ந்தது போல் இருந்தது. சற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். ஜன்னலுக்கு வெளியே நோட்டம் விட்டேன். “யாராவது இதனைப் பார்த்திருப்பார்களா?, கேட்டிருப்பார்களா...?” என்று நினைத்த போது பாதாதி கேசம் வரை விறைத்து எனது வாய்க்குள் எனது நாக்கு வேகமாக துடிக்கின்றது.

“முதல்ல இஞ்சுருந்து போ... காதலும் கத்தரிக் காயும். நான் உன் ஆசிரியர் அல்லவா...? படிக்கிற வயசுல...”

“எனது குறுகிய கால சுற்றல் கற்பித்தல் அனுபவத்தில் இப்படிப் பட்ட மாணவியை நான் காணல்ல.”

அவள் போவதாக இல்லை... அடம்பிடித்து

நின்று கொண்டிருந்தான்.

“சேர்... நா...நா...”

“வெளியே போ. உனக்கென்ன பைத்தியமா புடிச்சிட்டுது... உன்ட மனசில என்ன நெனச்சிக்கிட்டுக்கா...? இதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது. இண்டையோட வகுப்பை நிறுத்திக் கொள்” என்று கூறி ஆவேசத்துடன் கதவைப் பூட்டினேன்.

என்னையும் அறியாத வேகம் ஒன்று மனதில் கூடி உடலில் ஓடிக்கொண்டிருந்த அந்த வேகம் குறைந்து உறைவது போல் இருந்தது.

என் அறையை விட்டு வெளியேறிய லீலா விசம்பும் அழகை ஒலி எனக்கு மெல்லக் கேட்கிறது. வெளியே யாராவது பார்த்தால்... என்ன நினைப்பார்கள்... என்ற பயம் என்னைப் பிடிங்கித் தின்றது.

தப்பு தண்டம் ஏதாவது நடந்து விட்டதோ என்று மற்றவர்கள் எண்ண மாட்டார்களா...? அவள் தந்தை குணரெத்தினம் கண்டால் என்மீது அவர் வைத்திருக்கும் மரியாதை என்னவாகும்...? என்னை நான் நிதானித்துக் கொண்டு கதவைத் திறந்தேன்.

“லீலா இப்ப என்ன நடந்தது? ஏன் அழுகிறாய்? நாளைக்குப் பார்ப்போம் போயிட்டு வா...” என்று அவளைச் சமாதானப்படுத்தி வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

வீங்கி உப்பிப் பருத்துச் சிவந்த கண்களோடு அவள் செல்வதைப் பார்த்து வீட்டில் என்னைப் பற்றி ஏதாவது நினைக்க மாட்டார்களா...? எனது தொழில்... கௌரவம்... குடும்பம்... நண்பர்கள்... இவர்களை நினைத்து ஒரு கணம் சங்கடப்பட்டுப் போனேன். என் தனிமை, என் உணர்வுகள்... ஐயகோ.? லீலா என்னைச் சோதிக்கிறாளா? அல்லது யாராவது அவளைத் தூண்டிவிட்டிருக்கிறார்களா...? எனப் பலவாறு என்னையே நான் கேள்வி கேட்கலானேன்.

மறு நாள் மாலையில் வழமைபோல் லீலா வகுப்புக்கு வந்தாள். சோகம் அப்பிய முகத்துடன் காணப்பட்டாள். நேற்றைய நிகழ்வை ஞாபகப்படுத்தி, அவளைக் கலவரப்படுத்த நான் கிஞ்சித்தும் முற்பட வில்லை.

“சேர் நான் நேற்று உங்கட்ட கேட்டதுக்காக என்னை மன்னிச்சங்க...”

“அது இருக்கட்டும். உனக்கு இப்ப என்ன அவசரம்? வயது இருக்கில்ல?”

“இல்ல சேர் உங்களுக்கு ஒன்னும் தெரியாது”

“ஆமாம்... நீ சொல்லேன்...”

“சேர்... சேர்... வந்து... வந்து... எங்க அப்பாவும், அம்மாவும் லவ் பண்ணித்தான் கலியாணம் முடிச்சவங்க.”

எனக்குள் நான் சிரித்து கொள்கிறேன்.

“அப்படியா...?”

“அது மட்டுமில்ல. எங்கட அக்கா ரெண்டு பேரும் காதலிச்சத்தான் கல்யாணம் முடிச்சவங்க...” அவள் கூறுகிறாள்.

நான் அவளது முகத்தைப் பார்க்கிறேன்... “எனது உணர்வுகள் தத்தளிப்புக்குள்ளானதற்கான” காரணங்களை எனது மனம் உணர்கின்றது...

பெற்றோரின் காதல் நடவடிக்கைகள்...

சகோதரிகளின் காதல் நடவடிக்கைகள்...

இந்த காதல் நடவடிக்கைகளின் உணர்வு

கூர்களால் அவளது மனம் குத்தப்பட்டு...

புண்ணாக்கி... சீழ்ப்பிடித்துக் கொதிக்கின்றது...

அவளது குடும்பச் சூழல் அவளது மனத்தில் ஏற்றியுள்ள “உணர்வுக் கொதிப்பு...”

காதல் இயல்பானது, காதல் புனிதமானது, காதல் வாழ்க்கைக்கு அவசியமானது...

அதேவேளை... அதே காதலை

குடும்பத்துக்குள் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, அதே காதலுக்குள் குடும்பத்தை அமிழவிட்டால்...

லீலைவைப் போன்றவர்கள் உருவாகத்தான் செய்வார்கள்...!

இது இப்படியே போனால்... லீலாவின் பக்குவமற்ற மனதும் வயதும் விபரீதம் தெரியாமல் விளையாடத் தொடங்கிவிடும். எனக்கும் லீலாவுக்கும் மட்டுமே தெரிந்த இந்த பருவக் குறுகுறுப்பு இன்னும் ஒருவருக்குத் தெரிந்தால் போதும்... அப்புறம்...?

“நீ ஒரு வாத்தி. உனக்கெங்கே போனது புத்தி?”

என்று ஊர் கூடித் தூற்றும். ஆமாம் லீலாவின் மனதில் உருவாகியிருக்கும் காதல் புயல் சமூன்றடிக்கும் முன் நான் முந்திக் கொள்ள வேண்டும்

அன்றைய தினம் என்னால் ஒழுங்காகப் படிப்பிக்க முடியவில்லை. இடைவேளை முடிந்து பிள்ளைகள் எல்லோரும் வகுப்புக்குள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து கொண்டிருக்க, நான் எனது வகுப்பு அறையை நோக்கி நடந்து சென்றபோது எனது இடது கையில் ஒரு ஸ்பரிசம், திரும்பிப் பார்த்தேன்.

அந்த சந்தடிச் சாக்கில் லீலா என்னைத் தொட்டுவிட்ட சந்தோசத்தில் திரும்பிப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டு போனாள்.

பாடம் முடிந்ததும் இன்றோடு இதற்கொரு முடிவு கட்ட வேணும் என்ற முடிவோடு அதிபரின் அறைக்குச் சென்றேன். என்னையறியாமலேயே எனது முகம் லேசாக வியர்த்து, சற்று விகாரப்பட்டிருந்தது. அதுவே எனக்கு சாதகமாகிப் போனது.

அனுபவ முதிர்ச்சியும், விசாலித்த பார்வையும், மிக எளிதில் எவரையும் மதிப்பீடு செய்து கொள்ளும் சமூக ஆளுமை கொண்ட எங்கள் அதிபர். என்னைக் கண்டதும்,

“வாங்கோ தம்பி... உட்காருங்கோ...” என்றார்

உட்கார்ந்தேன். எப்படிச் சொல்வது என்று வார்த்தைகளை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருக்கும் போதே,

“சொல்லுங்கோ... என்ன விஷயம்...?”

“சேர்... அம்மாவுக்கு சீரியஸாம். இப்ப இன்ரவலுக்குத்தான் கோல் வந்துது...”

“அப்ப ஏன் சணங்கிறியள்... லீவை எழுதித் தந்துவிட்டுப் போங்கோ...”

“நன்றி சேர்”

“ஊருக்கு போனவுடன் முதல் வேலையாக ட்ரான்ஸ்பர் வேலையைப் பார்க்க வேணும்...” என்ற முடிவோடு அதிபர் அறையைவிட்டு வெளியேறினேன். லீலாவின் வகுப்போரமாக நடந்து போய்க் கொண்டு, அவளைக் கவனித்தேன். பாடத்தில் மூழ்கியிருந்தாள். இப்படியே அவள் எப்போதும் இருக்க வேண்டும் என்று என் மனம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டது.

ஆமாம் நான் ஆசிரியன். மாணவச் செல்வங்களுக்குத் தந்தையாக இருக்கப் பிறந்தவன்.

வெட்கமடைகிறேன்!

நான் மணவறையில்
 இருந்தவேளை
 என்னை வாயார
 வாழ்த்தியவள் நீ!
 இன்று
 என் நிலையில்
 நானொரு விதவை...
 வாழ்விழந்தவள்.
 எனக்காக
 இரண்டு பிள்ளைகள்
 எனக்கான சுக துக்கத்தில்;
 அவர்களுக்காகவே
 என் வாழ்வு!

அதிகாலையில்
 பிள்ளைகளின்
 தேவைக்காய்
 வீட்டு வாசல் திறந்து
 வெளியே வருகையில்
 நேரே வந்த நீ;
 முகம் சுளித்து
 முகத்தை உன் கைகளால்
 மறைக்கிறாய்.
 ஒன்றைப் புரிந்துகொள்;
 என்னிடம் உள்ளது
 உன்னிடம் இல்லை.
 அதுவே என் நிறைவு.
 உன்னிடம்
 இல்லையென்று
 உன்னை யாரும்
 ஒதுக்கவில்லை.
 அன்புகாட்டி
 ஆறுதல் சொல்லவேண்டிய
 நீ
 என்னைப்பார்த்து
 முகத்தை மறைப்பது ஏன்?
 என்னிடம் குங்குமம்
 இல்லாததான்
 மங்கலமான
 முகம் உண்டு.
 ஒரு பெண்ணின்
 நிலையறியா
 பெண் நீ!
 பழைய பல்லவி
 பாடும்
 உங்களைப்பார்த்து
 நான்...!

- வதிரி.சி.ரவீந்திரன்

மனிதன் நினைப்பதுண்டு...

வானும் நிலமும்
 வீசிடும் காற்றும்
 வற்றாத நதியும்
 வளைந்தோடும் ஆறும் !

இயற்கையின் எழிலும்
 இறைவனின் படைப்பும்
 தனக்கே உரியதென்று
 மனிதன் நினைப்பதுண்டு !

பறப்பவை மிதப்பவை
 நடப்பவை ஊர்ப்பவை
 எல்லாம் சிறிதென்றும்
 தானே பெரிதென்றும் !

ஆறறிவு கொண்டதனால்
 அகங்காரம் கண்டதுண்டு !
 தலைக்கனம் கொண்டதுண்டு !
 அடக்கியாள முயன்றதுண்டு !

இயற்கையை அழித்தொழித்து !
 இயந்திரங்கள் படைத்து விட்டு !
 இயந்திர வாழ்வியலில்
 இன்பம் பெற நினைத்தானே !

செயற்கையை படைத்து விட்டு!
 வான் வெளியை அளந்து விட்டு!
 விண்வெளியில் வீடு கட்டி
 விந்தை பல செய்த போதும்!

இயற்கையின் கீற்றங்களை
 எதிர் கொள்ளத் திறறுகின்றான்!
 கால நிலை மாற்றமதை
 கண்டு மனம் வாடுகிறான்!

மனிதன் நினைப்பதுண்டு
 மனிதனே எல்லாம் என்று!
 மரணம் வரும் வரைதான்
 மனிதனின் ஆட்சி இங்கு!

- வேலையையூர் ரஜிந்தன்

கொலைச்சிந்தும் கலகக்குரலும்

சு.தவச்செல்வன்

நாட்டாரிலக்கியங்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் அம்மக்களின் உணர்வுகளையும் பிரச்சினைகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. இருபத்தோராம் நூற்றாண்டிலும் தனக்குரிய செழுமையுடன் நாட்டாரிலக்கியங்கள் நிலைத்திருப்பதற்கு காரணம் அது பொது மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி இயங்குவதாலாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டில் பெருவளர்ச்சி பெற்ற நாட்டார் பாடல் இசைவடிவம் 'சிந்து' ஆகும். அது நொண்டிச் சிந்து, காவடிச்சிந்து, கொலைச்சிந்து என்று பலவருக் கொண்டு விரிவடைந்துள்ளது. இவற்றில் கொலைச்சிந்து ஏனையவற்றிலிருந்து வித்தியாசப்படுகிறது. அதாவது கொலைகள் குறித்துப் பாடப்படும் சிந்து 'கொலைச்சிந்து' என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வகையான கொலைச்சிந்துகளை கொலைகளை கண்முன்னே நேரடியாகப் பார்த்தவர்களும் பாடுவர். அக்கொலை பற்றிய நிகழ்வுகளை கேட்டு, விடயங்களை விசாரித்து பாடப்படுவதும் உண்டு. கொலைகளை அல்லது கொலைச்செய்திகளைப் பாடு பொருளாகக் கொண்டிருப்பதால் இதனை கொலைப் பாட்டு, வேடிக்கைச் சிந்து, விபரீதச் சிந்து, தற்கொலைப்பாட்டு என்றும் அழைத்தனர்.

தமிழ்நாட்டு நாட்டாரியல் துறையில் கொலைச் சிந்து தனிக்கவனம் பெற்றுள்ளது. 'கொலைச்சிந்து' என்ற ஒரு பாடல் வடிவம் தமிழ்நாட்டின் வட மாவட்டங்களில் உள்ளதாக நாட்டாரியல் சிறப்பாய்வாளர் நா. வானமாமலை கூறுகின்றார். (மு. சிவலிங்கம், மலையகத் தமிழ் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், பக். 73) எனினும் தமிழகத்து கொலைச்சிந்துகள் பாலியற் பிரச்சினைகள், குடும்பத்தகராறுகள், களவு, ஊர்க்கலவரம், தற்கொலை, வெள்ளம், புயல், இயற்கை அனர்த்தங்கள் போன்ற கருப்பொருள்களைக் கொண்டதாகவே பாடப்பட்டது. துறைமுகத்

தொழிலாளர் போராட்டம் தொடர்பாகவும் கொலைச் சிந்து பாடப்பட்டதாக மலையக நாட்டாரியல் ஆய்வாளர் A.C.R. ஜோன் குறிப்பிடுகிறார். மு. நித்தியானந்தனின் துஸ்கிந்த சாரலில் என்ற ஜில் சுல்தான் பற்றிய தொடர் கட்டுரையொன்றில் "இன்றைய துப்பறியும் கதைகளுக்கு ஈடாக மிகவும் விறுவிறுப்புடன் செய்திகளைத் தொகுத்து கேட்போரை ஈர்க்கும் வண்ணம் கொலைச் சிந்துகளை அமைத்தனர். சிந்துவின் நடையமைப்பு, செய்திகளை விரைவுடன் வனப்பாக வெளியிடக்கூடிய தன்மை ஆகியன மக்களை மிகவும் ஈர்த்தன" (அரு. மருததுரை, தமிழில் கொலைச்சிந்து, 1991) என்று மேற்கோள் காட்டுகிறார். இம்மேற்கோளில் கொலைச்சிந்தின் முக்கியத்துவத்தை உணரலாம்.

இலங்கையில் ஏ.பி. நெயினா முகம்மது (இலங்கையில் நடந்த கலகம்), கதிர்வேல்பிள்ளை (சிலோன் கலக சிந்து) போன்றோர் கலகங்களைப் பாடியுள்ளனர். மலையகத்தில் பலர் கொலைச்சிந்துகளைப் பாடியுள்ளனர். ரொசல்லையைச் சேர்ந்த எஸ். ராஜப்பா பன்னிரண்டுபேரின் படுகொலை பற்றி பாடியுள்ளார். இதுதவிர கோவிந்தசாமி தேவர், எஸ்.எஸ்.நாதன், ஏ.எம். ராமையா தேவர், எஸ்.ஆர்.எஸ். பெரியாம்பிள்ளை, கே.கே.எஸ். ஜில் போன்றவர்களும் கொலைச்சிந்துகளை பாடியுள்ளனர். இவர்களுள், கே.கே.எஸ். ஜில்லின் பாடல்கள் கொலைச்சிந்தாக மட்டுமன்றி மலையக இலக்கியத்தில் கலகக்குரலாகவும் வெளிப்படுகின்றது. குடுமப் பிரச்சினைகளையும், குறிப்பிட்ட சில கொலை நிகழ்வுகளையும் பிரதான பாடுபொருளாகக் கொண்டு பாடப்பட்ட கொலைச்சிந்துகள் மலையகத்திலேயே தீவிரமான அரசியல், சமூகப்பிரசாரத்துக்காக கையாளப்பட்டது. இவ்வகையான பிரசாரங்களை தமது கொலைச்சிந்தின் வழியாக அதிகமாகப் பாடியவர் கே.கே.எஸ். ஜில். அவரது பாடல்கள் குறித்தும்

கொலைச்சிந்தின் கலக வெளிப்பாடு குறித்தும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையாகும்.

புதுளையைச் சேர்ந்தவரான கே.கே.எஸ். ஜில் அவர்கள் 1905-1979 வரை வாழ்ந்தவர். புதுளை நகரத்தில் கூறு வெற்றிலை விற்றுக்கொண்டு நாட்டார் பாடல்களைப் பாடித்திரியும் ஒரு வீதிப்பாடகராகவே காணப்பட்டார். நாட்டார் பாடல்களை இயற்றிப்பாடும் இவர் பாடலோடு நகைச்சுவையாகப் பேசுவதும், ஆடிக் கொண்டும், கிண்டலாக பேசுவதும் இவரது பாணி. இவரது நளிளத்தை பார்த்ததும் வெற்றிலையுடன் அவரது பாட்டுப் புத்தகத்தையும் சேர்த்து வாங்கிக் கொண்டவர்கள் மக்கள்.

“வாசமுள்ள ஜில்
வாயிலேபோட்டு மெல்
உன் அக்கா கிட்ட சொல்”

என்று வெற்றிலை விற்கும் ஜில் தான் பாடிய பாட்டுப்புத்தகங்களை

“கன்னி சொலை கேசு
வில்லை சொன்னேன் ஆறு காசு
ஏறாவுருக் கேசு
எடுத்துச் சொன்னேன் காசு
பாவலன் ஜில் சுல்தான் பாட்டு
இதை வாங்கி மனதில் ஊட்டு”

என்று ஓசையுடன் பாடி தனது பாட்டுக்களை பிரசாரம் செய்கிறார்.

ஜில் இஸ்லாமியராக இருந்தாலும் மலையக சமூகம் குறித்து முற்போக்காக சிந்தித்தவர். புதுளையில் வாழ்ந்தாலும் மலையகப்பகுதிகளில் பல இடங்களில் நடக்கும் பிரச்சினைகளையும் பாடியுள்ளார். 1960 களில் மலையகத்தில் தொழிற்சங்க எழுச்சிக்காலமாகும். அக்காலத்தில் அரசியல் கட்சிகள், அல்லது அரசியல் தலைவர்கள் தூண்டச் செய்யாத எழுச்சியை இவரது பாடல்கள் தூண்டியுள்ளன. சாதாரண நடைபாதை வியாபாரியாகவோ, அல்லது கடைக் காரராகவோ இருந்த இவர் இவ்வாறான பாடல்களைப் பாடி பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டியதன் அவசியமென்ன? இதனை அவரது பாடல் புத்தகத்துக்கு அவர் வழங்கிய குறிப்புரை தெளிவுபடுத்துகிறது.

“அன்பார்ந்த சகோதர சகோதரிகளே!

நீங்கள் நன்கு உணர்ந்து பாருங்கள் நம்மை கூட்டி வந்த பாட்டன், பூட்டன், கங்காணி கூட்டம் கூட்டி வந்தார்கள். அவர்கள் இன்று தேயிலை தூருக்கும் நப்பருக்கும் உரமாகிவிட்டார்கள். ஆகையினால் தாங்கள் தயவுசெய்து பாட்டாளிகளுடன் ஒத்து வாழவேண்டியது கடமை. கங்காணியாய் இருந்தாலும் சரி, கணக்குப்பிள்ளை கே.பி யாய் இருந்தாலும் சரி, பாட்டாளி மக்கள் தொழிலாளியாய் இருந்தாலும் சரி, எல்லோரும் மனிதர்கள் தான்.”

இவ்வரையில் மலையக சமூகம் குறித்த வரலாற்றையும் அவர்கள் மீது ஏற்படுத்தப்பட்ட அதிகாரத்துவத்தையும் தெளிவாக உணர்ந்த ஒரு மனிதராக ஜில் விளங்குகிறார். 1957 முதல் 1969 வரையான காலப்பகுதியில் ஏறத்தாழ 19 நாட்டார் சிந்துகளை இயற்றியுள்ள ஜில் சுல்தான் அவர்களது கொலைச்சிந்துகளில் பிரபலமான சிந்துகளாக பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

i. அட்டன், வெலிஓயா குறூப் தண்டுகலா வத்தையைச் சேர்ந்த கே.பி. வையாபுரிப்பிள்ளையின் படுகொலைச்சிந்தானது 1957 மார்ச் மாதம் 31ம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 11.00 மணிக்கு நடந்த படுகொலை தொடர்பான இச்சிந்தானது இரண்டு பதிப்புகளில் வெளியாகியுள்ளன.

ii. 1955.09.15 ஆம் திகதி திக்குவலை புதுக்காடு மேல்கணக்கு மூக்கன் கணக்கப்பிள்ளை, வேலாயுதம் கணக்கப்பிள்ளை, ராமலிங்கம் கணக்கப்பிள்ளை ஆகிய மூவரும் செய்துவந்த அட்டகாசங்களுக்காக தொழிலாளிகள் கந்தன், செல்லையா, வேங்கடாசலம் ஆகியோர்களால் கொடுக்கப்பட்ட பரிசு என்ற தொனியில் பாடப்பட்டது.

iii. மூன்று கணக்கப்பிள்ளைகளின் அட்டகாசம் பாட்டாளியின் சபதம் மூக்கன் கணக்கப்பிள்ளை, வையாபுரி கணக்கப்பிள்ளை, அட்டாம்பிட்டி வேல் கணக்கப்பிள்ளை ஆகியோரைப் பற்றிப் பாடப்பட்டது.

iv. நாவலப்பிட்டிக்கு அருகாமையிலுள்ள லெட்கமி தோட்டத்தில் உரிமைக்காக உயிர்பொடுத்த பி. செல்லையா படுகொலைச்சிந்து, 1959.10.23 அன்று நாவலப்பிட்டி லெட்கமி தோட்டத்தில் நடைபெற்ற தொழிற்சங்கப் போராட்டத்தில் உயிர் நீத்த பி. செல்லையா என்னும் தொழிலாளி பற்றிப் பாடப்பட்டது.

v. புதுத்தோட்டம் தொழிலாளி கொம்பாடி, பொன்னையா தோழர்கட்டு, உடப்புசல்லாவை, பகலவத்தை பஜாரில் நடந்த பரிதாபக் கொலைச்சிந்து, 1957.07.13ம் திகதி உடப்புசல்லாவை பகலவத்தை பஜாரில், புதுத்தோட்டத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளிகளை கொம்பாடி, பொன்னையா ஆகியோர் தொழிற்சங்கங்களுக்கிடையிலான போட்டியில் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதைப் பற்றிப் பாடப்பட்டது.

vi. நுவரெலியா பகுதியில் அமைந்திருக்கும் மசா பணியகணக்கு வேலுத்தேவர் கே.பி படுகொலைச்சிந்து, 1966.11.21 ஆம் திகதி பட்டப்பகலில் படுகொலை செய்யப்பட்ட வேலுத்தேவரைப் பற்றிப் பாடப்பட்டது.

இச்சிந்துகள் பத்து பக்கங்களுக்கு மேற்படாத வகையில் அச்சிடப்பட்டு மிகவும் மலிவாக பாடிப்பாடி விற்கப்பட்டதோடு சிலச் சிந்துகள் 2000 பிரதிகள் வரை விற்கப்பட்டதாகவும் அறியமுடிகிறது இந்த கொலைச் சிந்துகளின் முக்கிய பண்புகளாக பின்வரும் விடயங்கள் வெளிப்பட்டன.

- தொழிலாளர்களுக்கு எதிராகச் செயற்படும் தோட்ட அதிகாரிகளை சாடிப்பாடுதல்.
- தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பு மற்றும் வெற்றிகளை மகிழ்ச்சியாகப்பாடுதல்.
- தொழிலாளர் சார்பாக நின்றுபாடுதல்.
- இக்கொலைச் செயற்பாடுகளை பிரச்சாரப் படுத்திப்பாடுதல்.

“தண்டுகலா தோட்டத்திலே

திண்டு முண்டு கணக்கப்பிள்ளை

துண்டு துண்டா வெட்டிபாருங்க யாரோ தாங்க

கண்ட துண்டமாக போச்சிங்க

கழுத்து முண்டம் கைலாசம் சேந்துரிச்சிங்க”

(i) அட்டன் வெலிஓயா கொலைச்சிந்து)

“புதுக்காட்டு மேல்கணக்கில் போட்ட போடுங்க

கணக்கன் பாட்டை கேளுங்க

கையுமே துண்டு ரெண்டுங்க
அட்டா வெட்டு ஒன்னுங்க சேர்ந்த
கணக்கன் பாடு திண்டாட்டமே தாங்க
நன்றாய் கேட்டு பாருங்க"

(ii, திக்குவலை புதுக்காடு கொலைச்சிந்து)

மேலே எடுத்துக்காட்டப்பட்ட இவ்விரண்டு சிந்துப்பாடல்களும் மிகவும் பிரபல்யமானவை, மக்கள் மத்தியில் இன்றும் நிலைத்திருப்பவை. இப்பாடல்கள் இரண்டும் தொழிலாளர்களுக்கு அநீதி இழைத்த மற்றும் தொழிலாளர்களுக்கு கொடுமைகள் புரிந்து வந்த தோட்ட கணக்குப்பிள்ளைகளை தொழிலாளர்கள் வெட்டிக் கொலை செய்ததைப் பற்றிப் பாடப்பட்டவை. இந்த பாடல்களில் வரும் சொற்கள் தொடக்கம் பாடும் முறை வரையில் மகிழ்ச்சி பிரவகித்து கிடப்பதை காணலாம். மேலும் இப்பாடலில் தொழிலாளரின் எதிர்ப்பு வெளிப்படுவதையும் நேரடியாக அறியலாம். இப்பாடல் தொழிலாளருடன் சம்பந்தப்பட்டிருந்தாலும் அவர்கள் பாடவில்லை. அவர்களின் சார்பாக நின்று ஜில் குரல் கொடுக்கிறார். இங்குதான் அவரது பாடல்கள் கலகமாகவும் பிரச்சாரமாகவும் வெளிப்படுகின்றன.

"அட்டகாசம் பெருத்துப்போச்சி அதிரவெட்டும்
அதிகமாச்சி
பட்டம்பெற்ற காவல்காரன் படுகொலையும்
செய்யலாச்சி

படுகொலையாச்சி செல்லையா உயிருமே போச்சி"

(iv, நாவலபிட்டி செல்லையா படுகொலைச்சிந்து)

இப்பாடல் தொழிற்சங்க உரிமை கோரி நாவலபிட்டி லெட்சுமி தோட்டத்தில் நடந்த போராட்டத்தில் உயிரிழந்த செல்லையா எனும் இளைஞனைப் பற்றிப் பாடப்பட்டதாகும். இதுபோலவே உடப்புசல்லாவையைச் சேர்ந்த கொம்பாடி, பொன்னையா ஆகிய தோழர்கள் தொழிற்சங்கப் போட்டியினால் நடந்த கலவரத்தில் கட்டுக் கொல்லப்பட்டமை தொடர்பாகவும் பாடியுள்ளார். எனினும் வெறும் கொலைகளை மட்டும் அவர் பாடவில்லை. அக்கொலைகளுக்குப் பின்னால் உள்ள அரசியல் பின்னணியினையும் அவர் வெளிப்படுத்துவதோடு, அக்கொலைகள் நடப்பதற்கு முன்னால் எவ்வாறான அடக்குமுறைக்குட்பட்டிருந்தார்கள் எனவும் அவ்வடக்குமுறையை எதிர்த்து அவர்கள் செயற்பட்டிருந்த விதங்களையும் பல இடங்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

"அச்சிய விருசத்திலே அரிசி பஞ்ச காலத்திலே
பச்சமுத்து கங்காணியும் படகுலே ஏத்தி
கொண்டு வந்தான் பட்ட பாட்டே பாருங்க
எங்க பாட்டன் பூட்டன் பாட்டையுமே கேழுங்க
ஆசைகாட்டி மோசம் பன்னின அய்யோ கங்காணி
மாசியுண்டு தேங்காயுண்டு என்று சொன்னது
பொய்யே கங்காணி
காணுவெட்டியும் கவ்வாத்து வெட்டியும் கருமம்
தீரலையே
கங்காணி மருமம் தீரலையே"

(மலைக்காட்டு மகாராஜ குரலோசை)

"அடக்கி தொழிலாளிகள் ஆண்டகாலம்
ஆண்டு மாறி போச்சிங்க
அந்த கிழவங் கிழவி மண்ணுக்குள் ஆச்சிங்க

அதை நினைத்து ஆடவேண்டாம்
கணக்கப்பிள்ளைமாருங்க
வெள்ளி வெழுக்க பெண்கள் எழும்பி வேலைக்கு
போகணுமே
வேகமாய் மலையும் ஏறணுமே ஏழாமலை ஏறி
இறங்கணுமே
இடையே றாத்தல் கொழுந்து குறைந்தால்
பேருமில்லையே
பெரிய கணக்கன் தொல்லையே"

(மலைக்காட்டு மகாராஜ குரலோசை)

இவை மட்டுமன்றி கணக்குப்பிள்ளைகள் தோட்டத்துரைமார்களிடம் தொழிலாளர்களைப் பற்றிப் பந்தம் பிடிப்பது பற்றியும் பாடியுள்ளார். இந்த பின்னணிகளின் தொடர்ச்சியில்தான் தொழிலாளர்கள், கணக்குப்பிள்ளைகள் கங்காணிகள் மீதான எதிர்ப்புகளை தெரிவிப்பதும் வெட்டிப் படுகொலைச் செய்வதும் நடந்றேயது என்பதையும் அவர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

1959 ஆம் ஆண்டு நாவலபிட்டி லெட்சுமி தோட்டத்தில் இடம்பெற்ற கொலையானது தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்கம் வைப்பதற்காக கோரி போராட்டம் நடத்தினர். அதற்கு எதிராக நடத்தப்பட்ட தாக்குதலின் விளைவாகவே செல்லையா எனும் இளைஞன் உயிரிழந்தான். இதனை படுகொலைச்சிந்து என்ற தலைப்பில் பாடியுள்ள பாடல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

"ஆயிரத்தித் தொள்ளாயிரத்தி ஐம்பத்தொன்பதாம்
ஆண்டிலே
ஆனதொரு பத்தாம் மாதம் பன்னிரெண்டாம் தேதியிலே
சங்கம் வைத்தாராம் இலங்கைத் தொழிலாளர் சங்கம்

லெட்சுமி தோட்டத்திலே நேயர்களும் சேந்ததிலே
பச்சமுடன் சங்கம் வந்து பலமான கூட்டம் போட்டு
பறக்குது பாரு கதர்கொடி ஜொலிக்குது கேளு"

(படுகொலை மூனடி சிந்து எனும் மெட்டு)

இப்பாடல் தொழிற்சங்கம் அமைத்தும், பின்பு அத் தொழிற்சங்கத்தில் மக்கள் ஆர்வத்துடன் இணைந்து தமது பிரச்சினைகளைப் பற்றி பேசியது பற்றியும் வெளிப்படுத்துகிறார். இச்சுழிநிலையில்தான் தொழிற்சங்கம் அமைப்பதற்கெதிராகவும் தொழிலாளர்களுக்கெதிராகவும் தோட்ட அதிகாரிகள் நெருக்கடி கொடுக்கின்றனர். இதற்கெதிரான போராட்டத்தில்தான் செல்லையா எனும் இளைஞன் துடிப்புடன் களத்திலிறங்கி உரிமை கேட்கிறார். பொலிஸ் துப்பாக்கிச் சூட்டில் பலியாகிறான். இந்த சம்பளத்தை அதன் பின்னணியிலிருந்து பாடும் ஜில் தொழிலாளர் உரிமைக்காக குரல் கொடுப்பதை பின்வரும் பாடல்களில் காணலாம்.

"உரிமையற்றத் தோட்டத்திலே
ஒருபோதும் வாழமாட்டோம்
அருமையான சங்கத்திலே
ஆசை வச்சி வாழ்ந்திடுவோம்

முட்டாள் உலகத்திலே
மூடப்பய தோட்டத்திலே
திட்டமாக தோட்டத்திலே
தீவிரமாய் உரிமை வேண்டும்"

இவ்வாறு தோட்ட மக்களின் உரிமைக்காக குரல்கொடுக்கும் ஜில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வரலாற்றை அறிந்திருந்தமையில் அவர்களது பிரஜாவுரிமைபற்றியும் பாடியுள்ளார்.

“உள்ள ரத்தமெல்லாம் சிந்தினோம் - இங்கு
அப்பனும் ஆத்தாளும் பிறந்தது எங்கே
அத்தாட்சி கொண்டு வா இழந்தது
இப்படி நாளெல்லாம் போகுது நம்ம
உரிமையும் இல்லாமே யாகுது.
என்பதஞ்சு வயது வந்தும் - இங்கே
ஆட்சி பலமில்லை என்குது
சாவதற்கு ஏனோ இந்தியா செல்ல
சரியாச்சு கணக்கு பாத்தனுப்புங்க”

பிரஜாவுரிமை பறிப்புத் தொடர்பாகவும் அதனால் ஏற்பட்ட தொழிலாளர்களின் இரண்டும் கெட்டான் நிலையையும் இப்பாடலில் வெளிப்படுத்தும் அவர் தன்னை தொழிலாளராக கருதியே பாடியுள்ளார். “மலைக்காட்டு மகாராஜா குரலோசை” என்ற நூலில் அவர் வழங்கியுள்ள ஆசிரியர் குறிப்பிலும் மக்களின் உரிமை தொடர்பாக அவரது நிலைப்பாடு தெளிவாகவே விளக்குகின்றது.

“நம் பாட்டன் பூட்டன் கூட்டமாக கூட்டிவந்த கங்காணியோ காலம் சென்றுவிட்டார். அன்று முதல் இன்று வரை ஏச்சிகாலம் கழித்த கங்காணி, கணக்கு பிள்ளைகள் பாடு இனிமேல் நடக்காது. பாரத நாட்டு வீரர்களை பசப்பி கூட்டிவந்த, வெள்ளி பணம் காட்டிய வெள்ளையர்கள் இன்று கிடையாது. ஆனால் இந்த நாட்டில் உரிமை கொடுத்த வெள்ளைகள் இன்றில்லை. உரிமை கேட்டு ஒரு ஸ்தாபனங்களின் கூட்டங்கள் போட்டு கா... கா... வென்று கத்தினாலும் உரிமை கொடுப்பவர் யாருமில்லை. காங்கிரஸில் கூட்டங்கள் போட்டு கதறி கதறி டில்லிக்குப் போனாலும் ஐம்புத்

தைந்து வயதுவரை இந்நாட்டுக்கு உழைத்து கொடுங்கள். ஐம்புத்தி ஆறு வயதில் அக்கறை சுடு காட்டுக்கு வாங்கள் என்ற சட்டம் பறந்து இருக்கிறது. எந்த உலகத்திலும் இப்போர்கொந்த சட்டதிட்டம் கிடையாது”

ஆகவே ஜில் வெறுமனே தாம் கண்ட விடயங்களை பாடலாக பாடவில்லை. இச்சமூக அவலம் மற்றும் சமூக விடுதலை தொடர்பான பார்வையினூடாக தமது பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். தொழிலாளர் களது குடும்ப வீட்டுப் பிரச்சினைகளையும் பாடியுள்ள அவர், அவர்கள் அனுபவிக்கும் பிரச்சினைகளை அச்சொட்டாகச் சொல்லுகிறார்.

“நேத்து எடுத்த சம்பளமே நெருப்பா பறக்குது
என் புருஷன் கண்கள் இரண்டும் சிவப்பா கிடக்குது
எடுக்கும்போது விலையுமே எட்டாய் இருக்குது
எனக்கு ஏழு எட்டு பிள்ளைகள் பிறந்து கிடக்குது”

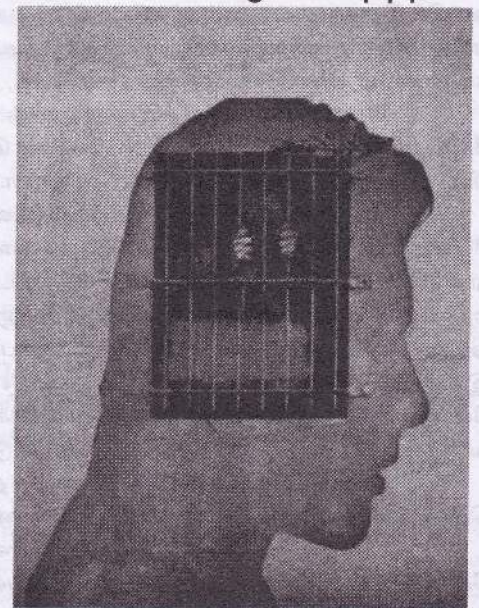
இதுவரையில் குறிப்பிட்ட விடயங்களின் அடிப்படையில் அவதானிக்கையில் வீதிப்பாடகராக விளங்கிய ஜில் சுல்தான் அவர்கள் படிய கொலைச் சிந்துப்பாடல்கள் அனைத்துமே மலையக சமூகத்தில் நடந்த தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்புகளையும், அவர்களது எதிர்ப்பிற்கு எதிரான செயற்பாடுகளையும் ஒரு கலகக்குரலாகவே முன்வைக்கிறார். பாடல்கள் வாயிலாக மட்டுமல்லாது அவரது எழுத்துக்கள் பேச்சு வாயிலாகவும் தனித்து குரல் கொடுக்காது சமூகத்துடன் இணைந்து குரல் கொடுப்பதும் தொழிலாளர் பாத்திரமாக குரல் கொடுப்பதையும் பார்க்கும்போது அவரது தேவை சமூகப்பிரச்சினைகளைப் பற்றிப் பாடுவதாகவும் அவற்றின் விடுதலையை வேண்டி நிற்பதுமாகவே அமைகிறது. இதனூடாக தொழிலாளர்களை எழுச்சி பெற வைப்பது இவரது அனைத்துப் பாடல்களிலுமே வெளிப்படுவதானது ஜில் அக்காலத்தின் கலகக்குரலாக செயற்பட்டிருந்தமையை உணரமுடிகிறது.

குந்தி அழுவது எம் தலைவீதியா

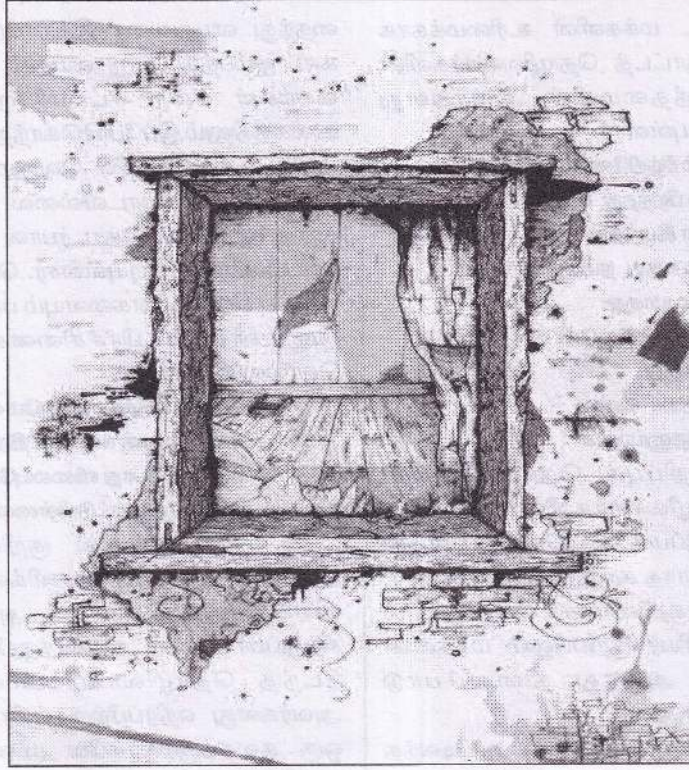
புலோலியூர் வேல்நந்தன்

குந்தி அழுவது
எம் தலைவீதியா
நாமென்ன
குந்திதேவியின்
பரம்பரையா
சிந்திய குருதிகள்
காய்ந்த மண்ணில்
இன்னமும்
கண்ணீர் வற்றா
எம் வாழ்வு
சொந்தங்கள்
எங்கேயென
தொலைந்து போன
சந்ததியைத்
தேடுபவர் நாங்கள்

தந்த வலி
வந்த வழி மறந்தவராய்
நீங்கள்...
உம்மை நம்பியதால்
நடுத்தெருவில்
நாங்கள்...
அடுத்த
கூட்டணிக்
கனவுகளோடு
நீங்கள்...

விலாங்கு மீன்கள்

இராஜினிதேவி
சிவலிங்கம்

அதிகாலையில் முருகன் கோயில் மணிச்சத்தம் கேட்டு கண் விழித்த வண்ணம் தன் இடுப்பின் மேலே கால்களைப் போட்டபடி அயந்து தூங்கும் மகன் விதுரனின் கால்களை மெதுவாக எடுத்து விட்டு படுக்கையிலிருந்து எழுந்தான்.

மகனின் முகத்தைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்தவர் “குமரன்... உங்களை உருக்கி வார்த்தது போல விதுரன் இருக்கிறான். அவன்ரை முகத்தை பார்த்துத் தான் உங்களுர் பிரிவை மறக்கிறன்.” தனக்குள் கூறிக் கொண்டவர் போர்வையால் அவனைப் போர்த்து விட்டு வெளியே வந்தான்.

தாயின் படுக்கையைப் பார்த்தாள். அங்கே பாக்கியத்தைக் காணவில்லை. கடந்த பத்து மாதங்களைக் படுத்த படுக்கையாக இருக்கும் வேலுப் பிள்ளையின் உடல் நிலை மோசமாக இருந்ததால் தாய் அங்கே இருக்கலாம் என எண்ணியவள் தந்தை படுத்திருந்த அறைக்குச் சென்றாள். அங்கேயும் தாயைக் காணாதவர் வெளியே வந்தாள்.

வீட்டின் முற்றத்தில் தாய் தலையைத் தொங்கப் போட்டபடி வருவதைக் கண்டவர் “அம்மா! வெள்ளாப் பிலை எழுப்பி எங்கையணை போட்டு வாரா...”

“சீட்டுப் பிடிக்கிற பூரணத்தின் வீட்டை போட்டு வாரன் பிள்ளை கொப்பரும் இண்டைக்கோ நாளைக்கோ எண்டு இழுத்துக் கொண்டு கிடக்கிறார். ஏதாவது ஒண்டு நடந்தா காசு ஏதாவது வேணுமெல்லே அதுதான் நாங்கள் ஈடுவைச்ச காணியினர் பேரில இன்னும் கொஞ்சக் காசு கேட்டு வாங்குவம் என்று போனான். அவரும் தன்ர வேலை முடிச்சுக் கொண்டு வரும் மட்டும் காத்திருந்து கேட்டுக் கொண்டு வாரன்..”

“என்னம்மா சொன்னவ பூரணக்கா தாற எண்டு சொன்னவவே...” ஆவலோடு கேட்டாள் வண்ணம்.

“அதையேன் பிள்ளை கேட்கிறா பாவியார போற இடம் பள்ளமும் திட்டியும் தான் அவன் இல்லை எண்டிட்டாள் பிள்ளை..”

“அந்த நேரம் நாங்கள் வசதியா இருக்கேக்க அவையளுக்கெல்லாம் எவ்வளவு உதவியள் செய்தனாங்கள். இப்ப நாங்கள் கஸ்டப்பட்டிருக்கேக்க ஒருதரும் திரும்பியும் பாக்கினமில்லை...” வேதனையுடன் கூறினாள் வண்ணம்.

“உப்புக்கழி கடலில கண்டி கட்டின நேரம் கல்ல வருமானம் எங்களுக்கு கையில காசிருக்க கொப்பர் ஆர் வந்து கேட்டாலும் இல்லையெண்டு சொல்ல மாட்டார். பூரணத்தினர் தகப்பன் வந்து அவளினர் கலியாணத்துக்கு தன்ர காணி உறுதியைக் கொண்டு வந்து ஈடு வைக்க கேட்க அதை வாங்காமல் காசு குடுத்த மனிஷன் இப்படி கிடந்து இழு படுகுது...” பெருமூச்சு விட்டாள் பாக்கியம்.

“அம்மா... இராசாத்தி அக்காவினர் மகள் வதனி பிரான்சில இருந்து வந்திருக்கிறாளாம். மகள் வெளிநாடு போக மாறின காசை கேட்டுப்பாரணனை ஒரு பொறுப்பும் வேண்டாமல் தானே குடுத்தனி..”

“பிள்ளை... அங்கையும் போட்டுத்தான் வாரன். மகள் வீடு கட்டிற்றுக்கு அனுப்பினதால இப்ப கடன் பட்டுத்தானாம் வந்திருக்கிறாள். பிறகு வசதியான நேரம் தரலாம் என்று இராசாத்தி சொன்னவர் எல்லாம் நன்றி கெட்ட ஜென்மங்கள்...”

பிள்ளை... சொல்ல மறந்து போனன். வார மாதம் குமரன் வாரானாம். கடையில கதைச்சுக் கொண்டு நிண்டவை. நான் கேளாத மாதிரி வந்திட்டான். அவன் செய்த துரோகத்தால தான் இந்த மனிஷன் உருக்குலைஞ்சு போச்சுது. நாங்கள் உவங்களினர் துரோகத்த மறப்பமே பிள்ளை...

குமரன் வாரான் என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் ஆடிப்போனவர் வாசற்படியிலே அமர்ந்து விட்டாள். உடல் பதற உள்ளம் பதகளிக்க நிலத்தில் சரிந்து படுத்த வளின் நினைவுகளில் குமரனின் சிரித்த முகம் நிழலாடியது.

அவனிடம் மனதைப் பறிகொடுத்து இருவரும் வானம்பாடிகளாக சுற்றித்திரிந்த இனிய காலங்களில் அவன் தன் மீது காட்டிய அக்கறை அன்பு எல்லாமே

போலியா எப்படி அவனால் இப்படி ஒரு துரோகத்தை செய்ய முடிந்தது. அவன் தன்னை ஏமாற்றி விடுவான் என்று அவள் நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

அவளின் தந்தை வேலுப்பிள்ளையும் குமரனின் தந்தை முருகேசரும் நல்ல நண்பர்கள். வல்லைக் கடலிலே கண்டி கட்டி மீன் பிடிக்கும் தொழிலுடன் விவசாயமும் செய்து பொருளாதாரத்தை வளம் படுத்திக் கொண்டவர்கள்.

மார்கழி மாத ஆரம்பத்திலிருந்து கடலிலே தண்ணீர் வற்றும் வரை கடற்றொழில் பெரும் வருவாயைக் கொடுக்கும். ஆழ்கடல் அற்ற பரவைக் கடலில் கண்டி கட்டி மீன் பிடிப்பது வழக்கமான தொழிலாக இருக்கும். அந்தக் காலத்தில் பல வகையான மீன்கள் படுவதால் கெம்மினில் சொக்கரையைக் கொழுவி கண்டி கட்டிய இடத்தில் கொண்டு சென்று கொழுவி வருவார்கள். கண்டிக்கு தும்மல் சொருகுவதற்கும் வேலுப்பிள்ளைக்கு முருகேசரும், குமரனும் உதவி செய்வார்கள்.

அலவாய்க் கடலுக்கு செல்லுகின்ற பாதைக்கு அண்மையிலுள்ள வயல் நிலங்களையும் இருவரும் வாங்கி நெல் விதைத்ததனால் வருமானம் அதிகரித்தது. முருகேசு லொறியும், ரைக்ரரும் எடுப்பதற்கு வேலுப்பிள்ளை உதவி செய்தார்.

இரு குடும்பங்களும் நெருங்கிய நட்புடன் பழகியமையால் குமரனும் வண்ணமும் நெருங்கிப் பழகினர். வண்ணத்தைக் காணும் போதெல்லாம் முருகேசர் “மருமகளே... எப்ப எங்கனர் வீட்டுக்கு வரப் போறாய்...” என அன்புடன் கேட்பதோடு வேலுப் பிள்ளையிடம் “வேலு... எங்கள் இரண்டு குடும்பத்து உறவும் நெடுக தொடர வேணும் அதுக்கு நான் உனர் சம்பந்தியாக வேணும் என்ன நான் சொல்லிறது எனக்குச் சம்மதம் தானே..”

“என்ன முருகேசு நான் உனக்கு மறுத்துப் பேசுவனே குமரன் தான் என்ற மகளுக்கு மாப்பிள்ளை எனக்கு ஆம்பிளைப் பிள்ளை இல்லாத குறையை தீர்க்கப் போற பிள்ளை அதுதானே...” மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார் வேலுப்பிள்ளை

குமரனும் வண்ணமும் சேர்ந்து எல்லா இடங்களும் சுற்றி வந்தனர். காலையில் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வண்ணம் வீட்டிற்கு வரும் குமரன் அவளை முன் பாரிலே ஏற்றிக் கொண்டு ஆணைமிதி, ஒலி கடல், முழக்கனடி எல்லா இடங்களையும் சுற்றிக் கொண்டு மதியத்திற்குப்பின்னரே வீடு திரும்புவான்.

வேலுப்பிள்ளை வீட்டிலே பாக்கியம் செய்யும் சமையல் அவனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அவளும் தன் எதிர்கால மருமகனுக்கு விதம் விதமாகச் சமைத்துப் போடுவான்.

வல்லைப் பாலத்தினூடாக அவனது தோள் களைப் பற்றிக் கொண்டு மோட்டார் சைக்கிளில் நெருக் கமாக இருந்தபடி வல்லிபுரக் கோயில் செல்வச் சந்திதி முருகன் கோயில் ஆகியவற்றுக்குச் சென்றது அவளுக்குச் சொர்க்கத்திற்குச் செல்வது போன்ற இன்பத்தையளித்தது.

முருகேசர் வாகனம் எடுக்கும் போது அதற்கான முழுப்பணமும் அவரிடம் அப்போது இருக்கவில்லை. ரக்டரும் எடுத்ததனால் பணத்திற்கு தட்டுப்பாடு இருந்த போதிலும் குமரனின் வற்புறுத்தலால் லொறி எடுக்க முடிவு செய்தார்.

“அப்பா... உங்களிற்ற இருக்கிற காசை

போடுங்கோ மிகுதிக்கு லீசிங் பொடலாம். நான் உழைச்சுக் கட்டிப் போடுவன்...” முருகேசரும் மகன் கேட்டதற்கு இணங்க வேண்டியதாயிற்று.

வேலுப்பிள்ளையிடம் விஷயத்தைச் சொன்னார் முருகேசர். “முருகேசு... லீசிங்கில வாகனம் எடுக்க வேண்டாம். உன்னட்ட இருக்கிற காசோட மிச்சக் காசை நான் தாறன் குமரன் லொறி எடுக்கட்டும். என்ற மகளுக்கெண்டு நான் தேடினது தானே; குமரன் எல்லாரையும் நல்லா பாக்கக் கூடிய பிள்ளை வீட்டை வந்து காசை எடுத்துக் கொண்டு போ...” மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார் வேலுப்பிள்ளை.

“வேலு... நன்றியடா நான் குமரனையும் கூட்டிக் கொண்டு வாறன்...” கூறிய முருகேசர் உடனடியாகவே காரியத்தில் இறங்கினார். லொறி எடுத்தவுடன் இருவரும் முதலில் வேலுப்பிள்ளையின் வீட்டிற்கே வந்தனர். “வண்ணம்... உனர் லொறியை வந்து பாரன்...” மகிழ்ச்சியுடன் குரல் கொடுத்தான் குமரன்.

“தம்பி முதலில கோயிலுக்கு கொண்டு போங்கோ நீ நல்லா வரவேணும்...” வேலுப்பிள்ளையும் பாக்கியமும் ஆசீர்வதித்தனர்.

“மாமா... நீங்கள் எல்லாரும் வெளிக்கிட்டு நில்லுங்கோ எல்லாக் கோயில்களுக்கும் போட்டு வருவம்...” மகிழ்ச்சியுடன் கூறிய குமரனை முருகேசரும் ஆமோதித்தார்.

அன்று லொறியில் வல்லிபுரக்கோயில், சந்திதி ஆகிய கோயில்களுக்கும் வீட்டிற்குச் சம்பமாக உள்ள பிள்ளையார் கோயில், முருகன்கோயில்களுக்கும் சென்றனர். அன்றை தினமே மடு, திருக்கேதீஸ்வரம் ஆகியவற்றிற்கும் செல்வதென்று முடிவாயிற்று...

பாக்கியம் தான் தனியாகச் சம்பாதிக்கும் காசெல்லாவற்றையும் மகன் வண்ணத்திடமே கொடுத்து வைப்பது வழக்கம். வேலுப்பிள்ளைகூட மகளிடமே காசைக் கொடுத்து கவனமாக வைக்கச் சொல்லுவார்.

பாக்கியத்தின் வயதை ஒத்த பெண்கள் சேர்ந்து அத்தாங்கின் மூலம் இறால் பிடித்து அதனை விற்று வருவாயைப் பெற்றனர். அந்த வருமானம் அதிகமாக இருந்ததால் தான் விரும்பியவற்றையும் மகளுக்குத் தேவையானவற்றையும் பாக்கியத்தால் வாங்க முடிந்தது. இதற்காக வேலுப்பிள்ளையிடம் கையேந்த வேண்டிய நிலையும் ஏற்படவில்லை.

குமரனுக்கும் இந்த விஷயம் தெரிந்திருந்தது. எனவே தனது தேவைகளுக்குக் கூட அவன் வண்ணத்தையே நாடி வந்தான்.

திடீரென ஒரு நாள் பாக்கியம் “பிள்ளை... நான் உன்னட்டை வைக்கத் தந்த காசை கொண்டு வா... அவன் இராசாத்தி காணி உறுதி தாற எண்டு ஈட்டுக்கு காசு கேக்கிறான்...”

வண்ணத்திற்கு என்ன செய்வதென்று புரிய வில்லை. முதல் நாள் தான் லொறிக்கு ஏதோ சாமான் எடுக்க வேண்டும் என்று குமரன் அவளிடம் இருந்த காசை வாங்கிக் கொண்டு போனான். இப்போது என்ன செய்வதென்று யோசித்தவர் தந்தை வைத்திருக்கும்படி கொடுத்த காசை எடுத்து வந்து தாயிடம் கொடுத்தான்.

நாட்கள் நகர்ந்தன தொண்டைமனாறு நன்னீர் தேக்கத்திற்கான அணை கட்டும் செயற்பாட்டிற்கான திட்டம் முன்னெடுக்கப்பட்டதனால் வல்லைக் கடலில் சமுத்திர நீர் கலத்தல் தடைப்பட்டது. இதனால் உப்புக்

கழி, ஆனைமிதி, அலவாய்க்கடல், முழக்கனடி, ஒலிகடல் ஆகிய பகுதிகளில் மீன் பிடித்த மக்களின் தொழில் பாதிப்படைந்தது.

ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் ஓய்வாக நிற்கும் போது குமரன் வேலுப்பிள்ளையின் வீட்டிலே தனது பொழுதைக் கழிப்பது வழக்கம். இரு வீட்டுப் பெற்றோர்களும் அவர்கள் இருவரும் நெருங்கிப் பழகுவதற்கு எதிர்ப்பேதும் கூறாமல் இருந்ததனால் குமரனுக்கும் தனக்கும் விரைவில் திருமணம் நடக்கவிருக்கின்றது என்ற நம்பிக்கையில் குமரனிடம் தன்னை முழுமையாக ஒப்படைத்தான் வண்ணம்.

கடல் தொழில் பாதிக்கப்பட்டதால் வேலுப் பிள்ளையின் குடும்பம் பெரும் பாதிப்பை எதிர் கொண்டது. நாட்டுச் சூழ்நிலை காரணமாக வயல் விதைக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்ட போதிலும் கடல் தொழில் கைகொடுத்தது. இப்போது கடல் தொழில் பாதிக்கப் பட்டதால் வேலுப்பிள்ளை நிலைகுலைந்து போனார்.

வாகனங்களை முதலாக்கியதால் முருகேசர் குடும்பம் கடல்தொழில் முடங்கியதால் பாதிப்படையவில்லை.

லொறியில் பிற மாவட்டங்களுக்கு தொழில் நிமித்தமாகச் செல்லும் குமரன் போக்கிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கியது.

குமரனைப் பற்றிய செய்திகள் வேலுப்பிள்ளையின் குடும்பத்தவர்கள் காதுகளுக்கும் எட்டியது. அவன் இப்போது வண்ணத்தைப் பார்க்க வருவதையும் நிறுத்திக் கொண்டது. அவர்களுக்குப் பேரிடியாக அமைந்தது.

முன்பு வேலு... வேலு என்று அழைத்தபடி அடிக்கடி வரும் முருகேசரும் வீட்டிற்கு வராமல் விட்டது வேலுப்பிள்ளையைப் பெரிதும் பாதித்தது. சேர்மன் முத்துலிங்கத்தின் மகள் ராதாவை முருகேசர் குமரனுக்கு திருமணம் செய்து கொடுக்கச் சம்மதம் தெரிவித்து விட்டார் என்றும் குமரனை லண்டனில் இருக்கும் ராதாவிடம் அனுப்புவதற்கு ஒழுங்குகள் நடைபெறுவதாகவும் அறிந்த வேலுப்பிள்ளை நிலை தளர்ந்து போனார்.

வண்ணத்தின் உடல் நிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் அவள் அடிக்கடி தலைசுற்று வாந்தி என்று இருப்பதை அவதானித்த பாக்கியம் மகளிடம் கேட்ட போது கண்களில் கண்ணீர் மல்க தாயின் மடியில் முகம் புதைத்து தான் கர்ப்பமாக இருக்கும் செய்தியைக் கூறினாள் வண்ணம்.

அதிர்ச்சியடைந்த பாக்கியம் வேலுப்பிள்ளையிடம் “குமரனும் வீட்டுக்கு வராமல் நிண்டிட்டான். பிள்ளையின்ரை நிலையைச் சொல்லி முருகேசண்ணையை சந்திச்சு முடிவைக் கேட்டுக் கொண்டு வாருங்கோ...”

மனைவி பாக்கியம் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு செயலற்றிருந்த வேலுப்பிள்ளை சால்வையை உதறி தோளில் போட்டவர். முருகேசர் வீட்டை நோக்கி நடந்தார். வேலுப்பிள்ளை முருகேசர் வீட்டை அடைந்த போது வீடு அமைதியாக இருந்தது.

வழமையாக அவரைக் கண்டவுடன் முருகேசரின் மனைவி தங்கரத்தினம் “வாருங்கோ அண்ணை வாருங்கோ.. என்று வாயெல்லாம் பல்லாக வரவேற்பவள் இன்று அவரைக் கண்டதும், “இருங்கோ அவரை வரச் சொல்லுறன்...” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றது வேலுவின் மனதில் சுருக்கென்று தைத்தது.

மனைவி உள்ளே சென்று நீண்ட நேரமாகியும்

முருகேச வெளியே வராததால் அவர் வரும் வரை வெளியில் போடப்பட்டிருந்த கதிரையில் அமர்ந்தார். வேலுப்பிள்ளை.

“என்ன வேலு வந்து கன நேரமே என்ன விசயமாய் வந்தனி...” கேட்டபடி வந்த முருகேசரிடம் “முருகேச... கன நாளா வீட்டுப்பக்கம் நீயும் வரேல குமரனும் வரேல அதுதான் என்னெண்டு பார்த்திட்டு போக வந்தனான்...”

வேலுப்பிள்ளையை இடை மறித்த முருகேசர் “எனக்கு நேரமில்லை... குமரனும் வெளிநாட்டுக்குப் போற விஷயமா ஓடித்திரியிறான் அதுதான் அவன் ஒரு இடமும் போகேல...”

அவரது அலட்சியமான பதிலால் அதிர்ச்சியடைந்த வேலுப்பிள்ளை “என்ன... குமரன் வெளிநாடு போகப் போறாரே ஏன் எங்களுக்கு இதைப்பற்றிச் சொல்லேல்ல...”

“எல்லாம் சரிவந்த பிறகு போகேக்க சொல்லலா மெண்டுதான் அவன் ஒருதருக்கும் சொல்லேல்ல..” பிடி கொடுக்காமல் பேசினார் முருகேசர்.

மகளின் நிலையை அவருக்கு சொல்ல வேண்டிய அவசியம் வந்துவிட்டதை உணர்ந்து கொண்டவர் “முருகேச... ஒருக்கா தங்கரத்தினத்தையும் கூப்பிடு முக்கியமான ஒரு விஷயம் கதைக்க வேணும் என்று கூறியவர் அவன் வெளியே வந்ததும் இரண்டு கைகளையும் பற்றி “அம்மா... என்ற மகளுக்கு வாழ்வு குடுங்கோ அவள் இப்ப உங்கன்ர பேரப்பிள்ளையை வயித்தில சுமக்கிறான் அவருக்கு இரங்குங்கோ...” அவருடைய கதறலைக் கேட்ட இருவரும் அதிர்ச்சியுடன் மௌனமாக நின்றனர்.

தள்ளாடியவாறு வீட்டிற்கு வந்தவர் மகளை அணைத்த வண்ணம் கதறி அழுதார் தானும் தனது குடும்பமும் நம்பி ஏமாந்து விட்டதை அவரால் தாங்கமுடியவில்லை. அவரது மனவேதனையே அவரை தீராத நோயாளியாக்கிவிட்டது.

ஊராரின் கேள்விக்கும் கிண்டலுக்கும் பயந்து வண்ணமும் பாக்கியமும் வீட்டிற்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடந்தனர். வண்ணம் ஆண்குழந்தையை பிரசவித்தாள். குழந்தை குமரனைப் போலவே சாயலுடையதாக இருந்தது. அவருக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அதன் வளர்ச்சியில் அவன் தன் கவலையை மறந்தான்.

குமரன் லண்டனில் திருமணம் செய்து வாழ் கின்றான் என்ற செய்தியை அறிந்தவன் மனதைக் கல்லாக்கி தன் மகனுக்காக வாழமுடிவு செய்தான். வேலுப் பிள்ளையின் உடல் நிலையில் எந்த முன்னேற்றமும் மில்லாமல் படுத்த படுக்கையானார். இருப்பவற்றை விற்றும் காணிகளை ஈடு வைத்தும் அவருக்கு வைத்தியம் செய்தும் எந்தப்பயனும் கிட்டவில்லை.

வண்ணத்தின் மகன் விதுரனுக்கும் ஐந்து வயது நிறைந்து விட்டது. கடந்த ஒருவாரமாக வேலுப்பிள்ளையின் உடல்நிலை மிக மோசமாகிவிட்டது. அவர் வண்ணத்தின் எதிர்காலம் பற்றிய ஏக்கத்தில் தான் இழுத்துக் கொண்டிருக்கிறார், என அவரைப் பார்த்த அனைவரும் கூறினர்.

படுத்தபடுக்கையாக இருக்கும் தந்தையின் அருகில் வந்த வண்ணத்தின் கையில் ஒரு கடிதம் இருந்தது. “அப்பா... குமரன் கடிதம் போட்டிருக்கிறார். வாற மாதம் வாறாராம்..” மகிழ்ச்சியுடன் தந்தையின் காதில் கூறினாள். ஒரு கணம் புன்னகையில் மலர்ந்த அவரது விழிகள் நிரந்தரமாக மூடிக்கொண்டன.

பியசேன சோமாவுடன் சேர்ந்ததன் பின்னர் மீண்டும் ஓவியம் வரைவதில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டான். இதற்கு முன்னர் அவனுக்கு ஓவியம் கற்பித்த அவனது ஓவிய ஆசிரியர், எதிர்காலத்தில் அவன் ஒரு சிறந்த ஓவியனாக வருவான் எனக் கூறினார். அவனது ஓவியங்களைப் பார்வையிட்டோர் ஓவிய னொருவனிடத்தில் இருக்கவேண்டிய வெற்றிப் பண் பென்ற ஒன்று அவனிடத்தில் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். என்றாலும் ஓவியத்தில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு தேர்ச்சி பெற்றதன் பின்னர் அவன் ஓவியம் வரைவதை நிறுத்திக் கொண்டான். பியசேன பலவீனமான நரம்பு நோயினால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவனுக்கு எதனையும் தொடர்ந்து செய்ய முடியாதிருப்பதாகவும், அதனால்தான் அவன் ஓவியம் வரைவதை விட்டு விட்டான் என்றும் அவனைத் தெரிந்த சிலர் சொன்னார்கள்.

சோமா சாதாரண உயரத்தைக் கொண்ட இருபது வயது மதிக்கத்தக்கவன். உள்ளத்தை ஈர்த்தெடுக்கும் உருவத்தை உடையவளாக இருந்தாலும், அவள் சாதாரணமாக அழகிகள் வரிசையில் இடம்பெற்றிருக்க வில்லை. பொன்னிறத்தோடு ஓட்டிய அவளது வெண்ணிற முகம் சிறு குழந்தையொன்றின் முகம் போல வட்ட வடிவமாக இருந்தது. சோகங்களுக்குக் காரணமில்லாத நேரங்களில்கூட அவளது முகத்தில் சோக ரேகைகள் படர்ந்திருந்தன.

பெண்ணொருத்தியின் உண்மையான அழகை அவன்மீது உண்மையான காதல் கொண்ட ஒருவனால் மட்டுமே காணமுடியும் என பியசேன பல சந்தர்ப்பங்களில் சொன்னான். அவளது உடல் அழகு மட்டுமா அவனுக்கு அழகாகக் காட்சியளிக்கும்? அவளது ஆத்மாவுடனான உள்ளமுந்தான் காதலனுக்குக் காட்சியளிக்கும் என்று அவன் சொன்னான். சோமாவின் முகத்தைப் பார்க்கும்போது தன்னை ஆட்டிப் படைக்கும் அவளது உடல் உறுப்புக்களை விடவும் காதல் நிரம்பிய அவளது நிர்மலமான உள்ளம் என்றும், மீண்டும் அவன் ஓவியம் வரைவதற்கான காரணம் அவளில் தான் காண்கின்ற உள்ளார்ந்த அழகை ஓவியமாய் மிளிரச் செய்வதற்குமே என அவன் அவளிடம் சொன்னான்.

பியசேன பணக் கார இளைஞன். சோமா வின் பெற்றோர் அவனைப் போன்ற பணம் படைத்தவர்களாக இல்லாதிருந்த

போதும், ஏழைகள் அல்ல. பியசேன சோமாவைத் திருமணம் செய்ததன் பின்னர் கொழும்பை அண்மித்த பகுதியொன்றில் தனக்கு உரித் தான ஒரு பழைய வீட்டில் வாழ்வதற்காகச் சென்றான். அதிகமான அறைகளுடன் கூடிய பரந்து விரிந்ததாக அந்த வீடு கட்டப்பட்டிருந்தது. வீட்டு விராந்தைக்கு அருகில் கட்டப்பட்டிருந்த அறையொன்றை அவன் ஓவியம் வரைவதற்கான அறையாகத் ஒதுக்கிக் கொண்டான்.

திருமணம் செய்து இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு, அவன் சோமாவின் உருவத்தை வரையத் தொடங்கினான். தனது கணவன் ஓவியம் தீட்டுவதில் வல்லவன் என்ற கருத்து சோமாவின் உள்ளத்தில் பூத்தது. ஒவ்வொரு நாளும் காலையில், பியசேன அவளைத் தன் முன்னே சதிரையொன்றில் உட்காரவைத்து, ஓவியம் வரையத் தொடங்குவான். அதற்கு முன்னர் எந்தவொரு ஓவியனும் சோமாவின் உருவத்தை வரையாததால், ஓவியத்தை வரைந்து முடியும்வரை அவள் பொறுமையின்றிப் பார்த்திருந்தாள். அவன் அவசரமாக ஓவியத்தை வரைந்து முடிக்காததால் அவள் அவனைக் குற்றம் சொன்னாள். உருவத்தை வரையும் அறைக்கு சோமா வரக் கூடாது என்று, ஓவியம் வரையத் தொடங்கி இரண்டு கிழமைகளின் பின்னர் காலைப் பொழுதொன்றில் பியசேன அவளுக்குச் சொன்னான்.

“இப்போது சோமாவைப் பார்க்காமலேயே உருவப் படத்தை வரையலாம். அதனால் வரத் தேவையில்லை”

எனச் சொல்லிக் கொண்டே அவன் அறைக்குச் சென்றான்.

“சரி பரவாயில்லை. நான் சும்மா வாரன். பியசேன ஓவியம் வரைவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க ஆசையாக இருக்கிறது” சோமா பியசேனைவைத் தொடர்ந்து சென்றவாறே சொன்னான்.

“வேண்டாம், படம் வரையும் அறைக்கு எக்காரணம் கொண்டும் வர வேண்டாம். அறைக்கு வந்தால் உங்களால் வாயை வைத்துக்கொண்டு இருக்க முடியாது. கதைக்கத் தொடங்கினால் என்னால் படத்தை வரைய முடியாது போகும்”

“நான் கதைக்க மாட்டேன். நான் ஒரு சொல்லாவது சொல்லாமல் இருப்பன்” மிகவும் கெஞ்சலாக அவள் சொன்னாள்.

“முடியாது. கோபப் பட வேண்டாம். அறைக்கு வரவிட முடியாது” அவன் அழுத்தமாகவே சொன்னான்.

அவளது கண்களில்

பலி வாங்குதல்

சிங்களச் சிறுகதை
மூலம்: ஜி. பி. சேனாநாயக்க
தமிழில்: மதுராப்பூர கலைமகன் பைரூஸ்

கண்ணீர் நிறைந்தது. அவளது உதடுகள் ஆத்திரத்தினால் துடித்தன. அவள் பேசுவதற்கு முயற்சி செய்தாள் என்றாலும் அவளால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை. அவள் வழிந்தோடும் கண்ணீரோடு அவன் நின்று இடத்திலிருந்து வேகமாக நகர்ந்து சென்றான்.

பியசேன எதுவுமே பேசாமல் ஓவியம் வரைகின்ற அவளது அறைக்குள் நுழைந்து வெளியால் திறக்க முடியாத வண்ணம் அறைக் கதவை மூடிக்கொண்டான்.

அவன் பகல் சாப்பாட்டுக்காக அறையிலிருந்து வெளியே வந்தபோது, அவள் அவனுடன் கதைக்க வில்லை. தன்னோடு சேர்ந்து சாப்பிடுவதற்காக பியசேன அவளைக் கூப்பிட்ட போதும் அவள் எதுவும் சாப்பிடாமல் மேசையின் பக்கமாக அவள் உட்கார்ந்திருந்தாள். அன்று அவள் எதுவுமே சாப்பிடவில்லை. அவனுடன் கதைப்பதற்கும் அவள் விரும்பவில்லை. அடுத்தநாள் அவள் சாப்பிட்டபோதும் அவளது கோபம் தணியவில்லை.

அடுத்த நாள் பியசேன படம் வரையும் போது, அவள் கதவிற்குத் தட்டி. தன்னை உள்ளே வரவிடுமாறு பணிவாகக் கேட்டுக்கொண்டான். என்றாலும் அவள் அறைக்குள் வருவதை அவன் விரும்பவில்லை.

அதன் பின்னர் அவள் அழுகையை நிறுத்திய போதும் தான் அறைக்குள் வருவதற்கு இடமளிக்கமாறு அடிக்கடி வேண்டுவதை நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை.

ஓவியம் வரையத் தொடங்கி ஏறக்குறைய ஐந்து வாரங்களாயின.

ஒருநாள் பகல் நேரமொன்றில் தன்னைச் சந்திக்க வந்த நண்பனொருவனுடன் பியசேன விராந்தையில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். வீட்டு முன்பக்கத்தில் ரேந்தையொன்றைப் பின்னிக் கொண்டிருந்த சோமா அடிக்கடி அவர்கள் கதைப்பதை உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

தான் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் பெரிய தொரு ஓவியத்தை வரைந்து முடித்ததாக பியசேன தன் நண்பனிடம் சொல்வது சோமாவுக்கு கேட்டது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் ஓவியம் வரைந்து முடிவடைந்ததை அறிந்து கொண்டதால் அவளது சந்தோசம் மேலும் அதிகரித்தது. ஒருபோதும் அவன் தனது ஓவியத்தைக் காட்ட மாட்டான் என்று அவள் நினைத்தாள். அவனுக்குத் தெரியாமலேயே அந்த ஓவியத்தைப் பார்வையிட அவள் முடிவு செய்தாள்.

அன்று மதியம் பியசேன ஏதோவொரு காரணத் திற்காக வெளியே சென்றான். வீட்டில் தோட்டத்தை நோக்கி திறக்க முடியுமான பெரியதொரு பலகணி யொன்று ஓவியம் வரையும் அறைக்கு இருந்தது. இந்த பலகணியை உடைத்துத் திறந்து ஓவியத்தைப் பார்ப்பதற்கு நினைத்தாள் சோமா. சமையலறையிலிருந்து வெட்டுக்கத்தியைக் கொண்டு, தோட்டத்திற்கு வந்தாள். மூடியிருந்த பலகணியின் கதவுகளுக்கு இடையே வெட்டுக் கத்தியைப் போட்டு பலகணியின் இணைப்பலகைகளை உடைத்தாள். அவள் பொறுமையாக இல்லாததால் நடுநடுங்கி விரல்களினால் பலகணியின் மூடிகளைத் திறந்தாள். அதற்குப் பின்புறமாக கண்ணாடி யன்னல் ஒன்று இருந்தது. அது உட்புறமாக மூடியிருந்தது. கண்ணாடி யன்னலின் பின்புறமாக நீல நிறத் துணிய லான திரையொன்று இருந்ததால் அறையிலிருந்து எதுவும் அவளுக்கு தென்படவில்லை. அவளது பொறுமையற்ற தன்மை மேலும் வலுப்பெற்றது. அவள்

அந்தப் பெரிய வெட்டுக்கத்தியினால் ஜன்னலை உடைத் தாள். உடைந்த கண்ணாடிகளின் இடையே கையைவிட்டு திரையைச் சற்று விலக்கி, யன்னல் ஓட்டையினூடாக முகத்தைப் போட்டு இரு கண்களினாலும் அறையெங்கும் அலசினாள். அவளது கண்கள் ஏதோ வொன்றில் பட்டு அப்படியே குத்திநின்றது. அது மெல்ல மெல்ல விசால் மானது. பேயொன்றைக் கண்டது போல அவளது கண் களைப் பயம் பற்றிக் கொண்டது. அவளது இருதயத் துடிப்பு வேகமானது. அவளது மாற்கபங்கள் மேலும் கீழு மாக ஏறி இறங்கின. மெதுவாகத் திறந்த அவளது உதடு கள் காய்ந்து போயின. யன்னல் ஓட்டையின் இடையே முகத்தை உள்நுழைத்து இவ்வாறு பார்த்திருந்த அவளது வாயிலிருந்து பயங்கரச் சத்தமொன்று வெளியேறியது.

அவள் பயந்த முகத்தோடு யன்னல் பக்கத்தி லிருந்து வெளியேறி, பைத்தியம் பிடித்த ஒருத்தியைப் போல வீட்டிற்குள் வேகமாக ஓடிச்சென்றாள். அவள் தனது படுக்கை அறைக்குச் சென்று கதவினை மூடிக் கொண்டாள். அன்று இரவு எட்டு மணியளவில் பியசேன வீட்டுக்கு வரும்போது சோமாவைக் காணவில்லை. அவள் அந்தியிலிருந்து தூங்குவதாக வேலைக்காரி அவனிடம் சொன்னாள்.

படுக்கையறையின் கதவு மூடப்பட்டிருந்ததால், அவன் கைகளினால் கதவுக்குத் தட்டினான். ஆனாலும் உள்ளேயிருந்து எந்தவொரு பதிலும் வரவில்லை. அறையி னுள்ளே அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. அறையினுள்ளே எந்தவொரு வெளிச்சமும் இல்லை என்பதை பியசேன கதவுத்துளையூடாகத் தெரிந்துகொண்டான்.

அவன் கதவை உடைத்துக்கொண்டு அறைக்குச் சென்றான். அவன் அறையினுள்ளே இருந்த மின் விளக்கினை ஏற்றி, அங்குமிங்கும் பார்த்தான். கால்கள் இரண்டும் கீழே விழுமாறு சோமா கட்டில் பக்கமாகச் சாய்ந்திருந்தான். கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த முக்காலி யின் மேலே கடிதமொன்றும், அதற்கு அருகிலேயே சிறிய தொரு போத்தலும் இருந்தது. சிறிய போத்தலை கண்ட வுடனேயே அவன் அதனை இனம் கண்டுகொண்டான்.

அவன் முக்காலிப் பக்கமாகச் சென்று, அறையின் கதவுக்குப் பக்கமாக நின்று வேலைக்காரர்கள் இருவரும் காணாத வண்ணம் கடிதத்தைக் காற்சாட்டையினுள் போட்டுக் கொண்டான். வேகமாக அவன் கட்டிலிலிருந்த சோமாவை சோதித்துப் பார்த்தான். அவள் அவள் சோபையிழந்து இறந்து கிடந்தாள்.

அறைக்கு வெளியே வந்த அவன், தனது மனைவி நஞ்சு குடித்து இறந்துகிடப்பதாக பொலிஸிற்கு அறிவிக்கு மாறு தனது வேலைக்காரர்களில் ஒருவனுக்குச் சொன்னான்.

அவன் தனது ஓவிய அறைக்குச் சென்று அங்குள்ள மின்குமிழைப் பற்றவைத்து இணைப்புப் பலகைகளை போட்டு கதவை மூடிக்கொண்டான். யன்னலின் கண்ணாடி உடைக்கப்பட்டிருந்ததை அவன் கண்டான்.

அவன் காற்சட்டையிலிருந்து கடிதத்தை எடுத்து மெல்ல மெல்ல வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

அந்தக் கடிதத்தில் இவ்வாறு எழுதப்பட்டிருந்தது. "உங்களிடத்தில் எனக்குள் உள்ள காதல் இதை எழுதும்போது கூட ஒரு சிறிதும் குறையவில்லை என்பதை முதலில் கூறிக்கொள்ள வேண்டும். என்றாலும் அதனை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டீர்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அதனால்தான் நான் தற்கொலை செய்துகொள்கிறேன். நீங்கள் என்மீது சந்தேகம் கொண்டுள்ளதை நீங்கள் வரைந்த ஓவியத்தின் மூலம்

அறிந்துகொண்டேன். உங்கள் ஏமாற்றத்திற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியவன் நான் மட்டுமே என்பதை நான் அறிவேன். அதைக் கண்டவுடனேயே உங்களிடம் நான் சொல்லியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு சொல்லியிருந்தால் நீங்கள் அதனை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பீர்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். என்றாலும் அதைச் சொல்லும் அளவு தைரியத்தை நான் பெறவில்லை. அது நடந்ததை நீங்கள் கண்டிருக்கக் கூடும் என்ற சந்தேகம் எனக்குள் ஏற்பட்டது. நீங்கள் அதைக் காணாதிருந்தால் அது பற்றி நான் உங்களிடம் சொல்லியிருக்கத் தேவையில்லை எனவும் எனக்குத் தோன்றியது. நீங்கள் என்னிடம் பலி வாங்குதற்காக இந்த சூழ்ச்சியைச் செய்துள்ள கொடூரமானவர் என்பதையும் சொல்லத்தான் வேண்டும். என்றாலும் உங்களைப் போல ஏமாற்றப்பட்ட எவரும் இப்படியான கொடூரமானவராக மாறக்கூடும் என நான் நினைக்கிறேன்.

“ஓவியம் வரையும் அறைக்குள் நான் உள்ளே வரக்கூடாது” என்று நீங்கள் சொன்னது, அது நடந்த மற்றைய நாளேதான். நீங்கள் நம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும் அது நடந்தது பற்றி இப்போது சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

நிமல் எனது அம்மாவின் சகோதரனின் மகன் என்பதால் அவன் எனது பெற்றோரின் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்தான். என்னைக் காதலிப்பதாக அடிக்கடி என்னிடம் அவன் சொன்னாலும் ஒருபோதும் நான் அவனைக் காதலிக்கவில்லை.

நான் அவனைக் காதலிப்பதில்லை என்று நான் அவனுக்குச் சொன்னாலும், அவன் இரகசியமாக எனக்குக் கடிதம் எழுதுவதை நிறுத்தவில்லை. எனக்காக இவ்வளவு கவலைப்படுகின்ற அவன்மீது எனக்குள் அதிக அனுதாபம் ஏற்பட்டது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அது நடந்தது எனது அனுதாபம் ஒருபோது மேலெழுந்தபோதுதான்.

நீங்கள் அவனிடம் சந்தேகப்படக்கூடும் என்று அதனால்தான் நினைத்தேன். நான் உங்களைத் திருமணம் முடித்த பின்னர், அடிக்கடி என்னைப் பார்க்க வர வேண்டாம் என்று அவனுக்கு நான் கூறியுள்ளேன். அதன் பின்னர் அவன் சட்டக் கல்லூரியிலிருந்து கல்விக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான். அவன் வாழ்க்கையில் நொந்துபோய் அலைந்து திரிந்தான்.

“நான் உங்களுடன் திருமணமானதற்குப் பின்னர் அவன் பல தடவைகள் இந்த வீட்டுக்கு வந்தான். அவன் இந்த வீட்டுக்கு கடைசியாக வந்த நாள் அல்லாமல், அவன் வந்த எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் நீங்கள் வீட்டில் இருந்தீர்கள். அச்சந்தர்ப்பங்களில் நீங்கள் இருந்ததால் அவன் என்னோடு பேசாமல் இருந்திருக்கலாம் என நான் நினைக்கிறேன். கடைசியாக அவன் இங்கு வரும்போது நீங்கள் வீட்டில் இருக்கவில்லை. அவன் வரும்போது, நான் எனது படுக்கையறைக்கு அருகில் உள்ள அறையில் உடுப் பொன்று தைத்துக் கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் வீட்டில் இல்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அவன் மகிழ்ச்சியில் இருப்பதை நான் அறிந்து கொண்டேன். அவன் நான் அமர்ந்திருந்த சோபாவின் பக்கமாக வந்து அமர்ந்து கொண்டான். அவன் என்னை முழு மனதோடு காதலிப்பதாகவும் நான் அவனைக் காதலிக்காததால் அவன் அலைக்கழிந்துள்ளதாகவும் அவனது எதிர்காலம் என்னால் கேள்விக்குறியாகி உள்ளதாகவும் அவன் என்னிடம் சொன்னான். எனது திருமணத்தின் பின்னர்

தனது வீட்டிலிருந்து பைத்தியம் பிடித்தவன் போல மாறியுள்ளான் என்பது எனக்குத் தெரியவந்தது. நான் திருமணமான பெண் என்பதால் என்னுடன் காதல் வார்த்தைகள் பேசவேண்டாம் என்று நான் அவனுக்குச் சொன்னேன். அப்போது அவன் என் கால்கள் பக்கமாக வந்து முழங்காலில் நின்று, தன்னைக் காதலிக்குமாறு கண்ணீர் தோய்ந்த கண்களோடு கைகூப்பி நின்றான். என்னால் சித்தப்பிரமை பிடித்து சோர்ந்து போயுள்ள அவனது முகத்தைப் பார்க்கும்போது எனக்குள் அனுதாபம் ஏற்பட்டது. அது எனது புத்தியை இழக்கச் செய்துள்ளது என்று என் அடிமனது எனக்குச் சொன்னது. நான் பலமாக அவனது தலையை இரண்டு கைகளாலும் பற்றி, அவனுக்கு முத்தம் கொடுத்தேன். அப்போது யாரோ ஒருவர் வீட்டிற்குள் நடமாடுவது எனக்குத் தெரிந்தது. நீங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருக்கலாம் என்ற சந்தேகம் அப்போது எனக்கு ஏற்பட்டது. அவசரமாக எழும்பி அறையிலிருந்து வெளியே வந்தபோது நீங்கள் விராந்தையில் இருப்பதைக் கண்டேன். நீங்கள் விராந்தையில் இருந்ததனால் நீங்கள் அதனைக் கண்டிருக்க மாட்டீர்கள் என நான் நினைத்தேன். நீங்கள் நிமலுடன் சுமுகமாக பேசியதனாலும், நீங்கள் சந்தோசமாக இருந்ததனாலும் பெரிதாக எனக்குள் சந்தேகம் ஏற்படவில்லை. நான் நிமலுடன் இருந்ததைக் கண்டதன் பிறகு நீங்கள் விராந்தைக்குப் போயிருக்கலாம் என்பதை நான் அறிந்து கொண்டது யன்னலை உடைத்துப் படத்தைப் பார்க்கதன் பின்னர்தான். ஓவியம் வரையும் அறைக்கு வரவேண்டாம் என்று நீங்கள் சொன்னது அது நடந்த அடுத்தநாள் என்று நான் மேலே சொன்னேன். நான் அந்த அறைக்கு வரவேண்டாம் என்று நீங்கள் கட்டளையிட்டது எதற்காகவென்றால், அதுவரை வரைந்திருந்த என்னுடைய உருவப்படத்தை அழித்து வேறொரு படத்தை வரைவதற்காத்தான். நீங்கள் அழித்துள்ள ஓவியத்திலும் எனது படம் உள்ளது. என்றாலும் அது என்னுருவப்படம் மட்டுமே கொண்ட ஓவியம் அல்ல. நானும் நிமலும் முத்தமிட்டுக்கொண்டு, கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் காட்டும் படம். இன்று அந்தப் படத்தைக் கண்டதும் என்னுள் ஏற்பட்ட சோகத்தையும், பயத்தையும் என்னால் தெளிவுபடுத்த முடியாது. முதலில் நீங்கள் வரையத்தொடங்கியது எனது உள்ளம் எனும் உள்ளார்ந்த அழகை வெளிக்காட்டவே. நான் நிர்மலமான காதலுடன் கூடிய பெண்ணொருத்தி என்ற நினைப்பினால்தான். என்றாலும், நான் காமத்திற்கு அடிமைப்பட்ட பெண்ணொருத்தி என்று நிமலுடன் தொடர்புற்ற நிகழ்வினால் ஏமாற்றமடைந்துள்ளீர்கள் என்பது தெளிவாகிறது. ஓவியம் வரைந்து முடிந்துவிட்டது என்று நீங்கள் உங்கள் நண்பரிடம் சொன்னது எனக்கு அது கேட்கவேண்டும் என்ற நம்பிக்கையில் என நான் நினைக்கிறேன். நான் தற்கொலை செய்துகொள்ள வேண்டும் என்றுகூட நீங்கள் நினைத்திருக்கலாமோ எனக்குத் தெரியவில்லை.”

கடிதத்தை வாசித்து முடித்த பியசேன தீக்குச்சி யொன்றைப் பற்றவைத்து கடிதத்தை எரித்தான். அவசரமாக அவன் சோமாவையும் நிமலையும் இனங்காட்டும் படம் முழுமையாக மறையும்படியாக நீலச் சாயத்தைப் பூசினான்.

அறையிலிருந்து வெளியே வந்த அவன், பொலிஸ் அதிகாரிகள் வரும்வரை விராந்தையில் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அறியப்படாத, தமிழ் விமர்சன முன்னோடி: தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை

பேராசிரியர் செ.யோகராசா

தமிழாராய்ச்சி வரலாற்று நிலைநின்று நோக்கும்போது முதன்முதலாக அறிவியல் அணுகு முறையில் தமிழ் இலக்கியத்தை அணுகியவராக பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை கருதப்படுகின்றார். (பின்னர் அவ் அறிவியல் அணுகுமுறையை கோட்பாட்டு ரீதியில் கொண்டு சென்றவராக பேராசிரியர் க.கைலாசபதி கருதப்படுகின்றார்). ஆயினும், பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளைக்கு முன்னரே, ஈழத்தவரான தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை, தமிழ் மொழி, இலக்கியவரலாறு, இலக்கிய நூல்கள், சமகால இலக்கிய வளர்ச்சி என்பன குறித்து அறிவியல் அணுகு முறை நின்று விமர்சனம் செய்தவராக விளங்குகின்றார் என்பதும் இவ்விதத்தில் தமிழ் விமர்சன முன்னோடிகளுள் முக்கியமானவராகின்றார் என்பதும் பலருமறியாத விடயங்களாகும். முதலில் பிறசிடென்சிக் கல்லூரிச் சொற்பொழிவாகவும், விவேக சிந்தாமணியில் தொடர் கட்டுரையாகவும், பின்னர் நூலுருவிலும் (1892) வெளிவந்த “தமிழ்ப் பாஷை” என்ற நூலே இதற்கு ஆதாரமாகின்றது. இனி இந்நூல் கூறும் விடயங்கள் பற்றி பின்வருமாறு வகுத்து சிந்திப்போம்.

(i) தமிழ்மொழி:

தமிழ் மொழியின் பிறப்பு

அன்றைய ஆய்வுச்சூழலில், தமிழ்மொழியின் பிறப்பு அல்லது தோற்றம் பற்றிப் பாரம்பரியமான சிந்தனையே தெய்வீகக் கொள்கையே அதாவது அது கடவுளால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்ற கருத்தே ஆழமாக வேரூன்றியிருந்தமை கண்கூடு. பலவிடயங்களில் முற்போக்கான பார்வையைக் கொண்டிருந்த பாரதியாரே தமிழ்மொழியின் தோற்றம் பற்றி இவ்வாறு தான் சிந்தித்துள்ளார்:

“ஆதி சிவன் பெற்றுவிட்டான் - என்னை
ஆரிய மைந்தன் அகத்தியன் என்றோர்
வேதியன் கண்டுமகிழ்ந்தே நிறை
மேவும் இலக்கணம் செய்து கொடுத்தான்”

மேலுள்ள பகுதி கவிதையானமையின் கவிதையில் கற்பனைக்கிடமுண்டென்று அமைதிசுற முற்படுவோமாயின் பாரதியார் “தமிழ்நாட்டு மாதருக்கு” என்ற தமது கட்டுரை ஒன்றிலே கூட பின்வருமாறு குறிப்பிடும்போது அதற்கு எதுவித அமைதியும் கூற முடியாதிருக்கின்றது:

“ஆதியில் பரமசிவானால் படைப்புற்ற மூல பாஷைகள் வடமொழியென்று சொல்லப்படும் சமஸ்கிருதமும் தமிழ்மேயாகும் என்று பண்டைத்தமிழர் சொல்லியிருக்கும் வார்த்தை வெறும் புராணக் கற்பனையன்று. தக்க சரித்திர ஆதாரமுடையது”

நவீன கவிதையில் முதன்முதலாக பகுத்தறிவுச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்திய பாரதிதாசன் பார்வையிலே கூட தமிழின் பிறப்பு,

“திங்களிடும் செழும்பரிதி தன்னோடும்
விண்ணோடும் உடுக்களோடும்
மங்குகடல் இவற்றோடும் பிறந்த தமிழுடன்
பிறந்த நாங்கள்”

என்றவாறே வெளிப்படுகின்றது.

தமிழ் நாட்டினர் மத்தியில் மட்டுமன்றி ஈழத்தவர் மத்தியிலும் மொழியின் தோற்றம் பற்றி மேற்குறித்த கருத்தோட்டமே காணப்பட்டது. இன்னொரு விதமாகக் கூறுவதாயின், மொழி பற்றிய முற்போக்கான சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தும்போது ஒருவித எதிர்ப்புக்குள்ளாகும் சூழ்நிலைகூட நிலவியது மேற்குறித்தவாறான ஆரோக்கியமற்ற ஆய்வுச் சூழலிலேயே தி.த.ச. மொழி குறித்து அறிவியல் அணுகுமுறையிலே பலவற்றைக் கூறிவிட்டு, பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்

“தமிழ் கடவுள் பேசும் பாஷையைப்பாராயின் மறு பாஷைகள் கடவுளுக்குத் தெரியாதா? மறு பாஷைகள் பேசுவோரிடத்து கடவுள் பேச வேண்டுமாயின் தமிழிலேயா பேசுவார் அல்லது அவரவரிடத்து அவரவர் பாஷையைப் பேசுவாராயின் தமிழைக் கடவுள் பேசினார் என்பதால் தமிழுக்கென்ன பயன்?”

மேற்கூறியவாறு குறிப்பிட்ட பின்னர், தமிழ் மொழியின் தோற்றத்தினைக் கடவுளோடு தொடர்பு

படுத்திப் பேசுவோர் ஆதாரமாகக் காட்டும் நூற் கருத்துக்களை மறுதலித்துவிட்டு, மொழியின் தோற்றம் பற்றி அறிவியல் ரீதியான விளக்கத்தைக் கூறுகின்றார் தி.த.ச.

(ii) தமிழ் நூல்கள்:

• அகத்தியம்:

தமிழின் முதல் இலக்கண நூல் அகத்தியமே என்று இன்றும் உரத்துக் கூறுவோர் இருக்கும்போது “தி.த.ச.” அது பற்றி பின்வருமாறு கேள்வி எழுப்புகின்றார்:

“தமிழ்ப்பாஷைதொடங்கியவுடன் ஒரு பேரிலக்கணத் தமிழிலெழுதிய விந்தை நம் பண்டிதர்மார்க்கே புலப்படும். யாதொரு சிறுகாரியத்திற்கும் சூத்திரமெடுத்துக் காட்டும் பண்டிதர், வித்துவான்கள் முதலியோர் “இலக்கியங் கண்டதற்கிலக்கண மியம்பலில்” என்னுள் சிறு நன்னூல் சூத்திரத்தை மறந்து தமிழிலக்கிய முண்டுபடுவதற்கு முன்னேயே அகத்தியர் தமிழிலேயொரு பேரிலக்கண மெழுதினாரெனக் கூறலும் ஒரு பெரும் விந்தையே. ஆயினுமென்? சப்த சமுத்திரத்தையு மோருமுந்தள வாக்கியுள்ளங் கையிலலைத் தாசமனஞ் செய்தருளிய அகத்தியருக்கு இலக்கியமின்றி யிலக்கண மெழுதல் பெருங்காரியமோவெனச் சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினராகிய நமக்குப் புலப்படும் பொருளோ?”

• புராணங்கள்

தமிழில் எழுந்துள்ள புராணங்கள் பற்றி இன்றைய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் சிலர் மத்தியிலேகூட தெளிவு காணப்படாத நிலையில் தி.த.ச அன்றே அவை பற்றிய தெளிவும் விமர்சனப் பார்வையும் கொண்டிருந்தார்.

தமிழிலிருக்கின்ற புராணங்கள் எழுந்த காலத்தை இருவகைப்படுத்திவிட்டு, முற்கூற்றுப் புராணங்களை (எ.கா: பெரியபுராணம்) ஏற்றுக் கொண்டு, பிற்கூற்றுப்புராணங்கள் பற்றி பின்வரும் கருத்தை முன்வைக்கின்றமை கவனத்திற்குரியது.

“பிற்கூற்றுப் புராணங்களின் காலமே தமிழ்க்குங் கலிகாலம்! விருத்தாப்பியமடைந்த தமிழணங்கிற்குப் பஞ்சப் புலனும் இக்காலத்துக் கெட்டனபோலும், இப்புராணங்களே தமிழைப் பாழாக்கின பெரும் பேறுடையின. ஆலையில்லா வுருக்கு இலுப்பைப் பூ சர்க்கரை போலவும் தட்டிப்பேச ஆளில்லாவிட்டால் தம்பி சண்டப் பிரசண்டெனப்பது போலவும் காரிகைகற்று சொற்றொடர் கற்கப் பழகினோர் யாவரும் புராணம் எழுத்த்தொடங்கின் தமிழ் - என்ன பாடுதான் பபாது”

(iii) தமிழ்ச் சங்கங்கள்:

சங்ககாலம் எனப்படும் ஆரம்ப காலத்தில் “தமிழ்ச்சங்கங்கள் இருந்தனவா?” என்ற கேள்வி ஆய்வாளர் சிலரால் அண்மைக்காலமாக எழுப்பப்பட்டு வருகின்றது. “சங்கம் என்றொரு கட்டுக்கதை” என்றொரு ஆய்வும் இடம் பெற்றுள்ளது. சங்கங்கள் பற்றிய ஐயத்தையும் அன்றே எழுப்பியிருந்தார் தி.த.ச.

“...ஆயின் உள்ளதையுள்ளபடி கூறல் தமிழ்ப்பண்டிதர் குணமின்மையின் உண்மையும் அவர் வாயில் வரும் பொழுது உண்மை நிறம் மாறிப் பொய்யாகின்றது. ஆகவே சங்கங்களைப் பற்றிக் கூறியனவற்றுள் உண்மையெவ்வளவு பொய் புளுகு

எவ்வளவெனக் கண்டுபிடிக்கத் தொடங்கல் பகீரதப் பிரயத்தனமாகும். இச்சங்கங்களுள் ஒவ்வொன்றும் பல்லாயிர வருடமிருந்ததாகவும் இச்சங்கங்களில் சிவன், சுப்பிரமணியர் முதலிய கடவுளர் அங்கத்துவராய் வீற்றிருந்தனரெனவும் இச்சங்கங்கட்குத் தெய்வீகமான சங்கப் பலகை யொன்றிருந்ததாகவும் இவ்வித பலகைகளைக் கூறுவதனால் உள்ள உண்மையும் மறைந்து போகின்றது”.

(iv) சமகாலத்தில் தமிழ்:

தனது காலத் தமிழின் நிலை பற்றியும் ஆழமாகச் சிந்திக்கின்ற தி.த.ச ஆங்கில மொழியின்பால் மிகுந்த பற்றும் தமிழ்மீது வெறுப்பும் காணப்படுகின்ற நிலைக்கண்டு சினமும் கவலையும் கெளகியமும்:

“தற்காலத் தமிழிருக்கும் நிலைமை யெடுத்துரைக்கவும் வேண்டுமா? அருமறையோது மந்தணாளர்க்கெல்லாம் ஆங்கிலேய பாஷைசுய பாஷையும் அன்னிய பாஷைதமிழுமானது இக்கலிகாலத்தின் கூத்தோ! ஆங்கிலேய பாஷையிலோர் சிறு கிரந்தந்தெரியாதிருத்தல் அவமானமாக கம்பர் பாடியது இராமர் கதையோ தருமர் கதையோவென வினாவல் மரியாதையாவது கலிகால விநோதமே. ஆங்கிலேய பாஷையை அடுப்படியிற் கேட்போமேல் தமிழ் தானெங்குப் போயிற்றோ! தந்தைக்குத் தலையடிக்க மயானத்தில் விறகடுக்கிய சண்டாளன் கெதியாயிற்றன்றோ தமிழர் கெதி! தொடர்பு பழக்கக் கூடுகாடு மட்டும் என்னும் பழமொழியும் பாஷைவிஷயத்திற் தவறிற்றன்றோ!...”

(v) சமகால இலக்கியம்:

சமகால இலக்கியம் பற்றிச் சிந்திக்கின்ற போது, குறிப்பாக கவிதை உலகில் அவலநிலை பற்றிப் பலப்படக்கூறி, ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றமைமனங்கொள்ளத்தக்கது.

“தமிழ் திருந்த வேண்டுமெனும் விருப்பமுடையோர் அந்தாதி, கலம்பகம் முதலியவை எழுதுவதாலென்ன பயன்? அவ்வாறு எழுதினும் அதிலும் புதிதேதாவது சொல்வாரா? சொல்லார். அந்தோ அது தவறென்பார் கூறும் பொருளும் கூறும் விதமும் முன்னோர் கூறிய விதமே கூற வேண்டுமாயின் திருந்துவதற்கு வழி எங்கனோ? உருவகம், உவமை முதலியனவும் முன்னோர் கூறியவற்றிற் பிறகு கூறிற்றவறென்பரேல், ஐயன்மீர், தமிழுய்யும் வழிதானெவ்வாறோ? முன்னொருக்கால், யான் இயற்றிய செய்யுளொன்றில் காக்கையிற் கரிய கூந்தல் என்றெழுதியதற்கு பண்டிதர் மூவர் “முன்னோர் யாவரும் இவ்வாறு கூறவில்லையே இது தவறு” என்றனர். முன்னோர் “காக்கை கரிது என்று சொல்லாவிடீர் காக்கை கரிதல்ல என்று கூறக்கூடிய பண்டிதருடன் யாம் யாது செய்யலாம்?”

சமகால இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி ஆழமாகச் சிந்திக்கும் தி.த.ச. தமிழிற்கு புதிய செய்யுள் ஆக்கங்கள், மொழி பெயர்ப்புகள், வசன கிரந்தங்கள் என்பனவற்றின் அவசியம் பற்றி வற்புறுத்துவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

சுருங்கக்கூறின் தமது சமகால விமர்சகர்களான மறைமலையடிகள், செல்வக்கேசவராயர், வ.வே.சு. அய்யர் வரிசையில் ஒருவராகவும் அவர்களிடமிருந்து வேறுபட்ட தடத்தில் சென்றவராகவும் காணப்படுகின்ற “தி.த.ச.”வும் தமிழ் விமர்சன முன்னோடிகளுள் ஒருவராகக் கருதப்படும் தகுதியுடையரென்பது மேற்கூறியவற்றிலிருந்து புலப்படுகின்றதெனலாம்.

கொட்டிச் சிந்திக் காசை விட்டு!...

கொட்டுகின்றோம் கொட்டுகின்றோம் கோடிகோடி யாகக்காசை மட்டில்லாத மகிழ்வு எய்தி மார்புதட்டி நமையியந்தோம்!...

ராசராச சோழனுக்கு நேசமுள்ள “பாட்டி” நாங்கள் வரலாறு நம்பெயரை மறவாமல் போற்றி நிற்கும்!...

விண்ணுயர்ந்த கோபுரங்கள் பொன்னிழைத்த கலசங்கள் மண்மிதிக்கக் காணாத “மாமிள்” தரமியினுங்கும்

கண்கொள்ளாப் பொலிவுடனே விண்விழுங்கும் சொக்கட்டான் எண்ணம்போல் மதிவெழுப்பி எல்லாமே எமதானோம்!....

ஒருகட்டை தாண்டி நீளும் ஒளிசுரக்கும் மின்விளக்கு ஒடியோடி ஒளி சிந்தும் ஓய்யாரச் சரவிளக்கு

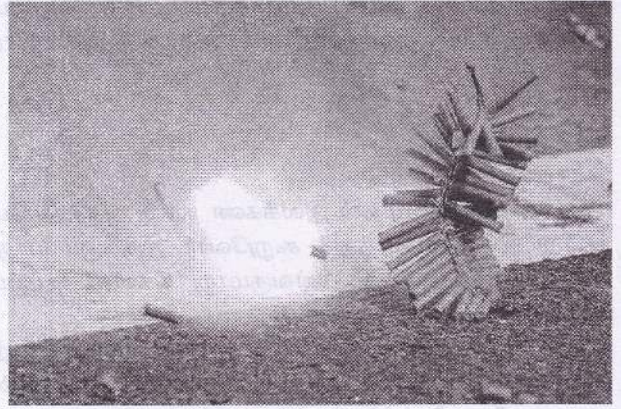
பாடிக் கதறிக்காதுப் பறையுடைக்கும் ஒலிபெருக்கி பத்துக்கூட்டு மேளடியும் பறையோடு பொம்மலாட்டம்

கொட்டிச்சிந்திக் காசைவிட்டு கோஷ்டியொன்று விடியும்வரை மட்டில்லாத ஆசை தீர்க்க குட்டைச்சட்டை போட்ட ஆட்டம்

வகைதொகையாய் வெடி வாங்கி வானம் பிளக்கவிட்டோம் வெடிபோட்டுக் கொத்தாக வீழ்ந்த கதை நாம் மறந்தோம்!....

எட்டு லட்சம் வெடிக்கு என்று எழுப்பமாகப் பேசக்கேட்டும் முட்டில் சாகா மூலமூர்த்தி ஒட்டி நின்றார் கருவறையில்!...

- “சத்திராதி”

பசித்திரியேற்றி உருகிற்று உயிர்

இருளடர் காட்டிடையே மங்கிற்று, உலகவிழிப்பார்வையைப் புணர்ந்த ஒளிக்கீற்று.

வெளிச்சத்துக்கான பயண வழியில்... கரைந்திற்றோர் வதனம்.

பசித்திரியேற்றி உருகிற்று உயிர்.

வெறியேற்றி வந்த காற்றின் கால்களில்... மிதிபட்டழிந்த, சருகாயிற்று; சாத்விகம்.

கனவுப்பள்ளங்களில்... புத்திருந்த, சுதந்திரப்பூக்களின் மீது ஆதிக்கமேகம், அமிலமழை பெய்திற்று.

காளியென நேர்ந்தி வைத்து ஏமாந்து, பேய்களின் வாய்க்குப் பிணத்தீனி ஆனபோது இடியும் மின்னலும் நிலமிருந்து எழுந்திற்று.

யாரையும் கவராமல் மீண்டுமொரு தடவை வானறங்களால்... நிலமெரிந்திற்று.

- பொலிகை சு.க.சிந்துதாசன்

நாயகம்

கனவே கலைந்து விடு..

தினமும் ஒரு கனவு
என் தூக்கத்தை தின்கிறது
நான் தூங்கும் முன்
அது என் படுக்கையில்
காத்திருக்கிறது

சிறையும் முகங்கள்
செல்லாக் காசுகள்
செத்த உடல்கள்
செல்லரித்த புத்தகங்கள்
இவைகள் தான்
மாறி மாறித் தோன்றுகின்றன

கறையான் புற்றுக்கள்
விழுங்கிய இரு கால்கள்,
வெட்டப்பட்ட சிறகுகள்,
உடைக்கப்பட்ட துருப்புகள்,
இவைகளும் அவற்றில் சில

அிர்த்தம் புரியாத
விடியலுடன்
கடமையை செய்கிறேன்
கட்டைக்காலைப் பொருத்திக்
கொண்டு...

உயிர்

தினமும் காலையில் சிலுவைகளில்
முழிக்கிறேன்
சுகமான சிலுவைகள்

என்னையும்
என் உணர்வுகளையும்
அழுத்தி கண்ணீரை
பிழிந்தெடுக்கும்.
தித்திக்கும் துளிகளும் அதில்
அதிகம் இருக்கும்.

உப்புப் படியும் துளிகளை
பிழிந்தெடுக்கையிலும்
தூக்கி எறியும் எண்ணம்
வரவில்லை
ஏனெனில்,
அவைகளை நானே சுமந்தவள்
சுமப்பவள்
என் ஆயுள் முழுதும்
அவைகளை என் தோளில்
திருப்தியாய்
சுமப்பேன்...

வழியும் துளிகளோ....

தோல்கள் எல்லாம்
வரியாய் வழிய
சிந்திய கண்ணீர்
கன்னக் குழியினுள்
நிறைய
முண்ணாண் வளைந்து
தொலைத்ததைத் தேட
அடங்கும் நேரம்
மங்கலாய் தெரிய
ஆடிக் கொண்டே
நடை பயில
ஆதரவு தேடி
கைகள் அலைந்து
ஓய்ந்த போது
எங்கிருந்தோ காற்றினில்
கலந்து காத்தோரம்
கிசு கிசுத்தது
இதயத்தில் ஒட்டியிருந்த
ஒரு துளி இளமை...

நிலாந்தி சசிக்குமாரின்
3 கவிதைகள்

சிலேடை வெண்பா

1. காதலும் – கத்தரிக்காயும்

நுகர்வோர் உயிர்ச்சத்தாய்ப் போற்றிப் புகழ்வர்
அகப்பை நிறையும் குழம்பும் – மக சூலும்
சித்திக்கும் மேனி அரிப்பாய்ச் சிலர்கமையும்
கத்தரிக்காய் காதலுக்கு நேர்.

2. புலவனும் – பிச்சைக்காரனும்

அன்னத்தை வேண்டுதல் தூக்கிருத்தல் கைதட்டால்
இன்புறுதல் மெய்ப்பா டினங்காட்டல் – விண்ணப்பம்
பாடுதல் காசினிக்கும் புத்துணர் வாற் புலவ
னோடு பிச்சைக் காரனு மொப்பு.

3.இடியப்பமும் – கடனும்

கண்கள் கசிவதால் சிக்கல் நிறைவதால்
முன்னே குழைந்து பிழிந்தெடுப்பால் – உண்ணக்
கலமேந்தும் உள்ளாவி வேகும் கடனும்
விளம்பி டியப்பமும் ஒன்று.

4. வேம்பும் – கையும்

சடைக்கும் கொடுக்கும் நெய் காய்க்கும் கசக்கும்
குடையும் பிடிக்கும் பசுமை படைக்கும்
பிணிக்கும் உதவும் மணிக்கூடும் ஏந்தும்
நனி வேம்பை ஒத்திருக்கும் கை.

5. துடுப்பாட்டமும் – கரும்பும்

ஆட்டத்தால் வெல்ல முயலும் பிடியெடுக்கும்
ஓட்டத்தா றும் கலந்தால் மெல்தோகை நாட்டியமே
என்றும் சுவைஞர்க் கடியினிக்கும் நல்கரும்பும்
பொன்னோ துடுப்பாட்டம் போற்று

6. மிளகாயும் – வெடிகுண்டும்

கடிகாரம் ஏந்தும் பசுமை சிவக்கும்
இடியேற்கும் தீயிற் கருகும் – பொடியாகும்
தத்தை நெருக்கங்கொள் சின்ன மிளகாயை
ஒத்தது காண வெடி குண்டு

7.காடும் – கர்ணனும்

ஈகைக் கிலக்கணமாய் வாரி வழங்குதலால்
வாகை வளர்வதால் அங்கரசால் – நாகம்
உறைவதால் சூரியனின் நல்வரத்தால் கர்ணன்
நிறைமரக் காட்டுக்கு நேர்.

8.மழையும் – வண்டும்

வாவி நிறைவதால் ஓயா திரைவதால்
தாவரத்தில் ஈரம் பரப்புதலால் – பூவுலகின்
தூதனாய் என்றும் துளிகள் உறிஞ்சுதலால்
சீதமழைக் கொப்பாகும் வண்டு

9.போரும் – வெங்காயமும்

செய்யுள் உருவாகும் கண்ணீர்த்துளி நல்கும்
மெய்யை உரித்துணரின் மாயைதான் – உய்வுற்றால்
வெண்பூ பசுமைமேல் நின்றாடும் வெங்காயம்
வன்முறைப் போர் போன்றது) அறி

10. கத்தியும் – புத்தியும்

சீரகந் தீட்டினால் பாவிக்கும் கூறிடும் மெய்
கூர்மை இழப்பின் உலையும் காண் – தீர்க்க
ஒளியும் கனியும் பகுத்தறியும் புத்தி
தெளிவாய் உணர்கத்தி தான்

மீசைக் கைக்கு முள்!

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

மீசை அரும்பத்தொடங்கிய காலத்தில தான் அவன் எழுத ஆரம்பித்தான். நல்லது எது...? கெட்டது எது...? என்பதைப் பகுத்தறிய முடியாத வயது அது.

கதைகள் எழுதும் படைப்பாளிகள் அனைவரும் 'பிரம்மனின் இன்னொரு சிருஷ்டிப் பாக' பூமியில் அவதரித்திருப்ப தாகவே அவனுக்குப்பட்டது. இதன் நிமித்தம் இலக்கியம் படைக்கும் அனைவர் மீதும் அவனுக்கு ஒரு பயபத்தியும், மரியாதையும் ஏற்பட்டிருந்தது.

அவன் தனக்கென்று ஒரு கொள்கை இல்லாமல் இந்திய மற்றும் ஈழத்து படைப்பாளிகள் எழுதிய பலருடைய நூல்களையும் விரும்பிப்படிப்பான். சில படைப்புக்கள் புரிந்த மாதிரித் தோற்றம் கொள்ளும். வேறு சில புரியாமலே போய்விடும்.

இருப்பினும், விளங்கிக் கொண்டவற்றை அவன் திரும்பத் திரும்ப படித்துக் கொள்வான்.

நானும் இது போல எழுத வேண்டும்... என்ற சிந்தனைகள் அவனுள் மெல்ல முளைவிடத் தொடங்கின.

நாளடைவில் அவன் எழுத ஆரம்பித்தான்.

எழுதியதை திரும்பவும் பலமுறை வாசித்து... சீர்செய்வான். இப்படிப் பலமுறை சீர் செய்யும் போது... எழுதிய படைப்பு சிதைந்து விடும்.

மீண்டும்- அதே படைப்பை எழுத ஆரம்பிப்பான்.

இரண்டொரு நாள்களின் பின்பு அந்தப் படைப்பைச் சீர்செய்ய, படைப்பு ஓரளவு செழுமையடைந்து, அவனுக்குத் திருப்திப்பட்டது போல் தென்படும். முகத்தில் மகிழ்வின் பூரணம் பிரதிபலிக்கும்.

எழுதிய படைப்பை பத்திரிகை ஒன்றுக்கு அஞ்சலில் அனுப்பிவிட்டு, ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் அருகில் உள்ள சனசமூக நிலையத்துக்குச் சென்று, குறிப்பிட்ட பத்திரிகையின் சிறுகதைப் பக்கத்தை விரித்து... தனது கதை பிரசுரமாகியிருக்கின்றதா... என ஆய்வு செய்வான்.

ஆரம்பத்தில் அவனுக்கு ஏமாற்றங்களே மிஞ்சின. இருப்பினும், அவன் மனம் தளரவில்லை. சற்றும் மனம் தளராத விக்கிரமதித்தன் போல... மீண்டும் தனது வாசிப்பு நேரத்தை அதிகரித்ததோடு, ஒவ்வொரு துறைசார்ந்த படைப்புக்களை எப்படி எழுதுவதென்பதை தன் வாசிப்புக்களத்தினூடாகப் புரிந்து கொண்டு, மெல்லெனவாய் செயற்பட ஆரம்பித்தான்.

இப்பொழுது... அவனது சிறுகதையொன்று பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியிருந்தது!

அவன் தனக்குள் அடைந்த மகிழ்சிக்கு அளவேயில்லை.

முதற் பிரவசம்!

முகம் நிறைந்த பூரிப்பு தென்பட்டது அவனில்! தனது குடும்பத்தில் உள்ளவர்களோடு வாசித்துக்காட்டி, மிகமிகச் சந்தோஷப்பட்டான். அவனது சந்தோஷத்தோடு குடும்பத்தினரும் ஐக்கியப் பட்டுக் கொண்டார்கள்.

இப்படியாக... அவன் இலக்கியக்களத்தில் வளர்ந்து வரும் நிலையில், ஒரு நாள் ஒரு நூல் வெளியீட்டு விழாவில் மூத்த எழுத்தாளர் ஒருவரைச் சந்திக்க வேண்டி வந்தது.

அவர் கூறினார்

“தம்பி... உம்முடைய கதைகள் ஒரு குறுகிய வட்டத்துக்குள்ளே நிற்கக்கூடாது. கொழும்புப் பேப்பருகளிலையும் வரவேணும். உம்மிடம் ஏதாவது கதையள் இருந்தால் தாரும், எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் கொழும்புப் பேப்பர் கொம்பனியின் ஆசிரியர் பீடத்தில் வேலை செய்கிறார். நான் அவரிடடை குடுத்து, உமது கதையை பிரசுரிக்கச் செய்யிறேன்”

அவனுக்கு மிக மகிழ்வாக இருந்தது. தனது இலக்கிய வளர்ச்சி யில் அவர் அக்கறை கொண்டிருப்பதாகவே அவனுக்குத் தென்பட்டது. இவர் கேட்ட படி... அவன் அவரிடம் ஒரு சிறுகதையைக் கொடுத்தான்.

நாள்கள் வாரங்களாகி...வாரங்கள் மாதங்களாகி... மாதங்களும் அதன் போக்கில் போய்க் கொண்டிருந்தன.

அவனது சிறுகதை எந்நவொரு கொழும்புப் பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரம் பெறவில்லை.

அவன் இருப்புக் கொள்ளாமல் தவித்தான்.

ஒரு நாள்... பொறுமையிழந்தவனாய் அந்த மூத்த எழுத்தாளரிடம் சென்று சற்று தயக்கத்துடன் வாய்விட்டே கேட்டு விட்டான்.

"தம்பி நீர் சின்னப்பொடியன் கண்டியோ! எழுதின உடனை அது பேப்பரிலை வரவேண்டுமெண்டு எதிர்பார்க்கக்கூடாது"

"நான் அப்படி எதிர்பார்க்கேல்லை. கதை தந்து இப்ப எட்டு மாசத்துக்கு மேலையாகுது.."

அவன் அவரின் பேச்சை இடைமறித்துக் கூறினான்.

"சரி...சரி அது என்றைக்காவது ஒரு நாளைக்கு பேப்பரிலை வரும் தானே...பேசாமல் இரும்.."

அவரிடமிருந்து கடுகடுப்புடன் பதில் வந்தது அலட்சியமாக...

அவன் மனமுடைந்து பேர்னான்.

படைப்பாளிகள் அனைவரும் பிரம்மனின் மறு சிருஷ்டிப்பு... எனும் தன் எண்ணத்தில் ஒரு சிறு கரும் புள்ளி விழுந்து விட்டதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான். மேலும் இரண்டு மாதங்கள் கழிந்த நிலையில், அவனால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. மனதில் எழுந்த ஒரு தடமான முடிவோடு அவரிடம் சென்றான்.

தெருவோர வாசலில் அவனைக் கண்டதும், அவர் தன் அறைக்குள் சென்று... சில விநாடிகளின் பின் வெளியே வந்தார்.

"இந்தாரும் நீர் கேட்ட உம்முடைய சிறுகதை..."

வேண்டா வெறுப்பாக அவனது படைப்பை அவர், அவன் முன் நீட்டிய போது, அந்த இளம் படைப்பாளி திகைத்துப் போய் விட்டான்.

"நீங்கள் கொழும்புப் பத்திரிகைக்கு அனுப்புறன். எண்டு சொல்லி வாங்கினீங்கள். அனுப்பேல்லையா...?"

அவனது கேள்வியில் அப்பாவித்தனம் வெளிப்பட்டது.

"இல்லை... பையிலுக்கை வைச்சாப்போலை மறந்து போனன்..."

அந்த மூத்த எழுத்தாளர் ஒரு முகமனுக்காகச் சிரித்துக் கொண்டு கூறுவது, அவனுக்குத் தெளிவாக விளங்கியது.

அவன் எதுவும் கூறவில்லை. அவரிடமிருந்து தன் படைப்பை வாங்கிக் கொண்டு, அங்கிருந்து வெளியேறினான் அருக்களிப்புடன்.

'முளையிலே கிள்ளுதல்' என்பது இதுதானோ!

விண்ணிடை தோன்று !

காதலே நீ! கானலைத் தீண்டு!
காமத்தைப் பொசுக்கு!
தென்றலைச் சவாசமாக்கு!
மண்ணினைத் தாண்டி
விண்ணிடை தோன்று அந்த
வண்ண நிலாப் போன்று

முதிர்ந்தும் முதிராத
தளர்ந்தும் தளராத
மலர்ந்தும் மலராத
மறைந்தும் மறையாத
தெரிந்தும் தெரியாத (காதலே நீ!...)

கரைந்தும் கரையாத
தொலைந்தும் தொலையாத
நினைந்தும் நினையாத
இருந்தும் இல்லாத
அகைத்தும் அகையாத (காதலே நீ!...)

கருவாகி கருவுமில்லாத
முடிவாகி முடிவுமில்லாத
அதுவாகி அதுவுமில்லாத
இரண்டாகி இரண்டுமில்லாத
ஒன்றாகி ஒன்றுமில்லாத (காதலே நீ!...)

அன்பினில் முகிழ்ந்து
பண்பினில் துளிர்ந்து
பாசத்தில் செழித்து
காமத்தில் கருகிட
உண்மைக் காதலர் பொறுப்பரோ!
இல்லறம் கலைந்திட
வையகம் பொறுக்குமோ!

காதலே நீ! கானலைத் தீண்டு!
காமத்தைப் பொசுக்கு!
தென்றலைச் சவாசமாக்கு!
மண்ணினைத் தாண்டி
விண்ணிடை தோன்று அந்த
வண்ண நிலாப் போன்று

— ஜஸ்பின்

வலிகாமம் பஸ் கொம்பனி பஸ்கள் குடாநாட்டில் மட்டுமல்ல, தீவுப் பகுதியிலும் ஓடின. லைடனில் மட்டும் தான்.

இருவரும் பஸ் ஸூக் காக நீண்ட நேரம் தவமிருந்தோம்.

பஸ் வந்தபோது, நிரம்பி வழிந்ததை அவதானித்தோம். பஸ்ஸில் ஒருவாறு தொற்றிக் கொண்டோம். உள்ளே, தொங்கலில் ஒரு சீர் இருந்தது. மாமா உட்கார்ந்து கொண்டு, தனது மடியில் என்னைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டார்.

பஸ் சிறியது. அடக்கமானது. பக்கத்துக் கண்ணாடி வழியாக ஊர்ப்புதினம் பார்த்தேன்.

மணியகாரர் வீடு, கண்ணா மடை, பெரிய வெளி, அராலிச்சந்தி என்பன எனக்கு ஓரளவு தெரிந்தவை. பழக்கப்பட்டவை. அவைகளுக்கு அப்பால் எதுவுமே தெரியாது.

சந்தியில் கிழக்காகப் பிரியும் வீதியில் பஸ்திரும்பியது.

“இது மண்கும்பான் பிள்ளையார் கோவில்!” மாமாதான் சொன்னார்.

“இந்த கோயிலுக்குத் தான் உன்னை ஐயா மும்மணி மாலை பாடினவர்... உன்னை ஆத்தையின்னை தாலிக் கொடியை அடைவு வைச்சு; 13 ரூபாய் செலவில் தான் புத்தகம் போட்டவர்...!”

மாமாவின் சனசளப்பு.

“அடைவு வைத்த கொடி எடுபடாமலே போய் விட்டது. பின்னர், புகையிலை விற்றுத்தான் ஐயா புதிய கொடியொன்றை அம்மாவுக்கு வாங்கித் தந்தவர்...“ அம்மா கூறி எனக்கு அது தெரியும்.

பிள்ளையார் கோவிலைச் சுற்றி வரப் பணங் கூடல்கள். தெற்காகவும் மேற்காகவும் இன்னும் அதிகம் இருந்தன. கூடல்களுக்கு ஊடாக வெள்ளை வெளேரென மண்குவியல்கள். மலை போலத் தெரிந்தன. ஆச்சி வீட்டு முற்றத்தில் கொட்டிக்கிடந்த வெண்மணலில் நானும் சின்னக்காவும் சீனிச்சரை கட்டி விளையாடியது நினைவு வர:

“இறங்கிப்போய் இந்த குவியல்களில் மணல் விளையாடலாமே...! அம்பாரமாய்க் குவிந்து கிடக்கும் மணலில் அம்மாடி! எத்தனை சீனிச்சரைகள் கட்டலாம்?”

பரவசப்பட்ட நான் அடுத்து வந்த - தரவையில் உள்ளாக இருக்கும்- கோயிலைக் கண்டதும் “இது என்ன கோயில்...” என்று மாமாவைக் கேட்டேன்.

“சுறுப்பாச்சி அம்மன் கோயில்...!”

“ஓ...”

கோயிலை அடுத்து அல்லைப்பிட்டியைக் கடந்து, பண்ணைத்துறையில் இறங்கினோம். வள்ளம் எடுத்து மறுகரையை அடைந்தோம். எதிர்காற்று. பயணம் எனக்குச் சிரமமானதாகவும் பயமுட்டுவதாகவும் இருந்தது. மாமாவுடன் நெருக்கமாக உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

துறையில் இறங்கியதும் மாமா இரண்டு சதம் கொடுத்து ஆய்ச் சிட்டை வாங்கினார்.

“எனக்கு...?”

“குழந்தைகளுக்கு தேவையில்லை...”

சிட்டையை மாமாவிடம் வாங்கி நான் அதனை எனது சட்டை பையில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டேன்.

“பஸ் வர நேரம் எடுக்கும்... பட்டணம் பக்கத்தில் தான்... நடந்து போவோம்...”

அதற்கும் “ம்...” சொன்னேன்.

பஸ் நிலையத்தை அடைந்ததும், அதன் மேற்குப்

புறமாகச் செல்லும் வீதியில் இருந்த குளிப்பானக் கடை ஒன்றில் இருவரும் நுழைந்தோம்.

“ராஜா கூல்பார்...” கடையின் பெயரை நான் படித்துத் தெரிந்து கொண்டேன்.

“முதலாளி வேலணை மேற்குத்தான்...” என்றார் மாமா.

நான் அதற்கும் “ம்...” சொன்னேன்.

மாமா இரண்டு சர்பத்துக்கு ஓடர் கொடுத்தார். வெக்கைக்கு அந்தக் குளிப்பானம் இதமாக இருந்தது. கிளாசில் இருந்ததை நான் ஓட்டக் குடித்தேன்.

மாமா சர்பத்துக்குப் பணம் தந்ததும் இருவரும் வெளியே வந்தோம்.

நாங்கள் வீதியில் நடக்கத் தொடங்கி, வடக்குப் பார்த்து நகர்ந்தோம். வீதியின் இரு பக்கமும் நகைக் கடைகள், லீபேன்ஸிகடைகள்...!

வாயை பிளந்தவனாய் அவற்றைப் பார்த்தபடி நடந்தேன். ஸ்ரான்லி வீதிச் சந்திக்கு வந்தபோது, தகரத்தால் வேய்ந்த கூடாரம் போல் இருந்த கொட்டகையைப் பார்த்தேன். அதற்கு முன்னால் இருந்த விளம்பரச் சுவரில் “இதயகீதம்” என்று இருந்தது.

“இதென்ன மாமா...?” நான் வாயுன்னுவதற்கு முன்பாக மாமா பதில் தந்தார்.:

“இது வின்ஸர் மடுவம்... இதில திரையில படம் பார்க்கலாம்..!”

“படமா...? அதை பார்க்க வேணும்...!”

நினைத்தபடி மாமாவுடன் இணைந்து நடந்தேன்.

“இந்த நோட் எங்க போகுது...?” மாமாவைக் கேட்டேன்.

நாவலர் வீதிச் சந்திக்கு.

நாவலர் வீதி, கிழக்காக ரெயில் பாதை வரை சென்று அப்பாலும் நீண்டது.

தண்டவாளம் வரை வந்து, ரயில் பாதை வழி நடந்தோம். மாமா தாவித்தாவி நடந்தார். என்னால் முடியவில்லை.

என்னைப்பார்த்துச் சிரித்த மாமா என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தார்.

“இதில் ட்ரெயின் வருமா...?”

“வரும். வரேக்கை உன்னை சின்ன மச்சான் உனக்கு காட்டுவான்.”

“சின்ன மச்சாளா...?” என்னைக் கூச்சம் லேசாகத் தொட்டது. மனசு திடீரென குளிர்ச்சி அடைந்தது.

அரசடி வீதியில் இறங்கி நடந்ததும் - நாலு வீடு கழிந்து, இடது கை பக்கமாக அந்த வீடு இருந்தது.

வீட்டுக் கேற்றைத் திறந்ததும் அந்தச் சுள்ளிப் பெட்டை, ஓல்லிப்பாச்சான் எங்களை நோக்கி ஓடிவந்தார்.

“உன்னை சின்ன மச்சான், வரதா-வரதலட்சுமி” என்றார் மாமா.

மலர் மொட்டு வெடித்து மலர்ந்தது போல அவள் சிரித்தாள். உடுகள் மெலிதாக இருந்தாலும் சதைப்பிடிப்பு இருந்தது. கொஞ்சம் ஈரமாயும் இருந்தது. அந்த சிரிப்பில் இருந்த என்னை நோக்கிய சாய்வு எனக்குப் பிடித்திருந்தது. முதலில் அவள்தான் பேசினாள்.:

“செந்தில்...?”

“ம்...” என்ற நான், செந்தில்நாதன் என்று திருத்தம் சொன்னேன்.

“அட இவனும் என்னைப் போலச் சின்னதா... சவளலாய்தான் இருக்கிறான்”

மனதின் மலர்ச்சியுடன் எனக்குக் கிட்டவாக வந்தவள் எனது வலது கரத்தைப் பற்றியபடி வீட்டுப் பக்கமாக நடந்தாள்.

வட்ட முகத்துடனும் சுருள் தலையுடனும் வெள்ளைவெளேரென இசைவு ததும்ப தனலட்சுமி வந்தாள்.

“அக்கா...” என எனக்கு அவளை அறிமுகம் செய்தாள் வரதா.

“ஆரது இந்தக் குட்டி... எங்கடை ஆசை மச்சாளினர்தவச்செல்வமோ...!”

பொச்சடித்தபடி வந்த மாமி என்னை அணைத்துக் கொண்டு உச்சிமுகர்ந்தார்.

“எனக்கு”, என்பது போல வரதாவின் பெரிய கண்கள் யாசித்தன.

அவளையும் இழுத்து வைத்துக்கொண்டு மாமி நெற்றியில் முத்தமிட்டார்.

மச்சான் குருநாதனைக் காணவில்லை. அது பரிதவிப்பாக மாறி என்னை வருத்தியது.

“யாரிடம் கேட்பது...” எல்லாரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி நிற்பதைத் தவிர எனக்கு எதுவும் தெரிய வில்லை.

வரதாவின் கரங்கள் அப்பொழுதும் என்னை இறுக்கமாகப் பற்றி இருப்பதை நான் கவனித்தேன்.

சீலை நழுவின வெக்கமாக அது இருந்தது.

“அவற்றை வெக்கத்தைப் பார்...!” என்று மாமி சொல்ல, தனம் சிரித்தபடி நின்றார்.

அப்பொழுது பக்கத்தில் இருக்கும் ஞான வைரவர் கோவில் மணியோசை கேட்டது. கோயில் திருவிழா நடந்து கொண்டிருப்பது வரதாவுக்கு தெரியும்.

“கோயிலுக்குப் போவம் வாடா...” என்று என்னிடம் கேட்டவள். என்னை அணைத்து இழுத்தபடி, கோயில் பக்கமாக போனாள்.

மூலவருக்கு பூசை நடந்து கொண்டிருந்தது. என்னை முன்னால் நகர்த்தியவள், எனக்கு அருகாக நின்று சாமி கும்பிட்டாள்.

“பாக்கியம் மச்சாளினரை மகனா...? மாப்பிளையோட வந்திருக்கிறயா பெட்டை...?” ரதிச்சித்தியின் குரல்.

“மாப்பிள்ளை ஒண்டுமில்லை... மச்சான் மட்டும் தான்...!”

சிரித்த வரதா, பதில் சொன்னாள். அவள் சிரித்த போது கன்னத்தில் குழி விழுந்தது. அதை நான் கண்ணகற்றாமால் பார்த்தபடி நின்றேன்.

“என்ன பாக்கிற...!” வரதா கேட்டாள்.

“உன்னை கன்னத்தில் விழுகிற குழி அச்சாவா இருக்கு அதுதான்...”

“வடிவா...?”

“நல்ல வடிவு...”

ஐயர் விழுதி பிரசாதம் தந்த போது வாங்கிக் கொண்ட வரதா - என்னைத் தெற்கு வீதிப் பக்கமாக அழைத்து வந்தாள்.

நான் அருகாக வந்ததும் “கண்ணை மூடா!” என்றவள் - எனது நெற்றியில் விழுதி பூசி சந்தனப் பொட்டும் வைத்தாள், தானும் வைத்துக்கொண்டாள்.

மேற்கு வீதியால் இருவரும் நகர்ந்தோம், வட மேல் மூலையில் வந்ததும் நிலத்தில் கால் பாவி வேரோடியது போல அசையாது நின்றேன்.

“என்ன... என்னடா...?”

“இந்த பிலாமரத்தைப் பாரடி எத்தனை காய்கள்! சிறுசும் பெருசுமாய் ஐம்பதுக்கு மேல இருக்கும் போல...!”

நான் வியப்பில் மலைத்தேன்.

“உனக்குப் பிலாப்பழம் பிடிக்குமா? வீட்ட வா. சுளை எடுத்துத் தாறன்”

“ம...” கூறிய நான் அவளோடு இணைந்து நடந்தேன். அவளிடமிருந்து விகசித்த மணம் என்னைக் கிறங்க வைத்தது.

“என்ன வாசச் சோப்பு போட்டனி...?”

“சந்தனச் சோப்பு... அதோட குட்டிக்கிராப் பவுடரும்... எல்லாம் சேர்ந்து மணக்குது”.

அவளுக்கு கிட்ட வாக வந்த நான் கூறினேன்:

“உதென்ன உன்னை மேலுதட்டுக்கு மேலால பொன்தளி ராய் மீசை எல்லாம் தெரியுது...”

“உனக்கு விசர்... அது மீசையில்லையடா.. வெள்ளை நிறத்தில மீசை முளைச்ச மாதிரித்தான் இருக்கும்.” அவளது மேலுதட்டை லேசாக தடவிய நான் “எல்லாமே மெதுமெதெண்டு இருக்கு...” என்றேன்.

செல்லமாய் சிணுங்கியவள், சிறிது கோபத்துடன் எனது கையை தட்டி விட்டாள்.

“தப்பா...?”

“பின்ன... பெட்டையை எழுசையா அளையலாமா?”

“அளையேல்லைத் தொட்டுத்தான் பார்த்தனான்”

கோயில் முன்பக்கமாக வந்த நாங்கள் மூலவரை இரு கை கூப்பி மீளவும் வணங்கிவிட்டு, வீட்டுப் பக்கமாக நடந்தோம்.

வீட்டினுள்ளே சென்ற வரதா, திரும்ப வந்தபோது, தனது வைப்புச் செப்பெல்லாவற்றையும் எடுத்து வந்து என் முன்னால் பரத்தினாள். அவளது ஓவியக் கொப்பி, படவரை தாள்கள், வாட்டக் கலர்ப் பெட்டி, சில கலர்ப்பென்சில்கள், இன்னும் கலர் ரூயுப்புக்கள். அத்துடன் வெவ்வேறு வகையிலான தூரிகைகளென அவளது சேகரிப்பில் இருந்தன.

கொப்பியில் இருந்த ஓவியங்களை அவள் எனக்கு ஒவ்வொன்றாகக் காட்டினாள். ஓவியங்கள் உயிர்ப்புடன் மிகவும் துல்லியமாக இருந்தன.

ஓடும் நீர், பெட்டை நாயும் குட்டியளும், வண்டுமும் மலர், மலர்ந்த சிரிப்புடன் இருக்கும் குழந்தை, அந்திவான் வெளி எனப் பல ஓவியங்கள். அத்தனை ஓவியங்களும் மனதைத் தொடுவதாயிருந்தன. சகலதையும் பார்த்து ரசித்த நான் அவளைப்பார்த்து:

“வரதா அச்சா... அச்சாக்குஞ்சு...” என்றேன்.

“குஞ்சு...! நான் உனக்குக் குஞ்சோ...?” வரதா மட்டும் தான். குஞ்சுகிஞ்செல்லாம் கிடையாது, வரதா எண்டு மட்டும் கூப்பிடு...!”

“சரி வரதாக்குஞ்சு...!”

குலுங்கிச் சிரித்தவள், “திரும்பவுமா...?” என்று அதட்டியபடி எனது உதடுகளையும் செல்லமாக வருடிக்கொடுத்தாள். சிரிப்பு வர, மீளவும் சிரித்தாள்.

“சிரிக்கேக்க உன்னை அந்தப் பெரிய கண்களும் சேர்ந்து சிரிக்குது வரதா...!”

“போதும்... போதும் வாடா...” என்று அழைத்த வளைப் பார்த்து “நில் வரது...!” என்றேன்.

“இதென்ன புதிசா வரது...!”

“எப்படியும் கூப்பிடுவன், குஞ்சு, வரதா, வரது, வரது...”

கிட்டவாக வந்தவள், எனது கன்னங்களை நிமிண்டி விட்டு - எனது வலது கையை வாங்கித் தனது கைகளுள் பொதித்துக் கொண்டாள்.

“வரதா...!” அம்மாவின் அழைப்பு அடுப்படிப் பக்கமிருந்து கேட்டது.

அடுப்படிப்பக்கம் இருவரும் போனோம்,

“சாப்பிடுங்க...!” அம்மா

இரவுச் சாப்பாடாக இடியப்பம், சொதி இன்னும்

சம்பல்.

இடியப்பம் சாப்பிடும் போது எனக்கு விக்கல் எடுத்தது.

வரதா எனது உச்சந்தலையில் ஆதரவாகத் தட்டினாள்.

“ஆச்சி விக்கல் வந்தா உச்சந்தலையில் தட்டு ரேல்லை... புரைக்கேறினால் தான் அப்படித் தட்டிறது” மாமி.

“ம்...” சொன்னவள், எனக்குப் பேணியில் நீர் வார்த்துத் தந்தாள்.

நீர் அருந்தி, என்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டேன், கண்களில் நீர் வடிந்திருந்ததைக் கவனித்த அவள் எனது கண்ணீரைத் தனது இடது கையால் துடைத்துவிட்டாள்.

மாமி அதைப் பார்த்துச் சிரித்ததும் அவளுக்கு வெட்கமாகப் போய்விட்டது.

“போம்மா...” என்னையும் மாமியையும் மாறி மாறி பார்த்தவளாய் சிணுங்கினாள்.

சாப்பாடானதும் இரண்டு கோப்பைகளையும் அவளே கழுவி வைத்தாள்.

“எச்சிக் கோப்பை நானே கழுவிவிருப்பன்...” சத்தம் அதிகமில்லாமல் நான் முனகினேன்.

கை அலம்ப நீர் வார்த்தவள், தானும் கழுவிக்கொண்டாள்.

நன்றாக இருவரும் வாய்கொப்பளித்துக் கொண்டோம்.

கண்டக் காய்ச்சிய பசும் பாலில் போட்ட கோப்பியை மாமி தர, இருவரும் அருந்தினோம்.

“போபிள்ளை...போய்ப் படிச்சுப் போட்டுத் தான் படுக்கவேணும்...”

“ம்...” கூறியவள் என்னுடன் நகர்ந்தாள்.

தனது அறைக்கு வந்த வரதா மின்சார விளக்கைப் போட்டாள். விளக்கு ஒளிர்ந்தது.

அதைப் பார்த்ததும் நான் நெடுமூச்செறிந்தேன். “இந்த மின்சாரமெல்லாம் நம்ம ஊருக்கு எப்ப வரும். வருமா...? நம்மட ஊர் பட்டிக்காடுதான். நான் பட்டிக்காட்டான் தான்” எனது மனப்புழுக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டவள் போல அவள் பேசினாள்:

“இல்லை செந்தில் அப்படியெல்லாம் இல்லை. பட்டணத்துப் பிள்ளையள் மாதிரி, எவ்வளவு ரிப்பொர்பா நீ இருக்கிற... வெள்ளை. நல்லவடிவு. உன்னைத்தொட்டா பஞ்சப்பொதி மாதிரி பொசு பொசு எண்டு...”

“நீ புளுகிற...”

“புளுகேல்லை... எல்லாம் உண்மை... என்னடா நித்திரை வருதா...?”

“இல்ல...”

“அப்ப கொஞ்ச நேரம் படிப்பமா..?”

“ம்...”

அவள் இரு கொப்பித்தாள்களை எடுத்து, பத்துக் குக்குறையாத ஒரே மாதிரி கணக்குகளை இரண்டிலும் எழுதினாள். கணக்குகள் கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் என இருந்தன.

ஒரு தாளை என்னிடம் தந்தாள். மற்றதை தனக்காக வைத்துக் கொண்டவள், கணக்குகளைப் போடத்தொடங்கினாள்.

நான் நாலு கணக்கு போட்டு முடித்தபோது அவள் முழுக்கணக்கையும் போட்டு முடித்திருந்தாள். தனது கணக்குகளைச் சரி பார்த்து கொண்டு வந்தவள் “இன்னும் எத்தனை போட வேணும்...” என என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“மூண்டு”

“கெதியில போடு... நீ சரியான ஸ்லோ கோச்...!”

“கோச்செண்டாட்றையின் தான...!”

“ம்...”

“எனக்குப் பாக்க வேணும்”

“நாளைக்குப் பார்ப்பம்..”

நான் கணக்குப் போட்டுத் தந்ததும் இரண்டு பேப்பரையும் அவளே திருத்தினாள். அவளுக்குப் பத்துக் கணக்கும் சரியாக வந்திருந்தது. எனக்கு ஏழு. மூன்று பிழை. என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தவள்:

“கவனயீனப் பிழையள் தான்... எண்டாலும் நீ கெட்டிக்காரன்..”

“என்னை விட நீ தான் கெட்டி...”

நான் விட்ட பிழைகளைத் திருத்தியவள், எனது பேப்பரை என்னிடம் தந்தாள்.

நான் கண்களைச்சரித்து அவளை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடி “தாங்ஸ் ரீச்சர்...” என்றேன்.

“ரீச்சரோ!”

அவளது கண்கள், மூக்கு, உதடுகள் எல்லாமே சிரித்தன. கன்னத்தில் அந்த அழகிய குழிகள்! அவைகூடச் சிரித்தன.

“போதும்... போதுமா..” என்றவள் எனக்கு அந்த அறையில் இருந்த கட்டிலைத்தட்டி விரித்து விட்டாள். “ஒரு தலையணைதான் இருக்குது... எனக் கொரு தலையணை எடுத்து வரட்டா..?”

“என்னோட தான் படுக்கபோறயா...?”

“ம்...” என்றவள் புதிய தலையணையோடு வந்தாள்.

இருவரும் அணைந்து படுத்துக் கொண்டோம். எனக்குக் கொஞ்சம் கூச்சமாக இருந்தது. ஒதுக்கமாகப் படுத்துக் கொண்டேன்.

சாமத்தில் நான் விழிப்புக் கண்ட போது அவளைப் பார்த்தேன். அவள் தனது வலது காலை என் மீது தூக்கிப் போட்டிருந்தாள். அவளது வலது கை என்னை அணைத்த படி... நானும் நெருக்கமாக அவளை நோக்கி நகர்ந்து வந்து, அவளை அணைத்துக்கொண்டேன். அவளது ஸ்பரிசம் என்னைப் புளகமடைய வைத்தது.

“இவள் தான் இனி எனக்கு எல்லாம்...” அந்தச் சின்ன வயதிலேயே அதனை நான் எனது மனதளவில் நினைத்துக் கொண்டேன்.

09

நான் பட்டணம் போய் வந்த ஒரு சில நாட்களுக்குள்ளாகவே வரதா என்னிடம் வந்தாள். அது நான் எதிர்பாராமலே நடந்தது. அவளது வருகை எனக்குத் தொட்டதைத் தொடர உதவியது. அத்துடன் மகிழ்ச்சி தருவதாய்மிருந்தது.

மாமா, அவரது குடிகார நண்பர் வரப்பிரகாசம், தனம், வரதா ஆகிய நான்கு பேரும் தான் ஊருக்கு வந்ததார்கள். மாமி வரவில்லை.

மாமா புதிதாக ஒரு ஹில்மன் கார் வாங்கி இருந்தார். அதனை ஊருக்குக் காட்ட வேண்டுமென்ற விருப்பம் அவருக்கு. அத்துடன், ஊர்க்கள்ளும் கிழக்குக் கடற்கரை விளைமீனும் சாப்பிடும் ஆசையும் அவருக்கு இருந்தது. நண்பரையும் அதற்காகவே அழைத்து வந்திருந்தார்.

தனத்தையும் வரதாவையும் ஆசை மாமா வீட்டில் இறக்கி விட்டு, நண்பருடன் செட்டிபுலம்வரை போய் இரண்டு கோர்வை விளைமீன் வாங்கி வந்து, ஆச்சியிடம் கொடுத்தார், ஆச்சி ஆசை மாமியிடம் தந்தார்.

மீன்கள் புத்தம் புதிதாய் செதில்கள் பளபளக்க

இருந்தன. எனக்குப் பச்சையாகவே தின்னலாம் போல இருந்தது.

மாமி மீனை நோண்டி வைக்க, அவற்றைக் கழுவுவதிலேயே நானும் வரதாவும் செலவிட்டோம்.

அடுப்பில் குழம்பு கொதித்து வரும் போது எங்கள் இருவருக்கும் வாயூறியது.

ஒரு தட்டில், சுடச் சுடச் சோறு போட்டு மீன் குழம்பும் இரண்டு பெரிய துண்டு மீன்களும் போட்டு என்னிடம் மாமி தந்தார். வரதாவும் நானும் ஒரே தட்டில் உணவு உண்டோம். மீனின் தசைப்பகுதியை முள்ளி லிருந்து, பக்குவமாய்ப் பிரித்துதெடுத்து எனக்கு வரதா தந்தாள். இருவருமே சோற்றை அளைந்து அளைந்து சாப்பிட்டது எங்களுக்கு தனிநுகியைத் தந்தது.

“ உன் ரை கைப்பட்டதால... சாப்பாடு நல்லருசியா இருக்கு பெட்டை...!”

வரதா அதை ஆமோதிப்பது போல மெலிதாக ஒரு சிரிப்பு சிரித்தாள்.

குழம்புக் கறிக்குத் தோதாகக் கத்தரிக்காய் வெள்ளைக்கறியும் மாமி வைத்திருந்தார். எங்களுக்கு கத்தரிக்காய் கறியும் ருசியாயிருந்தது.

நாலு லீற்றர் வரையில் கள் ஒரு வெள்ளைக்காளில் இருந்தது. ஆசை மாமா தான் பாலனிடம் கூறிக் கள்ளுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

காளில் இருந்த கள்ளைக் கிளாசில் வார்த்து சின்ன மாமாவும் வரப்பிரகாசமும் பருகினார்கள். கள்ளுக்குத் தொட்டு கொள்ள ஊறுகாயும் விளைமீன் பொரியலும் அவர்களுக்கு இருந்தன.

“கரும்பறட்டை அல்லது இறால் வறுவல் அச்சாவாக இருக்கும்”.

வரப்பிரகாசம் கூறினார்.

அதைக் கேட்ட மாமாவுக்கு ஆரை பூரை யெல்லாம் பத்திக் கொண்டு வந்தது:

“ம்...” போடா போ உன்ரை ருசியும் ரசனையும்... ஓசி எண்டா உனக்கு எல்லாமே வேணும்”

“இப்படிக்கதையாதை... இது அதிகம்”

“மசீர் என்ன பேச்சுப் பேசிறை... வாயைப் பொத்தடா வருவா...” கோபக் குளறுலுடன் எழுந்த மாமா வரப்பிரகாசத்தை எட்டி உதைத்தார்.

அடிப்பட்ட நாய் போல தூரத்தில் வீசப்பட்டுக் கிடந்த வரப்பிரகாசம் வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தார்.

தளர்ந்து கிடந்த வேட்டியை இழுத்துக் கட்டியவர், தனது சேர்ட்டை சரிசெய்து கொண்டு, தலையைக் கோதி விட்டபடி, தான் கொண்டு வந்திருந்த சிறிய ப்பிறீவ் கேசை எடுத்துக் கொண்டு, உள்ளே எட்டிப்பார்த்து:

“ரத்தினம் நான் வாறன்... இந்தக்குடிகார உறண்டையோடு வந்திருக்கபடாது...”

ஆசை மாமாவிடம் விடைபெறும் தொனியில் பேசிய வரப்பிரகாசம் கேற்றை பார்த்து நடந்தார்.

“நான்... நான் குடிகாரனோ...? அப்ப நீர் என்ன காணும் தறி கெட்டவனே...!” கூவியபடி வந்த சின்ன மாமா கேற்றடி வரை சென்று வரப்பிரகாசத்தின் பிடரியில் ஓங்கி அறைந்தார். நிலை தழும்பிப் பதட்டப்பட்ட அவர் ஓட்டமும் நடையுமாக அரசடி பஸ்தரிப்பை நோக்கி விரைந்தார்.

அவர் ஓடுவதைப்பார்த்தபடி நின்ற சின்னமாமா சில தூஷண வார்த்தைகளை வாய் கூசும் படியாகக் கொட்டிவிட்டு, உள்ளே வந்து மிச்சமாக இருந்த கள்ளையும் மண்டினார்.

அவரது வேட்டி அவிழ்ந்து நழுவுவதைக்கண்ட ஆசைமாமா அதனை எடுத்து உடுத்திவிட்டார்.

ஏறிய மப்பு இறங்கும் வரை வரப்பிரகாசத்தின் பெயர்தான் - ஒரு வகை அதட்டலுடன் அவர் நாவில் புரண்டு புரண்டு வந்தது. இடை இடை தூசணப் பொழிவும்.

மாலை நாலு மணியளவில் மாமா பட்டணம் புறப்பட ஆயத்தமானார். அவர் கிளம்புவதை அறிந்த ஆச்சி ஏதோ கேட்டிருக்கவேண்டும். அவரைப் பார்த்துப் பெற்றவள் என்ற மரியாதை எதுவுமில்லாமல் கைகளால் மண்ணை வாரி எடுத்து அவர்மீது வீசி இறைத்தவராய் ஏதோதோ பேசினார்:

“என்ன... நான் தான் எல்லாத்துக்கும் இளைச்ச வனா...? அவனை ரத்தினதை ஆர் இப்ப வீடுகட்டச் சொன்னது. பணம் என்ன எனக்கு மரத்திலயா காய்க்குது..? அவரவர்பாட்டை அவரவர்பார்க்க வேண்டியது தானே...! விரலளவு தான் வீக்கம் இருக்க வேணும். அகலக்கால் வைச்சால் அவனே அவஸ்தைப்பட்டும். என்ரை கடனே என்னை விழுங்கி விடும் போலை கிடக்கு. நீ வஞ்சுகி, ஒரே வஞ்சுகமா பிள்ளையனைப் பார்க்கிற... அவனுக்காக என்னட்டை காசு கேக்கிறை, கெஞ்சிறை... உனக்கு இது வெக்கமாயில்லையா...?”

அவர்குமுறியதை கேட்ட ஆசை மாமா ஆச்சியைக் கண்களால் அதட்டியவராய்:

“அண்ணை, என்ரை வீட்டுக்கட்டை நான் பார்த்துக் கொள்ளுவன் நீங்க ஆச்சியைக் கோவிக்கா தேங்க... ஏதோ ஆற்றாமையில கதைச்சிட்டா...” கூறியவர் சின்ன மாமாவுக்கு அருகாக வந்து, அவரது வயிற்றை ஆதரவாகத் தடவி ஆறுதல் படுத்தினார்.

“இந்த பெட்டையள் எங்க...? தனம், வரதா ஓடி வாருங்க...! வந்து காரில ஏறுங்க... வீட்ட போவம்...”

அவரது கத்தலைக் கேட்டுத் தனம் மட்டும் காரில் ஏறிக் கொண்டான்.

“வரதா எங்க...?”

“இஞ்சைதான் நிண்டவள்...” ஆசை மாமாவின் பதில்.

“ கள்ளப்பெட்டை எங்கையோ ஒழிச்சிட்டாள் போல...”

அங்கு வந்த அம்மா சொன்னார்.

சின்ன மாமா அவனை நாலு தரம் கூப்பிட்டுப் பார்த்து விட்டு ஆசையரைப்பார்த்துக் கூறினார்:

“அவள் நிக்கிற தெண்டால் நிக்கட்டும்... நீ நாளை அல்லது நாளை மறுநாள் அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து விடு... அவளினர் தாய்க்காரி கத்துவாள்”

கார் ஒழுங்கையில் மிதந்து, பிரதான விதியில் ஏறியது தான் தாமதம்-வரதா... எங்கோ இருந்து வெளியே வந்தாள்.

அவளது தலையெல்லாம் தூசி படிந்திருந்தது.

“என்ன வராதா... நீ போகேல்லையா?” என்று கேட்டபடி நான் அவளருகாக வந்து, அவளது தலையில் இருந்த தூசியைத் துடைத்து விட்டேன்.

“ இல்ல... இன்னும் இரண்டு நாள் இங்க நிண்டிட்டு போகப்போறன்...”

கனிந்து கரைந்த அவளது குரல் எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

04

தூவடிப் பள்ளம், நவக்கை வயல் பரப்பு, அஞ்சூர், உயரப்புலம், பெரிய பனந்தோட்டம், சிலுந்தா என எல்லா இடங்களுக்கும் வரதாவை அழைத்துப் போக வேண்டும்

என்ற தீர்மானத்துடன் தான் நான் படுக்கைக்குப் போனேன். கூடவே அவளும் என்னுடன் படுத்துக் கொண்டாள். அதைக் கண்ட மாமி எனது அம்மா கேட்டார்.

“என்ன மச்சாளோடையா படுக்கை...?”

கூறிய போது மாமியின் இதழ்கடையில் இளநகை.

“போங்க மாமி...! முகச்சளிப்புடன் அவள் சினுங்கினாள்.

எங்குள்ளிருவருக்கும் தலையணைகளும் போர்த்திக் கொள்ளப் போர்வையும் அம்மா தந்தார்.

ஒரே போர்வைக்குள்ளாக இருவரும் போர்த்திக் கொண்டு படுத்துக் கொண்டோம்...

புதிய இடம் அதனால் அவள் தூக்கம் வராமல் உழன்று உழன்று படுத்தாள். ஆழ்துயிலில் இருந்த என்னை அவள் அணைத்தபடி துயில் கொள்ள முயற்சித்தாள், பின்னிர்வுதான் அவளால் தூங்க முடிந்தது. அவள் விழிப்புக் கண்டபோது என்னைக் காணவில்லை எனத் தவித்தாள். மாமியையும் காணவில்லை, மாமாதான் கிணத்தடியில் நின்றார்.

“ராசாத்தி எழுந்தாச்சா...?” மாமாவின் பட்சமான அழைப்பு அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

“இந்தா வாளியில தண்ணி இருக்கு... அந்த வாழைத்துண்டுக்கை கரி கிடக்கு... பல்லை விளக்கி முகத்தைக் கழுவு...”

அவள் முகம் கழுவியதும், தனது கழுத்தில் கிடந்த துவாய்த் துண்டால் அவளது முகத்தைக் அழுத்தித் துடைத்து விட்டார்.

கண்களைச் சரித்துக் கொண்டு, அவரை நேராகவே பார்த்து, உபசாரமாகச் சிரித்து வைத்தாள்.

அப்பொழுது மனசு ஏனோ அவளது ஐயாவை நினைத்துக் கொண்டது. “என்றை ஐயா கொஞ்சமும் இந்த மாமா மாதிரி இல்லையே... போலியாகப் பிரியப்படுவதும் திட்டித் தீர்ப்பதும்- எனக்குத் திக்கு வாய் வாறதுக்கு இந்த சென்மத்தின் அரைவேக்காட்டுக்கெடுபிடிகள் தானே காரணம்.”

“அவர் மீதான இந்த எதிர்ப்புணர்வு எனது மரண பரியந்தம் தொடருமா...?” அவள் பெரிதும் குழம்பினாள்.

தோட்டப்பக்கமாகச் சென்ற மாமா, இரண்டு செம்மஞ்சள் நிறமான முற்றிப்பழுத்த, மாதுளம்பழங்களை பறித்து வந்து இவளிடம் தந்தபடி கூறினார்:

“சாப்பிட்ட பிறகு இதுகளைத் தின்னம்மா...!”

கைகளுக்குள் அடங்காத அந்தத்திரண்ட பழங்களை மார்புடன் அணைத்தபடி வீட்டுக்கு உள்ளாக அவள் ஓடி வந்தாள்.

தள்ளி, கொஞ்ச தூரத்தில் நான் வருவதைக் கண்ட அவள் ஒரு துள்ளலுடன் என்னைநோக்கி ஓடி வந்து, “எங்கையடா போனனி என்னை விட்டிட்டு...” என்று கேட்டாள்.

அவளது குரலில் இருந்த அக்கினி என்னைச் சுட்டது.

“குஞ்சி வீட்டுப்பக்கம், பனந்தோட்டத்துக்குக் காலையில் எழுந்த உடனை ஓடினனான்... அணில் கோதின நுங்குகளைப் பொறுக்க. எத்தினை நுங்குகள் இஞ்சகிடக்கெண்டு பார்...!”

தலையில் இருந்த நார்க்கடகத்தை இறக்கிக் காட்டினேன். கடகத்தில் ஐந்தாறு நுங்குகள் கோதப்பட்ட நிலையில் கிடந்தன.

நுங்குகளை எடுக்கப்போன வரதாவை தடுத்த நான்:

“இப்ப வேண்டாம்... காலமை சாப்பிட்டப்பிறகு குடிப்பம்.”

“ம்...” என்றவள், எனது கன்னக் கதுப்புகளை மருட்சியுடன் வருடினாள்.

“என்ன பெட்டை... என்ன வேணும்?”

“என்றை குட்டி மச்சான் எவ்வளவு வடிவு, உன்னைத் தொட்டுத் தடவவேணும் போல இருக்கு... அதுதான்”

“கள்ளப்பெட்டை...”

கூறியபடி கனிந்து சிரித்தேன்.

“அது சரிமாமியை காணேல்லை...”

“எல்லாம் மாட்டுக் கொட்டில் பக்கம் தான் நிப்பா... கொட்டிலைத் துப்பரவு செய்து போட்டு பால் கறப்பா”

“அங்க போவமா...?”

“ம்...”

இருவரும் வாழைத் தோட்டத்தைக் கடந்து வளவின் வடமேற்கு மூலையில் இருந்த மாட்டுக் கொட்டிலைப் பார்த்து நடந்தோம்.

அங்கு மாமி புள்ளிப் பசுவில் பால் கறந்து கொண்டிருந்தாள்.

கன்று தாய்க்கு முன்னால் கட்டப்பட்டிருந்தது. பசு அதனை அன்பு மீதூர நாக்கை வளைத்து வளைத்து நக்கிய படி இருந்தது.

மாமிக்கு அருகாக வந்த வரதா, பாற்சொம்பை எட்டிப் பார்த்தாள். பால் நுரைத்தபடி செம்பு நிரம்ப இருந்தது.

“கறந்தது போதும் மாமி... மிச்சப் பாலை விடுங்க... பாவம் கண்டு குடிக்கட்டும்”

எழுந்த மாமி, கன்றை அவிழ்த்து விட்டாள். வரதாவுக்கு அருகாக வந்த மாமி, அவளை அணைத்து, தன் பக்கமாக இழுத்து, நெற்றியில் முத்தமிட்டார்.

குசினிப்பக்கம் வந்த மாமி பாலைச் சட்டியில் ஊற்றி, அடுப்பில் வைத்தார். மற்ற அடுப்பை மூட்டியவர், அப்பச்சட்டியை அதில் வைத்தார். சட்டியில் இருந்த மாவை அப்பச்சட்டியில் வார்த்துச் சிலாவினார். அப்பத்துக்கு மேலாக சீனி கலந்த தேங்காய்ப்பாலை விட்டார். மூடுசட்டியால் மூடினார். சில நிமிடங்களில் சந்திரப் பொலிவு பெற்றது அப்பம்! அதனை எடுத்து ஒரு நார்ப் பெட்டியில் வைத்தார்.

ஆறு அப்பம்வரை சுட்டதும் -இரண்டு தட்டுகளில் மூன்று மூன்றாக வைத்து எனக்கும் வரதாவுக்கும் தந்தார். இருவரும் சப்புக் கொட்டிக் கொட்டிச் சாப்பிட்டோம். மேலும் இவ்விரண்டு அப்பங்களை மாமி மகனுக்கும் மருமகனுக்கும் பரிமாறினார்.

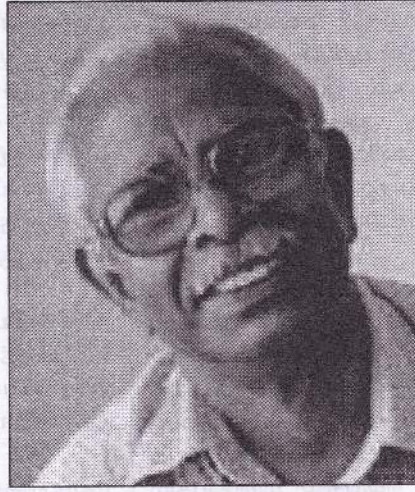
சாப்பாடானதும் இருவரும் பசும்பால் கோப்பி குடித்தோம்.

திருப்தியுடன், வயிற்றைத் தட்டியபடி நான் எழுந்து கொண்டேன். என்னைப் பார்த்து வரதாவும் வயிற்றைத் தட்டிப் பெரிய ஏப்பம் விட்டாள்.

“டான்ஸ் ஆடினது போதும் போய் ஏதாவது படியுங்க...” என்றார் மாமி. எங்களுக்குப் படிக்கும் ஆர்வம் ஏதும் இருக்கவில்லை. ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டுமென்பதில் தான் அவலாதியும் கவனமும் இருந்தது.

அம்மாவுக்குத் தெரியாமல், பாதங்களை அழுத்தி நடவாது நுனிக்காலில் தவ்வித்தவ்வி. நடந்து இருவரும் வெளியே வந்தோம். ஊரே குதூகலத்துடன் எங்களை வரவேற்கக் காத்திருப்பதான எக்களிப்பு எங்களுக்கு.

[சுடாஸ்]

மறுபதிப்பின் சமூகத்தேவை: “நாமிருக்கும் நாடே” சிறுகதைத் தொகுப்பை முன்வைத்துச் சில குறிப்புகள்

அச்சுநதிரத்தின் வருகையும் நூற்பதிப்பும் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் பெரும்மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. அச்சின் வருகையுடனே தமிழ்ச் சூழலில் அறிவுச் சொத்துக்கள் பரந்தளவில் பரவலாக்கம் பெற்றன. தமிழ்மொழி மற்றும் இலக்கியம் பன்முகப் பட்ட வளர்ச்சியடைவதற்கும் தமிழின் தொன்மை, பழம் பெருமைபற்றிய உரையாடல்களை முன்னெடுப்பதற்கும் தமிழாராய்ச்சியின் வளர்ச்சி புதிய திசைகளை நோக்கி விரிவடைவதற்கும் அச்சுநதிரத்தின் வருகையும் பதிப்புச் செயற்பாடுகளுமே அடிப்படையாக அமைந்தன. அப்பதிப்புச் செயற்பாடுகள் பற்றி மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ள ஆய்வுகள் பெரிதும் பழம்நூல்களின் பதிப்புக் களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பதிப்பு வரலாற்றினை எழுதுதல், பதிப்புப்பணி புரிந்த தனி மனித ஆளுமை களை மதிப்பிடுதல், பதிப்பு நெறிமுறைகளை விளக்குதல், பதிப்பின் மூலபாடத்தை ஆராய்தல், தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றிலும் இலக்கிய வரலாற்றிலும் நூற்பதிப்பு ஏற்படுத்திய தாக்கங்களை மதிப்பிடுதல் போன்றவற்றை மையப்படுத்தியனவாகவே அமைந்த துள்ளன. நூல்களின் மறுபதிப்பு, மறுபதிப்பின் சமூக பண்பாட்டுத் தேவை, மறுபதிப்பின் முக்கியத்துவம், நவீன இலக்கியங்களின் பதிப்பு போன்றன பற்றிய ஆய்வுகள் ஒப்பீட்டளவில் மிகக்குறைவாகவே இடம்பெற்றுள்ளன.

நவீன இலக்கியங்களின் பதிப்பியல் தன்மை, அவற்றின் பதிப்புச் சிக்கல்கள், பதிப்புக்களின் நம்பகத் தன்மை போன்றன பற்றிய உரையாடலை கைலாசபதி தனது பாரதி பாடல்கள் பற்றிய பாடபேத ஆராய்ச்சியி னூடாகத் தொடக்கி வைத்தார் எனலாம். பிந்திய காலத்தே ய.மணிகண்டன், ஆர். வேங்கடாசலபதி, பொ.வேல்சாமி, பெருமாள் முருகன், அ.சதீஷ் போன்றோர் நவீன இலக்கியங்களின் பதிப்பியல் தன்மை குறித்த குறிப்பிடத்தக்க சில ஆய்வுகளை மேற் கொண்டுள்ளனர். ய. மணிகண்டனின் பாரதிதாசன் கவிதைகள் பற்றிய பதிப்புக் குறிப்புக்களும் ஆர். வேங்கடாசலபதியின் புதுமைப்பித்தன் கதைகளின் பாட

வேறுபாடுகள் பற்றிய குறிப்புக்களும் பொ. வேல்சாமியின் கால்டுவெல்லின் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணப் பதிப்புக்கள் பற்றிய கட்டுரையும் பெருமாள் முருகனின் தமிழில் 1900க்கு முந்திய புனைகதைகளின் பதிப்புக்கள், நவீன இலக்கியப் பதிப்புக்களின் நம்பகத் தன்மை மற்றும் பதிப்பகங்களின் வியாபாரத் தந்திரங்களால் தமிழ் நூற்பதிப்பில் இடம்பெற்றுவரும் அபத்தங்களை அம்பலப் படுத்திக்காட்டும் “மறுபதிப்பும் வியாபாரத் தந்திரங்களும்” ஆகிய கட்டுரைகளும் அ. சதீஷின் “நவீன கதைப் பதிப்புக்கள்: புதுமைப்பித்தனின் கதைப் பதிப்புக்களின் பதிப்பு அரசியல்” எனும் கட்டுரையும் அவற்றுள் குறிப்பிடக்கூறத்தக்கனவாகும்.

இலங்கையின் பழம் நூல்கள் யாவும் பெரிதும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளதோடு அவற்றுள் சில நூல்கள் பல பதிப்புக்களையும் மறுபதிப்புக்களையும் பெற்றுள்ளன. அத்துடன் நவீன இலக்கியங்கள் பலவும் மறுபதிப்புக்கள் பெற்றுள்ளதோடு தொகுப்புச் செயற்பாடுகள் பலவும் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றின் பதிப்பு நெறிமுறைகள், மூலபாடம், பதிப்பின் நம்பகத்தன்மை பற்றிய ஆய்வுகள் இன்னும் பரவலாக மேற்கொள்ளப்படவில்லை. ஆறுமுக நாவலர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சி.கணேசையர் போன்றோரின் பதிப்பியல் பணிகள் பற்றி குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன என்றாலும் அவர்களின் பதிப்புப்பணி பெரிதும் தமிழ்நாட்டின் இலக்கண, இலக்கியங்களைச் சார்ந்தே இடம் பெற்றுள்ளன. இலங்கையின் நவீன தமிழ் இலக்கியங்களின் பதிப்புப் பற்றிய ஆய்வுகளுள் ஸ்ரீ. பிரசாந்தன் தொகுத்த இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை என்ற நூலுக்கு சி. ரமேஸ் எழுதிய, “20ஆம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகள் : உள்முக அபத்தமும் அதன் இயங்குநிலை யும்” என்ற கட்டுரை காத்திரமான முன்னோடி முயற்சி எனலாம். அத்துடன் என். செல்வராஜாவின் அண்மைக் காலத்துக் கட்டுரைத் தொடர்களும் இவ்விடத்தில் குறிப் பிட்டுச் சுட்டிக்காட்டத்தக்கன. மலையகத் தமிழ் இலக்கி யப் பரப்பிலும் சில நூல்கள் மறுபதிப்புக்களைப் பெற்றுள்ள

தோடு தொகுப்புச் செயற்பாடுகள் பலவும் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனால், அவற்றின் பதிப்பியல் நெறிகள் பற்றிய உரையாடல்கள் எதுவும் இதுவரை இடம் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. அவ்வகையில் மறுபதிப்பின் சமூகத்தேவையை தெளிவுத்தை ஜோசப்பின் நாமிருக்கும் நாடே என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு சுட்டிக்காட்டுவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

1960களில் உதயமாகிய புதிய மலையகத்தின் இலக்கிய நிலைப்பட்ட மேற்கிளம்புகையின் முக்கிய அடையாளங்களுள் ஒருவரே தெளிவுத்தை ஜோசப் ஆவார். மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் எனும் தனித்த பகுப்பும் அதன் வளர்ச்சியும் பரவலான கவனிப்பைப் பெறுவதற்கு வழிசமைத்தவற்றுள் அவரின் படைப்புக்களுக்கும் முக்கிய பங்குண்டு என்பதில் மறுப்பேதும் இல்லை. அரைநூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட காலமாகத் தொடர்ந்து இயங்கிவரும் அவரது எழுத்துப் பயணத்தால் மலையகத் தமிழ் இலக்கியமும் ஒட்டுமொத்தத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பும் பெரிதும் வளம் பெற்றுள்ளன. அவர் சிறுகதை, நாவல், ஆராய்ச்சி, விமர்சனம், திரைப்படக்கதை, வானொலி - தொலைக்காட்சி நாடகங்கள், பத்தி எனப் பல தளங்களில் இயங்கி வந்தாலும் புனைகதைத்துறையில் அதிலும் சிறுகதைத்துறையிலேயே அவரது பங்களிப்பு கனதியானதெனலாம். கிட்டத்தட்ட அவரது 70, 75 கதைகள் இதுவரை பிரசுரமாகியிருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன். அவற்றுள் 34 கதைகள் நாமிருக்கும் நாடே, மீன்கள், தெளிவுத்தை ஜோசப் கதைகள் எனும் 03 சிறுகதைத் தொகுப்புகளுள் வெளிவந்துள்ளன. தெளிவுத்தை ஜோசப்பை இலக்கிய உலகுக்கு இனங்காட்டிய அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பான நாமிருக்கும் நாடே, வைகறை வெளியீடாக 1979 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்ததன் பின்னர் 37 வருடங்களுக்குப் பிறகு 2016 ஆம் ஆண்டிலேயே புனைவகம் வெளியீடாக மறுபதிப்புப் பெற்றுள்ளது.

ஒரு நூல் மறுபதிப்புப் பெறுவது பல்வேறு நோக்கங்களினாலாகும். இன்றைய நிலையில் பதிப்புகள் வெறும் வியாபார நோக்கத்துக்காக மறு அச்சினை செய்துவருகின்றன; மறுபக்கம் சில நிறுவனங்களும் தனிநபர்களும் தமது பிரத்தியேக தேவைகளுக்காக மறுபதிப்புக்களை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். ஆனால், மறுபதிப்பு என்பது பிரதிகள் கிடைக்காதபோது விற்பனைக்காக மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கை அல்லது தனிநபர்கள், நிறுவனங்களின் பிரத்தியேக தேவை சார்ந்தது மட்டுமல்ல. நூலொன்றின் வருகை என்பது ஒரு சமூகத்தினுடைய அறிவுச் செயற்பாட்டின் அடையாளமாக அமைகிறது. அந்த அடையாளத்தின் மீள் வருகையில் வியாபார நோக்கு அல்லது தனிமனித நலன் மாத்திரமே கவனத்தில் கொள்ளப்படுமானால் அது அறிவுச் செயற்பாடு என்ற தடத்திலிருந்து விடுபட்டுச் செல்வதுடன் சமூகத்தின் மேல்நோக்கிய எழுச்சிக்கும் வித்தாக அமையாது போய்விடும்.

நூலொன்று பதிப்புப்பெற்று காலப்பழமை ஏற்படும் போதே மறுபதிப்புக்கான முதல் தேவை எழுகிறது என்பது உண்மையே. ஆனால், காலப் பழமையான எல்லா நூல்களும் மறுபதிப்புப் பெறுவதில்லை, பெறவேண்டிய அவசியமும் இல்லை. அவற்றுள் சமகாலத் தேவையைப் பொறுத்து காலத்துக்குத் தேவையான நூல்களே மறுபதிப்புப் பெறுகின்றன, பெறவேண்டும்.

அத்துடன் முன்னைய ஆய்வுகளின் தொடர்ச்சியாக புதிய ஆய்வு முடிவுகள் கண்டடையும் போதும் முன்னைய ஆய்வுகளில் கண்டறியப்பட்ட குறைபாடுகள், போதாமைகள் போன்றவற்றை நிவர்த்தி செய்வதற்காகவும் மறுபதிப்புக்கள் இடம்பெறுவதுண்டு. இதற்குமப்பால் ஒரு நூலின் மறுபதிப்பில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் முக்கிய காரணிகளைப் பின்வருமாறு வரையறுத்துக்கொள்ளலாம்:

01. இலக்கிய நிலையில் முன்னைய கால இலக்கியச் செல்நெறியினை மறுஉரையாடலுக்கு உட்படுத்துதலும் அதனடியாக முன்னைய கால இலக்கியச் செல்நெறியின் தொடர்ச்சிக்கும் சமகால இலக்கியப் போக்கின் வளத்துக்கும் உரமூட்டுதல்

02. முன்னையகாலப் படைப்புக்களை மக்கள் மயப்படுத்துதல்

03. இழந்த வற்றையும் மறந்த வற்றையும் மீட்டெடுத்தல்

04. சமூக எழுச்சியை உருவாக்குதல்

05. கலகப்பண்பாட்டை உருவாக்குதல்

இவற்றுடன் ஆதிக்கப் பண்பாடானது தனது அதிகாரத்தைத் தக்க வைக்கவும் வெகு மக்களை அடக்கி ஆளவும் அடிப்படையாக அமைந்த கருத்துருவங்களைக் கொண்ட நூல்களைத் திட்டமிட்ட வகையில் மறுபதிப்புச் செய்து மக்கள் மயப்படுத்த முயற்சிப்பதும் சில நூல்களின் மறுபதிப்பினைத் திட்டமிட்ட அடிப்படையில் தடுத்து நிறுத்தும் செயற்பாடுகளை முன்னெடுப்பதும், நூல்களின் சில பகுதிகளைப் பதிப்பிக்காது இருட்டடிப்பு செய்வதும் பதிப்பு வரலாற்றில் இடம்பெற்றுவருகின்றன. இத்தகைய பின்னணியில் மறுபதிப்புப் பெற்றுள்ள தெளிவுத்தை ஜோசப்பின் நாமிருக்கும் நாடே சிறுகதைத் தொகுப்பு, மறுபதிப்புப் பெறுவதற்கான சமூகத் தேவையைக் கொண்டிருந்ததா என்பதை ஆராயலாம்.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் செழுமையான பக்கங்கள் சில அண்மைக் காலங்களில் இருப்பதலத்தினால் மூடப்பட்டு வருவது போலத் தெரிகிறதான விருது களுக்கும் புகழுக்குமே பலர் இலக்கியம் செய்கின்றனர்; விருதுகள் சில வியாபாரமாகிவருவதாகவும் பேச்சுக்கள் உண்டு. விருத்திபெற்றுள்ள தொழில்நுட்பம் விருதுகளுக்கானப் பிரதிகளை மட்டும் உருவாக்க வழிசமைத் துள்ளது. கருத்துநிலை மோதல் மறைந்து தனிமனித தாக்குதல்கள் மிகுந்து வருகின்றன. இலக்கிய விமர்சனம் என்பதே அடிப்படையில் கூட்டு ரசனையை வடிவமைப்பதற்கான தாகும். அக்கூட்டு ரசனையே இலக்கியப் போக்கின் செல்நெறியினைத் தீர்மானிப்பவையாக, வழிகாட்டுவவையாக அமைகின்றது. சமகால இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறியில் வெகுஜன ஊடகங்கள் கட்டியெழுப்புகின்ற கூட்டு ரசனையானது பெரிதும் வளமான இலக்கியச் செல்நெறிக்கு ஊறு விளைவிப்பதாகவே அமைந்துள்ளது. வெற்றுப்புகழுரைகளும் தற்புகழ்ச்சியும் பிறர் புகழ் பாடி அனுசரணை தேடும் எழுத்துக்களும் பெருகிவருகின்றன. அதனால் இலக்கியம் தரும் பயன் சமூக வாழ்விலிருந்து மெல்ல மெல்ல வெளியேறி வருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. மலையகத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பை குறிப்பாக, சிறுகதைப் பரப்பை நோக்கின், இன்று சிறுகதை ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது. அவர்களின் பேசுபொருளும் வடிவமும் எடுத்துரைப்பு முறைகளும் மாற்றங்கண்டுள்ளன. ஆனால், அவற்றுள் சமகால மலையகச் சமூகத்தின் வாழ்வியலை உயிர்ப்புடன்

சித்திரிப்பதும் அவர்களின் சமூக அசைவியக்கத்தை நுட்பமாக வெளிப்படுத்துவதும் அருகிய நிலையிலேயே இடம்பெற்று வருகின்றன. இதற்கு மாறாக மலையகத் தமிழ்ச் சமூகத்தைக் கேலிக்கும் நகைப்புக்கும் உரிய குழுவினராகக் காண்பதும் வக்கிரங்கள் நிறைந்த சமூகமாகக் காட்டுவதுமே பெருகிவருகின்றன. வரலாறு முழுதும் எல்லாச் சமூகக் குழுமங்களிலும் நகைப்புக்குரியவர்களும் வக்கிரங்கள் நிறைந்தவர்களும் வாழ்ந்தே வருகிறார்கள். அவர்களை இலக்கிய வெளியில் பதிவு செய்வது எவ்விதத்திலும் பிழையல்ல. ஆனால், அவை மட்டுமே பதிவு செய்யப்பட வேண்டியவை அல்ல. இன்றைய சிறுகதையாசிரியர்கள் பலர் மலையகத்தின் மொத்த வாழ்வினையும் படைப்பாக்குவதை விடுத்து உதிரிகளை மொத்த அடையாளமாக்க முனைகின்றனர். அப்படைப்புக்கள் ஊடாக மலையகத்தைத் தரிசிக்க விரும்பும் வாசகன், பெருந்தொகையான தொழிலாளர்களைக் கொண்டுள்ள இச்சமூகத்தை வக்கிரமும் கேலியும் நிறைந்த சமூகமாகவே கண்டுகொள்வான். ஆரம்பகாலத் தலித் இலக்கியங்களுக்கு நிகழ்ந்த அபத்தம் போலவே இது விளங்குகின்றது. இந்நிலையிலேயே தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நாமிருக்கும் நாடே மறுபதிப்புப் பெறுகிறது. அந்நூல் மறுபதிப்புப் பெறுவதற்கான சமூகத் தேவை நிலவியதா என்பது அடிப்படை வினாவாகும். இதற்கான விடையை அத்தொகுப்பு பற்றிய மதிப்பீட்டின் அடிப்படையிலேயே கண்டடைய முடியும்.

நாமிருக்கும் நாடே தொகுப்பில் எல்லாமாக 11 கதைகள் உள்ளன. அக்கதைகள் யாவும் பெருந்தோட்டச் சமூகச் சூழலில் வாழ்கின்ற வெவ்வேறு உதிரிப் பாத்திரங்களையே மையங்கொண்டுள்ளன. ஆனால், அவ் உதிரிப் பாத்திரங்கள் ஊடே தெளிவத்தை ஜோசப் விரிக்கும் வாழ்வு உதிரியாக விலகி வெளியே நிற்பதல்ல என்பது அவதானிக்கத்தக்கது. அது 1960களில் மலையகப் பெருந்தோட்டங்களில் நிலவிய வாழ்வின் சாரமாகவே அமைந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, சோதனை என்ற கதை பெருந்தோட்டங்களில் அக்காலத்தில் நிலவிய கல்விநிலையின் அவலத்தையும் ஆசிரியர்களின் பொறுப்பற்ற சுயலாப மனோபாவத்தையும் வெளிக்காட்டுகின்றது. தீட்டுரொட்டி என்ற கதை மலையகத்தில் நிலவும் சாதியத்தின் இயங்குநிலையை வெகுநுட்பமாகச் சித்திரிக்கிறது. மண்ணைத்தின்று என்ற கதை தலைமைத்துவத் தன்மையற்ற தொழிற்சங்க நிலைப்பாட்டை மலையகத்தின் வறுமை, அவ் வறுமையைப் போக்கத் தடம்மாறும் பெருந்தோட்டத் தமிழர் பண்பாடு என்பனவற்றை மையப்படுத்தி பதிவுசெய்துள்ளது. ஒரு தோட்டத்து பையன்கள் படம் பார்க்க போகிறார்கள் என்ற கதை தோட்டத்தில் வாழும் இளைஞர்களின் சினிமா மோகத்தையும் நாமிருக்கும் நாடே பிரஜா வுரிமைப் பிரச்சினையின் அடியாகத் தோன்றிய நாடு பற்றிய பிரச்சினையையும் பேசுகின்றன. பாவ சங்கீர்த்தனம், சிலுவை ஆகிய கதைகள் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் வாழும் கிறிஸ்தவர்களின் வாழ்வனைப் பேசுகின்றன. இதில் பாவசங்கீர்த்தனம் என்ற கதையானது பாவசங்கீர்த்தனம் என்ற பெயரில் இடம்பெறும் போலிமையை அம்பலப்படுத்தி காட்டுகின்றது. சிலுவை என்ற கதையானது இந்துக்கள் பெரும்பான்மையினராக வாழும் பெருந்தோட்டத்துறையில் ஒரு தோட்டத்தில் வாழும் கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தின் கிறிஸ் மஸ் பண்டிகையுடன் தொடர்புடைய

விடயங்களைப் பேசுகின்றது. அது என்ற கதை ஏனைய கதைகளில் இருந்து வேறுபட்டு குரங்கு மனிதனைவிட மேலான பண்புகளைக் கொண்டுள்ள விதம் பேசப்பட்டுள்ளது. மீன்கள் என்ற கதையானது பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வீட்டு வசதியின் போதாமையை வெகு நுட்பமாகப் பேசுகிறது. இன்றுவரை தீர்க்கப்படாததுள்ள பெருந்தோட்டத் தமிழரின் வீட்டுப் பிரச்சினை பற்றி வெளிவந்துள்ள கதைகளுள் மிகச் சிறந்த கதையாக இக்கதையே விளங்குகின்றது. பாட்டிசொன்ன கதை பாட்டி ஒருத்தி கதைவழியே தன் பேர்த்திக்கு அறிவுரை புகட்டுவதை லாவகமாக எடுத்துரைக்கிறது. கூனல் என்ற கதையானது தேயிலை உற்பத்தியின் அடிநிலைத் தொழிலாளர்கள் உயர்க்கத் தேயிலைச் சுவையை அனுபவிக்காதவர்களாகவும் அனுபவிக்க முடியாதவர்களாகவும் இருக்கும் சோகத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. எனவே, பதினொரு கதைகளும் பெருந்தோட்டச் சமூக வாழ்வியலின் வெவ்வேறு அம்சங்களைப் பேசுவனவாக அமைந்துள்ளன. அவற்றை மொத்தமாக நோக்கின், அவை அக்காலத்து பெருந்தோட்டச் சமூகத்தின் இயல்பான வாழ்வோட்டத்தைக் கலையியல் நேர்த்தி யுடன் சித்திரித்திருப்பவையாக அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். அவ் இயல்பான வாழ்வென்பது பல தளங்களில் விரிவு பெற்றவையாகவே அமைந்துள்ளன. அவற்றைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக்கூறலாம்:

01. அவலம் நிறைந்த பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்வியல்
 02. பெருந்தோட்டத் தொழில் களமும் உற்பத்தி நடவடிக்கைகளும்
 03. பெருந்தோட்டங்களின் அதிகார அடுக்கமைவும் அடக்குமுறையும் சுரண்டலும்
 04. பெருந்தோட்டங்களிலும் அதனை அண்டிய நகரங்களிலும் உள்ள சிறு முதலாளிகளின் சுரண்டல்
 05. பெருந்தோட்டங்களின் கல்விநிலைமை
 06. பெருந்தோட்டங்களில் வாழும் கிறிஸ்தவர்களின் வாழ்க்கைப் போக்கின் சில அம்சங்கள்
 07. தொழிற்சங்கங்களின் தீர்க்கமான நோக்கற்ற செயற்பாடுகள்
 08. பெருந்தோட்டத் தமிழரின் மேல்நோக்கிய சமூக அசைவியக்கத்துக்கான எத்தனிப்புக்கள்
- இக்கதைகள் யாவற்றிலும் யதார்த்தத் தன்மை மேலோங்கியுள்ளதோடு பல கதைகளில் முற்போக்குக் கருத்துக்கள் முனைப்புற்றுள்ளன. அம்முற்போக்குக் கருத்துக்கள் எல்லாம் மார்க்ஸிய முற்போக்கு வாழும் கூறுவதைப் போல திட்டவாட்டமான புறவயப் பார்வை, தத்துவார்த்த பின்புலம் கொண்டவை அல்ல என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. முற்போக்குச் சிந்தனை என்பது அடிப்படையில் இருக்கின்ற நிலையில் இருந்து முன்னோக்கி, மேல்நோக்கி நகர்வதற்கான சிந்தனையையே குறிக்கின்றது. இம்மேல்நோக்கிய நகர்வுக்கான கருத்துக்களை மார்க்ஸிய முற்போக்குவாதிகள்தான் காலம் தோறும் முன்வைத்து வந்துள்ளார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. சமூக நிலைமையை உற்று நோக்கும் யாரும் அந்தச் சமூகத்தின் மேல்நோக்கிய நகர்வுக்கான சிந்தனைகளை முன்வைக்கலாம். ஆனால், அவை மேல்நோக்கிய நகர்வுக்கான விஞ்ஞானபூர்வமான அடிப்படைகளையே முழுமையாகக் கொண்டிருக்கும் என்று கூறமுடியாது. சில கருத்துக்கள் தர்க்கபூர்வமான விஞ்ஞானப் பார்வை கொண்டிருக்கலாம். சில கருத்துக்கள் அத்தகைய

அடிப்படைகள் அற்றவையாக இருக்கலாம். இந்தப் புள்ளியில்தான் மார்க்சிய முற்போக்குவாதிகளும் ஏனைய முற்போக்கு வாதிகளும் வேறுபடுகின்றனர். மார்க்சிய முற்போக்குவாதிகளின் கருத்துக்களானது இயங்கியல் அடிப்படையில் தர்க்க ரீதியான விஞ்ஞான பார்வை கொண்டதாக அமைந்திருக்கும். இந்தப் பின்னணியில் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் முற்போக்குக் கருத்துக்களை நோக்கின், அவற்றில் தர்க்கரீதியான விஞ்ஞான தன்மையும், தர்க்க ரீதியான விஞ்ஞான தன்மையற்ற போக்கும் காணப்படுகின்றன. இத் தன்மையே மார்க்சிய முற்போக்கு எழுத்தாளர்களிடம் இருந்து அவரை வேறுபிரித்துக் காட்டும் பிரதான அம்சமாக அமைகின்றது.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் படைப்புக்களின் பிரதான பலம் அவற்றுள் மேலோங்கியுள்ள இயல்பான படைப்புக்கமெனலாம். திட்டவட்டமான கோட்பாடுகளுக்குள் இலக்கியத்தை உள்ளடக்கும் முயற்சி அவரது படைப்புக்களில் இல்லை. அதனால் அப்படைப்புக்கள் பிரசாரத் தொனி அற்று அழகியலை முதன்மைப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன. அந்த அழகியல் முதன்மையே தெளிவத்தை ஜோசப்பை மலையகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றிலும் தனித்து அடையாளங் காட்டியது எனலாம். குறிப்பாக, மலையகத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் படைப்புக்களிலேயே கலையியல் செழுமை நோக்கி விரிவடைந்தன. அத்துடன் இற்றைவரையிலும் மலையகத் தமிழ்ச் சிறுகதைப் பரப்பில் கலையியல் ரீதியில் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் படைப்புக்களைத் தாண்டிய வருகை என்பது அருகியே இடம்பெற்றுவருகின்றது. அதனாலேயே மலையகத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் இன்றுவரை முக்கியமான படைப்பாளியாக தெளிவத்தை ஜோசப் விளங்கிவருகின்றார்.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் மொழி மிகவும் நேர்த்தியானதாகும். காட்சி சித்திரிப்புக்கள் ஊடே கதையினை வெகு லாவகமாக நகர்த்திச் செல்வது அவரது முக்கிய கதை சொல்லும் பாணியாக அமைந்துள்ளது. அவர் கையாளும் உவமைகள் தனித்து சுட்டிக் காட்ட வேண்டியவை. பெருந்தோட்டத்துறை வாழ்வியல் வெளிப்பாடுகளிலிருந்தே உவமிப்புக்களைக் கையாள்வதால் கதை நிகழ்களத்திலிருந்து வாசகனை வெளியேற்றாது களத்துடனேயே ஒன்றிக்கச் செய்கின்றன.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகளுள் மலையகத் தமிழரின் வாழ்வியல் பதிவு மற்றும் கலையியல் நேர்த்தி என்ற அடிப்படையில் மீன்கள், கூனல், பாட்டி சொன்ன கதை ஆகிய மூன்றும் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் உயரிய படைப்பாளுமையின் வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளன எனலாம். அத்துடன் ஏனைய கதைகளும் மலையகத் தமிழரின் வாழ்வியல் ஆவணம் என்ற வகையில் வெவ்வேறு அளவில் முக்கியத்துவமுடையனவாக விளங்குகின்றன. அவற்றுள் மலையகத் தமிழரின் கல்வி நிலை பற்றிய சோதனை, பெருந்தோட்டங்களுக்குள் வாழ்கின்ற கிறிஸ்தவ குடும்பங்களின் வாழ்வியலைப் பேசும் சிலுவை, அஃறிணை உயிர்கள் மீதான நேயத்தினை வெளிப்படுத்தும் அது போன்ற கதைகள் தனித்துச் சுட்டிக்காட்டத்தக்கவை. இம்மதிப்பீட்டின் அடிப்படையில் நாமிருக்கும் நாடே என்ற தொகுப்பு மறுபதிப்பு பெறவேண்டியதற்கான சமூகக் காரணிகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கொள்ளலாம்.

01. மலையகத்தின் ஒரு காலகட்டத்து வாழ்வியலை அழகியல் பெறுமானங்களுடன் வெளிப்படுத்தி, இற்றைவரை மலையகத்தின் முக்கியமான படைப்பாளியாக விளங்கும் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் எழுத்துக்களை மக்கள்மயப்படுத்துவது அவசியமானதாகும். ஏனெனில், நாமிருக்கும் நாடே என்ற இத்தொகுப்பு வெளிவந்த காலத்து மலையகச் சமூகமானது கல்வி நிலையிலும், வாசிப்பு-வாசகர் மட்டத்திலும் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலேயே இருந்துள்ளதோடு படைப்பாளர்களின் எண்ணிக்கையும் குறைவாகவே காணப்பட்டுள்ளது. அதனால் இந்நூலின் வாசிப்பு, அது பற்றிய உரையாடல்கள் என்பன மலையகத்தில் பரந்தளவில் இடம்பெறுவதற்கான தூழல் வாய்க்காமல் போனது. ஆனால், இன்றைய கல்வி விருத்தியும், வாசிப்பு-வாசகர் பெருக்கமும் படைப்பாளர்களின் அதிகரிப்பும் மலையகத்தின் முன்னைய கால எழுத்துக்களை மக்கள்மயப்படுத்தக்கூடிய சூழலை தோற்றுவித்துள்ளதோடு அவ்வெழுத்துக்களை மக்கள்மயப்படுத்த வேண்டிய தேவையையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது. இன்றைய மலையகம் எதிர்கொள்ளும் சவால்களை வெற்றிகொள்ளவும் அடுத்தகட்ட தளமாற்றத்துக்கு நகரவும் அவர்கள் கடந்துவந்த பாதை பற்றிய புரிதல் அவசியமாகும். கடந்துவந்த அப்பாதையை அறிவதற்கான முதன்மைச் சான்றுகளுள் ஒன்றாக முன்னையகால எழுத்துக்கள் விளங்குகின்றன. ஆகவே, இலக்கிய நிலையில் மலையகத்தின் பிரதான படைப்பாளியான தெளிவத்தை ஜோசப் பற்றிய புரிதலுக்கும் அவரது படைப்புக்கள் பற்றிய மறுஉரையாடல்களுக்கும் முன்னைய கால மலையக இலக்கியச் செல்நெறியினை அறிந்துகொள்வதற்கும் அப்போக்கின் தொடர்ச்சிக்கும் இந்நூலின் மறுபதிப்பு துணைபுரியும்.

02. மலையகத் தமிழரைக் கேலிக்கும் நகைப்புக்கும் உரியவர்களாகவும் வக்கிரங்கள் நிறைந்தவர்களாகவும் மட்டும் சித்திரிக்கின்ற நிலையிலிருந்து விடுபட்டு அவர்களின் மொத்த வாழ்வினையும் படைப்புக்குள் கொண்டுவருவதற்கான தூண்டலை ஏற்படுத்தக்கூடிய பன்முகத்தன்மை இத்தொகுப்பில் உண்டு.

03. இத்தொகுப்பு வெளிவந்த காலத்தில் இந்நூல் மீதான பரந்தளவிளான உரையாடல்கள் இடம் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. இதற்கு இரண்டு காரணங்கள் அடிப்படையாக அமைந்தன எனக் கூறலாம். ஒன்று, இலங்கையின் இலக்கியச் செல்நெறியில் அக்காலத்தில் மேலோங்கியிருந்த மார்க்சிய முற்போக்குவாதத்தின் செல்வாக்கு. முன்பே கூறியது போல தெளிவத்தை ஜோசப்பின் படைப்புக்களில் முற்போக்குக் கருத்துக்கள் வெளிப்பட்டிருப்பினும் அவை முழுதும் மார்க்சிய முற்போக்கு வாதத்துடன் ஒத்ததாக இல்லை. அதனால், மார்க்சிய முற்போக்காளர்கள் அத்தொகுப்பு பற்றிய பரந்தளவிலான உரையாடல்களை முன்னெடுக்கவில்லை. இத்தகைய குழு மனப்பாங்கினால் மார்க்சிய முற்போக்காளர்கள்மீது, அவர்கள் தமது அணியைச் சார்ந்தோரின் படைப்புக்களை மட்டுமே ஆய்வு செய்வர், கொண்டாடுவர், அவர்கள் குழுநிலைவாதிகள் எனப் பலரும் குற்றம்சாட்டினர். தெளிவத்தை ஜோசப்பும் அக்குற்றச்சாட்டைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் முன்வைத்துள்ளார். அக்குற்றச்சாட்டுக்கள் நியாயமானதாகவே படினும் இலக்கிய விமர்சனத்தில் அத்தகைய குற்றச் சாட்டை முன்வைக்கலாமா என்ற ஐயம் உண்டு. ஏனெனில் முற்றிலும் புறவயமான பக்கச் சார்பற்ற

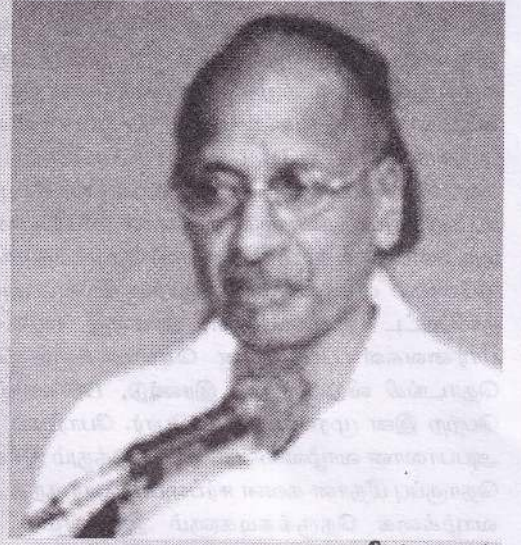
இலக்கிய விமர்சனம் என்ற ஒன்று இல்லை. அப்படி இருக்கவும் முடியாது. ஒவ்வொரு விமர்சனமும் தனது கருத்துநிலை மற்றும் நோக்குநிலைக்கு ஏற்பவே விமர்சன எழுதுகைகளை மேற்கொள்கின்றான். அதனாலேயே ஒரே படைப்பு வெவ்வேறு விமர்சகர்களால் வெவ்வேறு வகையான வாசிப்புக்களுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றது. அதனால் விமர்சகன் ஒருவன் ஒரு படைப்பை விமர்சிப்பதற்குத் தெரிந்தெடுக்கும் நிலையிலேயே விமர்சகனின் நோக்குநிலை, அவனுடைய தனிப்பட்ட அனுபவங்கள், அவனது சமூக அரசியல் பார்வைகள் போன்றன செல்வாக்குச் செலுத்தத் தொடங்கி விடுகின்றன. இரண்டு, 1980களில் உக்கிரம் பெற்ற இன முரண்பாட்டுப் போர், போரியல் வாழ்வுக்கு அப்பாலான வாழ்வினை வெளிப்படுத்தும் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு மீதான கவன ஈர்ப்பைப் போர் தந்த அவலமும் வாழ்க்கை நெருக்கடிகளும் இல்லாமல் செய்தன. எரிகின்ற பிரச்சினையாக போரும் போருக்குள்ளான வாழ்வும் அமைந்ததால் எல்லோரது கவனமும் அவற்றிலேயே குவிந்தன. இவ்விரண்டு காரணிகளும் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் இந்நூல் பற்றிய பரந்தளவிலான உரையாடல்களை முன்னெடுப்பதற்குத் தடையாக அமைந்தன எனலாம். ஆனால், இன்றைய நிலைமையேறு, மார்க்சிய முற்போக்குவாத இலக்கியச் செயற்பாடு இலங்கையில் வலுவிழந்துவருவதோடு மார்க்சிய சிந்தனை மரபில் ஏற்பட்டுள்ள புதிய போக்குகளை இணைத்து முன்னைய கால மார்க்சிய இலக்கிய விமர்சனங்களை மறுமதிப்பீடு செய்யவேண்டிய தேவையும் பரவலாக உணரப்பட்டுவருகின்றது. அத்துடன் பாரிய அழிவுகளுடன் யுத்தம் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சூழல் பரந்தளவிலான உரையாடல்களுக்கு உட்படாத அந்நூலை மீளக் கலந்துரையாடுவதற்கான வாய்ப்பினை வழங்கும்.

எனவே, இத்தொகுப்பு மறுபதிப்புப் பெற்றதை நியாயப்படுத்தக்கூடிய வகையிலான சமூகத்தேவைகள் பல உண்டு. அடுத்ததாக மறுபதிப்பு நெறிமுறைகள் பற்றி சில அம்சங்களை நோக்கலாம். பதிப்பு மற்றும் மறுபதிப்பின் முக்கிய நெறிமுறைகளில் ஒன்றாக மூலத்துக்குப் பாதகம் ஏற்படாத வண்ணம் நூலினைப் பதிப்பித்தல் அமைகின்றது. நூலாசிரியர் எந்த நோக்கத்துக்காக நூலை வெளியிட்டுள்ளாரோ அந்நோக்கம் சிதையா வண்ணம் நூலைப் பதிப்பித்தல் வேண்டும். அத்துடன் மறுபதிப்பில் பின்பற்றவேண்டிய நெறிமுறைகள் பல உண்டு. அவற்றுள் பிரதானமானவற்றைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக்கூறலாம்: ஆசிரியர் காலத்தில் அவரது நேரடி பங்குபற்றலில் இறுதியாக வெளிவந்த பதிப்பை மறுபதிப்புக்கான மூலப்பிரதியாக தெரிவுசெய்தல் வேண்டும். அப்போதே ஆசிரியர் இறுதியாகச் செய்த மாற்றங்கள் அதில் உள்ளடங்கியிருக்கும். நூலானது காலத்தால் பழமையானது எனில் வாசகர்கள் இலகுவாக அணுகக்கூடிய வகையில் சொல்லடைவு, பொருளடைவு, அருஞ்சொற்கள் போன்ற பட்டியல்களைத் தருதல் வேண்டும். ஆய்வியல் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட பதிப்புரை இடம்பெற வேண்டும். அப்பதிப்புரையில் முன்னைய பதிப்பு விபரங்கள் இடம்பெறுதல் கட்டாயமானதாகும். அத்துடன் நூலில் உள்ளடங்கியுள்ள படைப்புக்களின் வெளியீட்டு விபரங்களும் அவற்றில் பாடவேறு பாடுகள் ஏதேனும் இருப்பின் அவற்றையும் உள்ளடக்கிய பின்னிணைப்பும் அத்தியாவசியமானதாகும். இவையாவும்

இன்றைய வாசகன் மறுபதிப்பு செய்யப்படும் நூல்களை இலகுவாக அணுகுவதற்கு துணைசெய்யும். இன்று ஏற்பட்டுள்ள தொழில்நுட்ப விருத்தியின் காரணத்தினால் பலரும் பழம் நூல்களை அவ்வாறே ஸ்கேன் (Scan) செய்து வெளியிட்டு வருவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. பண்டைய நூல்களை ஆவணப்படுத்தல் என்ற அடிப்படையில் இச்செயற்பாடு வரவேற்கத்தக்கதாக அமைந்தாலும் மறுபதிப்பு நெறிமுறையில் பின்பற்றப்படும் இன்றைய வாசகர் இலகுவாக அணுகக்கூடிய வகையில் நூலினைப் பதிப்பித்தல் என்பதற்கு முரணாகவே அது அமைகின்றது. இன்றைய எழுத்து வடிவு, நூல் வடிவமைப்பு என்பவற்றிலிருந்து அந்நியப்பட்டதாக அவை விளங்குவதால் மறுபதிப்புச் செயற்பாட்டின் நோக்கம் முழுமையடைவதில்லை. வலைத்தளங்கள் நூல்களை மூல வடிவிலேயே ஆவணப்படுத்திவரும் சூழலில் அவற்றுக்கு அதே மூல வடிவில் மறுபதிப்பு தேவை தானா என்ற வினாவும் தவிர்க்க முடியாது எழுகின்றது. அத்துடன் இன்று பதிப்புக்கும் மறுபதிப்புக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பழைய நூல்களை அடிகுறிப்பு விளக்கங்கள், மேலதிக தகவல்கள் மற்றும் அந்நூலை இலகுவாக அணுகுவதற்கான ஏனைய ஏற்பாடுகள் போன்ற எவையும் செய்யாமல் அவ்வாறே மீள் பதிப்பிப்போர், அந்நூலை மீள்பதிப்பு என்று பதிவிடுவதை தவிர்த்துவிடுவதோடு தம்மை பதிப்பாசிரியர் என்றே பதிவு செய்துவிடுவதையும் காணமுடிகின்றது. இத்தகைய போக்குகளால் ஆறுமுகநாவலர், தாமோதரம்பிள்ளை போன்றவர்களால் இலங்கைக்கெனக் கட்டியெழுப்பப்பட்டிருந்த பதிப்பு நாகரிகம் மலின்பட்டு வருகின்றது என்பது சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதாகும்.

ஆசிரியரொருவர் தான் வாழும் காலத்திலேயே தனது நூல்களைப் பதிப்பித்தல் மற்றும் மறுபதிப்புக் களை மேற்கொள்வதில் பதிப்பியல் சிக்கல்கள் எழுவது குறைவாகும். ஆசிரியர் தனது சுய விருப்பு மற்றும் தேவையின் அடிப்படையிலேயே படைப்பில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றார். புதுமைப்பித்தன் அவ்வாறு பல மாற்றங்களைச் செய்துள்ளார். அவ்வகையில் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பின் மறுபதிப்பில் பதிப்பியல் சிக்கல்கள் எழுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் குறைவாகவே உள்ளன. அத்துடன் தெளிவத்தை ஜோசப் தனது கதைகளில் எத்தகைய மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், இறுதியாக இடம் பெற்றுள்ள கூனல் என்ற கதையின் இறுதி ஆறு வரிகள் புதிய பதிப்பில் இடம் பெற்றில்லை. இது ஆசிரியர் திட்டமிட்டு செய்ததாக அமையாது அச்சுக்கோர்ப்பின் பிழை போலவே அமைந்துள்ளது. ஏனெனில் ஏனைய கதைகளுக்கு எல்லாம் கதைகளின் முடிவில் இடம்பெறும் வெளியீட்டு விபரம் இக்கதையில் இடம்பெற்றில்லை. அந்த இறுதி ஆறு வரிகள் இல்லாமலே கதை தன்னளவில் முற்றுப்பெற்றதாகவே விளக்குவதோடு முன்னைய பதிப்பில் வந்த கதையைவிட வாசக பங்கேற்புக்கு அதிக இடந்தருவதாகவும் செறிவு நிறைந்ததாகவும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அத்துடன் ஆய்வும் பதிப்புரை எதுவும் இந்நூலின் மறுபதிப்பில் இடம் பெற்றில்லை. ஆனால், ஆசிரியர் தனது முன்னுரையில் முன்னைய பதிப்பு விபரங்களைத் தந்துள்ளார். அவ்வகையில் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நாமிருக்கும் நாடே தொகுப்பின் மறுபதிப்பு நம்பகமான முறையில் வெளிவந்துள்ளது எனலாம்.

ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு துரையரின் பாங்களிப்யு

■ மா.ரதீஸ்வரன்

நற்குணமிக்க நல்லாசான், நன்னிலை தவறா நன்னீரான, நற்றிறம் கொண்ட நவீனரோடுக்கினியன், நாவன்மைமிக்க நற்றமிழ் வித்தகன், நாமெல்லாம் போற்றும் தன்னலம் கருதா தகைசார் துரையர் என்ற தமிழ்ச் சான்றோன். அமுதவிழா காண இருக்கும் அரிய தமிழ் பண்பாளருள் ஒருவர். கல்விசார் ஆசானாகவும் கற்றவர் விதந்துரைக்கும் கவிஞனாகவும் கருப்பொருள் துலக்கும் கட்டுரையாசிரியராகவும் மழலைகளுக்கினிய மனங் கவரும் சிறுகதையாசிரிய ராகவும் வாசகர் போற்றும் வலம்புரி நாளிதழின் துணையாசிரியராகவும் பன்முக தளங்களில் ஓய்வின்றி இயங்கியவர். அயராது உழைப்பால் அமுதத் தமிழுக்கு உரமாகிப் போனவர்.

கந்தரோடையில் சுப்பிரமணியம் நாகம்மா தம்பதியர்க்கு மகனாய் 1939ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் நான்காம் திகதி பிறந்தவர் துரைசிங்கம். ஆரம்பக்கல்வியைக் கந்தரோடை தமிழ்க்கந்தையா வித்தியாசாலையிலும் தன் உயர் கல்வியை ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியிலும் கற்றவர். 1963இல் தாம் கற்ற கந்தரோடைத் தமிழ்க்கந்தையா வித்தியா சாலையில் ஆசிரியர் பணியில் இணைந்து சேவையாற்றினார். தொடர்ந்து பொகவந்தலாவ திருச்சிலுவை அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையிலும் கம்பளை முஸ்லிம் மகாவித்தியாலயத்திலும் கல்விப்பணியினைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்தார்.

நல்லூர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் பொதுக் கல்வி ஆசிரியர் பயிற்சியினைப் பெற்ற துரைசிங்கம் அவர்கள் கடுகண்ணாவ இலங்கைத் திருச்சபை தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையில் அதிபராக இணைந்து கல்விப் பணியாற்றினார். தொடர்ந்து வவுனியாவில் ஆரம்பக் கல்விச் சேவைக்கால ஆசிரிய ஆலோசகராகச் சிறிது காலம் கடமையாற்றியதுடன் குளவி சுட்டான் கனிஷ்ட வித்தியாலயத்தின் அதிபராகவும் பணியாற்றினார். அங்கிருந்து யாழ்ப்பாணம் இடமாற்றம் பெற்று வந்த துரையர் சுதுமலை அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையிலும் மயிலணி சைவ மகா வித்தியாலயத்திலும் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றார்.

பாடசாலையில் தாம் பயின்ற காலத்திலேயே இலக்கியத்தில் ஈடுபாடுடையவராக விளங்கினார். இவருடைய இலக்கியப் பசிக்குத் தீனி போட்டு வளர்த்த

வராக ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியில் பணியாற்றிய ஆறுமுகம் உபாத்தியாயர் காணப்பட்டார். படிக்கும் போதே பதினாறு வயதில் தனது முதற்கவிதையை வீரகேசரியில் எழுதினார்.

சிறுவர் இலக்கியம் மொழி நடையிலும், பொருளிலும், நூல் அமைப்பிலும் வளர்ந்தோர் இலக்கியத்தில் இருந்து வேறுபட்டது. வயதைப் பொறுத்து மொழி எளிமையாக அமைய வேண்டும். சிறுவர்களுக்கு ஏற்ற, அவர்களுக்கு ஈர்ப்பான விடயங்களை உள்ளடக்கியதாக சிறுவர் இலக்கியங்கள் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். அவ்வகையில் துரைசிங்கம் அவர்களால் உண்டு மகிழ்ந்தன, நட்பே உயர்வு, பாட்டி தேடுவார், பாலன் வருகிறான் தோட்டத்தில் ஆடு முதலான சிறுவர் கதை நூல்கள் எழுதப்பட்டன. நன்னெறிகளை சிறுவர் மனதில் பதிக்கும் முகமாக இக்கதைகளை துரையர் எழுதினார். விடயத்தை ஆழமாக பேசாமல் அறிமுகத்தோடு நிறுத்திக் கொள்ளும் இச்சிறுகதைகள் குழந்தைகளின் ரசனைக் கேற்ற மனவளர்ச்சியைக் கருத்தில் கொண்டு எழுதப்பட்டன. இச்சிறுகதைகள் குழந்தைகளின் மொழி வளத்துடன் அவர் தம் ஆளுமைகளையும் வளர்ப்பதை நோக்காகக் கொண்டவை. அத்துடன், எண்ணமும் வண்ணமும் என்ற சிறுவர் நூலும் துரையரால் எழுதப்பட்டது.

நாளைய சமூகத்தை செழிப்பாக வைத்திருக்கவும் சிறுவர்களின் வாசிப்புத்திறனை அதிகப்படுத்தும் வகையிலும் வாசிப்பினூடாகப் பல புதிய தளங்களினைத் திறக்கவும் துரையர் அதிகளவிலான நூல்களை எழுதினார். அவ்வகையில் துரையர் S.P.சர்மாவுடன் சேர்ந்து எழுதிய 46நாடுகள் நூலும் முக்கியமானது. அவுஸ்திரியா தொடங்கி பெல்ஜியம் ஈறாக ஒரு நாட்டின் தலைநகரம், பரப்பு, சனத்தொகை, எழுத்தறிவு, தலாவருமானம், ஆயுட்காலம் நாணயம், வாழும் இனம் மக்கள், அரசமொழி, சமயம், உற்பத்திகள் என்னும் பன்னிரண்டு விடயங்களை உள்ளடக்கி எழுதப்பட்ட இந்நூல் ஒவ்வொரு நாடு குறித்தான தகவல்களைத் தருகிறது.

கல்விமானும் பேராசிரியருமாகிய மறைந்த திரு. ப. சந்திரசேகரத்துக்கு சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டு

வெளிவந்த நூலே 50 நாடுகளை அறியுங்கள். மாணவர்கள் கற்றுணரும் வகையில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் அவுஸ்ரேலியா தொடக்கம் ஸ்பெயின் ஈறாக 50 நாடுகள் குறித்த விபரங்களை பயனுறு வகையில் தருகிறது.

துரைசிங்கத்தாரின் முக்கிய பணிகளில் ஒன்று கன்னாகத்தில் தமிழ் எழுத்து இலக்கிய முன்னோடிகள் குறித்த ஆய்வு நூலை எழுதியமை. இந்நூல் கன்னாகத்தில் முக்கியமான ஆளுமைகளாக அறியப்படுகின்ற கன்னாகம் முத்துக்குமார கவிராயர், கன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப்புவலர், தென்கோவை பண்டிதர் ச.கந்தையாப்பிள்ளை, முகாந்திரம் பிரம்மஸ்ரீ சதாசிவ ஐயர், கு.முத்துக்குமாரசாமிப் பிள்ளை, ச.அம்பிகைபாகன், கலாகீர்த்தி பேராசிரியர் சி.தில்லை நாதன், சிவசரவணபவன் (சிற்பி), திருமதி.மங்கையர்க்கரசி சிற்றம்பலம், ஐ.இராசரத்தினம், அ.தம்பித்துரை, சி.பொன்னம்பலம், பெரி.சண்முகநாதன், பொ.சண்முகநாதன், சபா புஸ்பநாதன், சு.ஸ்ரீகுமரன் (இயல்வாணன்), சு.துரைசிங்கம், ந.சி.கந்தையாப்பிள்ளை, செல்வி.சற்குணசிங்கம் நளாயினி, டாக்டர்.இராசலிங்கம் சிவசங்கர், கனகநாயகன் வேல்தஞ்சன், சின்னையா சிவஞானம் (சசிதர்) டாக்டர் சு. மகாலிங்கம், இ.சிறீஸ்கந்தராசா, குகதாசசர்மா சிவகுமார், அருமைநாயகம் ஜெயகுமரன், சி.விஜயானந்தன், ச.மகேஸ்வரன், எழுத்தாத எழுத்தாளர் இளையண்ணா போன்றோர்களை ஆய்வுக்குட்படுத்துகிறது. சரித்திரங்கள் திரிப்புடுத்தப்படுத்தப்பட்டு அடையாளங்கள் தொலைந்து போகும் காலத்தில் கன்னாகத்தின் தமிழ் எழுத்து இலக்கிய முன்னோடிகளை அறிமுகப்படுத்தும் இந்நூல் முக்கியமானது. கன்னாகம் மயிலனிசைவ மகாவித்தியாலயத்தின் பரிசளிப்பு விழாவில் ஸ்தாபகர்கள் நினைவுப்பேருரையின் விரிவாக்கமாக இந்நூல் எழுதப்பட்டது. “எம்பிரதேசத்தின் முயற்சிகள், பெருமைகள், ஆக்கப்பாடுகள் என்பன பதிவுகளாக ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் முக்கியமான வரலாற்று ஆவணமாகும்

கவிஞர் துரையரின் பிற ஆக்கங்களில் தெருவிளக்கு என்னும் நூல் துரைசிங்கத்தாரை கவிஞராகவும் அடையாளப்படுத்திய நூலாகும். எழுபது பக்கத்தில் கந்தரோடை சனசமூக நிலைய வெளியீடாக வந்த இக் கவிதைத் தொகுப்பு 1972 இல் வெளிவந்தது. முகிலே தொடக்கம் இப்படியும் ஈறாக 41 கவிதைகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்த இந்நூல் வருவேனே, ரோசாவும் நேருவும், நல்ல சிறுமிகள், காசித் வள்ளம், தெய்வமாக வேண்டும், இலாபமா நட்டமா, நொண்டித் தாத்தா முதலான சிறுவர் பாடல்களையும் கொண்டது. சுப்பிர மணியம், நாகம்மா என்ற தன்னை ஈன்ற பெற்றோருக்கு இந்நூலை

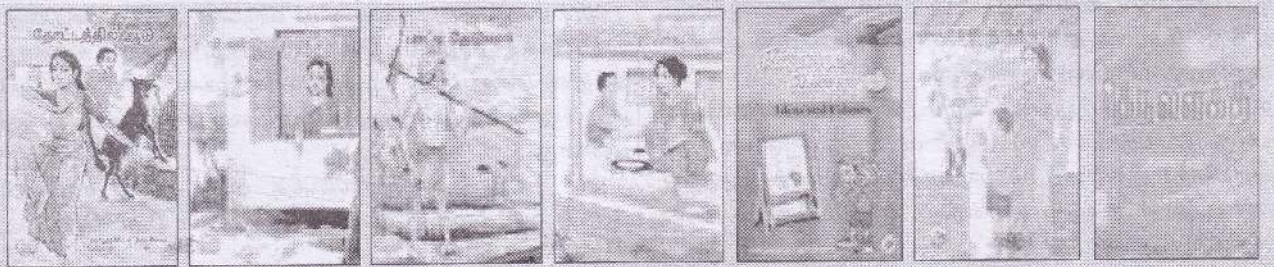
காணிக்கை ஆக்கியுள்ளார். சந்தநயமிக்க இக்கவிதைகள் பேராசிரியர் தில்லைநாதன் அவர்கள் கூறுவது போல எளிமையும் இசை தழுவின இனிமையும் கொண்டவை. இவரது முதல்கவிதை வீரகேசரியில் வெளிவந்தது.

இவருடைய “பண் சுமந்த பாடல்” என்ற நூல் தெய்வங்கள் மீது பாடப்பட்ட பாடல்களாக அமைகின்றது. இந்நூல் பேராசிரியர் சபா ஜெயராசாவின் அணிந்துரையைத் தாங்கி வெளிவந்தது. பிரம்மஸ்ரீ வீரமணி ஐயர் இந்நூலுக்கு சிறப்பு பாயிரம் ஒன்றை அளித்துள்ளார். நல்லூர் முருகனுக்கு சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட இந்நூல் விநாயகர் துதியுடன் தொடங்கி முருகனைச் சிறப்பித்து பாடும் நூலாகும். பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா கூறுவது போல இந்நூல் தமிழ் மரபில் எழுந்த பாவினங்கள் அவற்றின் உட்பிரிவுகள், சந்தக்குழிப்புக்கள், தாள அமைப்புக்கள், நாட் பெரும் பாலைகள் என்பவற்றை உட்கொண்டு எழுதப்பட்டதாகும். இந்நூலுக்கு 2000ஆம் ஆண்டு இந்து கலாசார அமைச்சு வெகுமதியுடன் சான்றிதழையும் வழங்கி கௌரவித்தது. இது தவிர கவிக்குரல்கள் என்ற ஒலிநாடா நூலையும் ஆடும் மயில் என்ற சிறுவர் பாடலையும் அம்மன் கவசம் நூல் அம்மன் கவசம் ஒலிநாடாவையும் சின்னத்திரையில் கண்டு களிக்கும் வண்ணம் இந்து தர்மத்தில் பத்துக்கள் என்ற வீடியோ இறுவட்டையும் தந்த துரையர் மயூரபதி பத்திரகாளி அம்மன் மீது மும்மணிக்கோவை ஒன்றையும் பாடியுள்ளார்.

பிரதேசகலைகள் மற்றும் கலைஞர்கள் முதலானவர்களை ஊக்குவிப்பதையும் இலக்கியத்தை பயனுறு வகையில் வளர்த்துச் செல்வதையும் பிரதேச இலக்கியங்களை ஆவணப்படுத்தி அடுத்த சந்ததிக்கு கையளிப்பதையும் நோக்காகக் கொண்டு கன்னாகத்தில் கலை இலக்கிய சங்கத்தை நிறுவி அதன் செயலாளராகவும் தொடர்ந்து பணியாற்றி வருகிறார். தமிழ்மொழியின் சிறப்பினை உலகறியச் செய்யும் வகையில் முன்னின்று உழைக்கும் ஒருவராகவும் துரையர் காணப்படுகிறார்.

ஒய்வு பெற்றபின் வலம்புரியில் உதவி ஆசிரியராக இருந்து பல போட்டிகள் நடத்துவதற்கு உதவிய இவருக்கு 2004இல் இலங்கை கலாசார அமைச்சு கலாபூஷணம் உயர் விருதையும் வழங்கி கௌரவித்தது. இவரது பேட்டிகள் பத்திரிகைகளிலும், ஐ.தேசியத் தொலைக்காட்சியிலும், இலங்கை வானொலியிலும் வெளிவந்தன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கலாபூஷணம் சு. துரைசிங்கம் - பட்டம்மான் தம்பதியினரின் திருமண பொன் விழாவை ஒட்டி 30.09.2018 ஆம் ஆண்டு வலிகாமம் கல்விப் பணிமனையின் உதவிக்கல்விப்பணிப்பாளர் திரு.சு.ஸ்ரீகுமரன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட

“கந்தரோடை தந்த தமிழறிஞர் ந.சி.கந்தையாப் பிள்ளையின் தமிழ்த் தொண்டு” என்னும் நூல் காலத்தால் அழியாத நூலாகும். இந்நூலில் திருமதி ஜெகதீஸ்வரி சற்குணநாதன் எழுதிய “ந.சி.கந்தையாப் பிள்ளையின் வாழ்வும் பணியும்” என்ற கட்டுரையும் சு.துரைசிங்கம் எழுதிய “தமிழ் அகராதிகள் ஆக்கத்தில் அறிஞர் ந.சி.கந்தையா பிள்ளையின் பங்களிப்பு” என்ற கட்டுரையும் ஈழத்துச்சாரதி எழுதிய “ந.சி.கவும் நூல்களும் தமிழ் வல்லோர் கருத்துக்களும்” என்ற கட்டுரையும் மற்றும் ஸ்ரீகுமரன் எழுதிய ந.சி.கந்தையா

பிள்ளையின் அறிவியல் பார்வை” உள்ளிட்ட கட்டுரைகள் காணப்படுகின்றன. சிறந்த கவிஞனாக வளர்ந்து சாதாரண ஆசிரியராகப் பயிற்சி பெற்று தன்னால் முடிந்தளவில் இலக்கிய மன்றங்களை நிறுவி சுன்னாகத்தான் துரைசிங்கம் என்ற துரையர் ஆற்றிய பணிகள் அளப்பரியன. நற்பணிகளின் வாயிலாக சுன்னாகப் பாரம்பரியத்தின் தீபத்தை அணையாமற் பாதுகாத்து தமது எழுபத்தொன்பதாவது வயதிலும் ஆரோக்கியமாய் இருந்து இலக்கியப் பணி செய்து வரும் இப் புரவலன் புகழ்காலமுள்ளவரை அழியாமல் இருக்கும்.

மனம் எனும் புதிர் - 2

■ இ.ஜீவகாருண்யன்

எம் இருப்பை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. எமக்குத் தெரிந்த பிராந்தியம் (Known Region), தெரிந்து கொள்ளக் கூடிய பிராந்தியம் (Knowable Region) தெரிந்து கொள்ள முடியாத பிராந்தியம் (unknowable Region)

1. நமக்கு நிச்சயமாகத் தெரிவது நம்புற வாழ்க்கை-பௌதீக வாழ்க்கை; அதனோடு தொடர்புடைய புறத்தின் தாக்கத்தினால் மட்டுமே இயங்குகின்றது பொல் தோற்றம் தருகின்ற மேல் மனம்; நம் ஐம்பொறிகளால் அறியக்கூடியவை; = Know Region.
2. அடுத்து நாம் சந்திக்கும் முதல் புதிர் ஆள்துயில் (Deep Sleep). தெரிந்து கொள்ள முடியாத பிராந்தியம் - unknowable Region. நாம் இருக்கிறோம் என்பது நமக்குத் தெரியாததாகத் தோன்றுகின்ற பிராந்தியம்.

பூரண மறதி

இன்மையில் இருப்பு அல்லது இருப்பில் இன்மை.

ஆழ்துயிலில் நாம் இறந்து போவதில்லை.

துயில் கலைகிறபோது நாம் திரும்பவும் வந்து விடுகிறோம்.

ஆழ்துயிலில் நாம் எங்கே போயிருந்தோம்?

உறங்கியது யார் அல்லது என்ன?

விழித்தது யார் அல்லது என்ன?

3. இறப்பு: நிரந்தரத் துயில். இறப்பில் நாம் இல்லாது போய் விடுகிறோமா? அல்லது ‘இருப்பில் இன்மை தொடர்கிறதா?’ இதுவும் ஒரு மறதியா?

4. மறுபிறப்பு

எமது “கர்மா” என்மைப் பிறந்திறக்க வைக்கிறது. என்கிறது புத்தசமயம். எமது கர்மா நீங்குகிற போது “நிர்வாணம்” கிட்டுகிறது. இன்னொரு விதமாகச் சொன்னால் எம் பிணிகள் (கட்டுகள்) முற்றாக நீங்கி நாம் தாய்மையடைகிறபோது “நிர்வாணம்” கிட்டுகிறது. இந்துசமயம் எம்பிணிகள் நீங்குகிறபோது கிட்டுவது “வீடு” என்கிறது. ‘வீடு’ என்பது விடுதலை.

5. ஆழ்துயிலுக்கும் விழிப்பு நிலைக்கும் இடையில் புதைந்து பதுங்கிக் கிடக்கும் மர்மங்கள் எவை? ஸ்ரீ அரவிந்தர் இதனைப் பலவாறாகச் சொல்வார். முக்கியம் என்று நான் கருதும் சிலவற்றை மட்டும் நான் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

ஒன்று: பரிணாமத்துக்கு உதவும் ஆக்க சக்திகள். மற்றது: பரிணாமத்தை மேல்நோக்கி நகர விடாத அழிவு சக்திகள். பரிணாமத்துக்கு எதிரான தடுப்பு சுவர்கள் சடம், உயிர் சார்ந்த மனத்தளங்களுக்கு குள்ளேயே சுற்றிச் சுழல வைக்கும் புவியீர்ப்புகள். ஆக்க சக்திகள் அழிவு சக்திகளோடு போரிட்டவாறே இருக்கின்றன. அப்போது சந்திக்கும் தளங்களில் முக்கியமானவை, பிரபஞ்ச மனம் (Universal mind or cosmic mind), Higher mind, Over mind, Super mind (பேர்மனம்)

இவை ஆத்மீக பயிற்சி ஊடாக அனுபவிக்கக் கூடியவை - know region. இவை நாம் சாதாரண மனத்தைத் தாண்டி மேல் நோக்கிச் செல்லும் போது சந்திக்கும் தளங்கள். ஒவ்வொரு படி ஏறும் போதும் அழிவு சக்திகள் நுட்பமாக பிடிபாதவாறு உள்நுழைந்து தாக்கி கீழே எம்மை விழுத்திவிட முனைகின்றன. இந்த ஆக்க சக்திகளுக்கும் அழிவு சக்திகளுக்குமான பேராட்டமே நம் வாழ்க்கை. அந்த ஆக்க சக்திகள் வேற்றி பெறுவதற்கான வழிகளைக் கண்டு பிடித்தலே நம் தேடல். சில உதாரணங்களைப் பார்க்கலாம்.

ஐனநாயகத்தை உண்மையில் நிறுவ முனையும் ஒவ்வொரு எத்தனமும் ஆக்கசக்தி, அதை அழிக்க முனையும் ஹிட்லேறிய, பாசிச, முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்திய எத்தனங்கள் அழிவு சக்தி. பொதுவுடமை, சொசலிசம், ஆக்க சக்தி, அதனுள் நுழையும் பொய்மையும், ஏமாற்றும் தனிநபர் சர்வாதிகாரமும் அழிவு சக்தி. சுரண்டல், சாதிப்பாடுபாடு, மனிதனை மனிதனாக மதிக்காத அடக்குமுறைகள் அழிவு சக்திகள்.

ஆத்மீக தரிசனங்கள் கொண்டு வந்த உண்மை நேர்மை, அர்ப்பணிப்பு, தியாகம் போன்றன ஆக்க சக்திகள். அன்பையும் சமாதானத்தையும், ஆனந்தத்தையும் விடு தலையையும் எவை கொண்டு வருமோ அவை ஆக்க சக்திகள். போரைக் கொண்டு வருவன அழிவு சக்திகள். வாயளவில் எழுத்தளவில் பேசப்படும் எல்லா உன்னத தத்துவங்களும் நடைமுறையில் வாழ்க்கையில் தோற்றுப் போவது ஏன்? அவற்றை நடைமுறை சாத்தியமாக்குவது எவ்வாறு?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடைகண்டு பிடிக்கும் போதே வாழ்க்கைபற்றிய முழுவிளக்கமும் கிடைக்கும்.

டார்லிங்ரோட் சென் ஜோசப் கல்லூரியில் இரண்டு வருடம்

கொழும்பு, மருதானையிலுள்ள சென் ஜோசப் கல்லூரியில் எச் எஸ் சி மாணவனாக நான் 1956ம் ஆண்டு சேர்ந்த அனுபவம் காரணமாக புத்தறிவையும், சமூகத்தை வேறுவிதமாக பார்க்கவும் கொண்ட முதிர்ச்சியும் பெற்றேன்.

அங்கு படித்த மாணவர்கள் செல்வந்தர் வீட்டுப் பிள்ளைகளாகவும், உயர் மத்திய வர்க்கத்தினராகவும் இருந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி ஆளுமை கொண்டவர்களாக இருந்தனர்.

அப்பள்ளிக் கூடத்தில் பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்பில் இரண்டு வருடம் படிக்க வேண்டும். அவ் வகுப்புக்களை Lower 6, Upper 6 என்று அழைத்தனர். நான் குறிப்பிட்ட அன்ரன் எட்வேர்ட், கணேசநாதன், கே.எஸ். சிவகுமரன், பெரி.சுந்தரம், ஓலகசேகரம், நாகநாதன், நடராஜா, புவிமன சிங்க, நோபிள் என்ற தமிழ் மாணவரும் படித்தனர். இவர்களுடன் கடைசியாக குறிப்பிடப்பட்ட மாணவர்கள் தம்மை இனம் காட்டிக் கொள்ள விரும்பும் இல்லாதவர்கள் போல் காணப்பட்டனர்.

இவர்கள் எல்லோரும் ஆங்கிலம் பேசும் பொழுது பிரிட்டிஸ் ஆங்கில உச்சரிப்புகளில் பேசுவார்கள். சிங்கள மாணவர்களுள் குமார் அமரசேகர, சுனில், குணவர்த்தன போன்றோர் நட்பு கொண்டு பழகினர். ஏனையோர் கமிலஸ் பெர்னாண்டோ போன்றவர்கள் தமிழ் மக்களை நேசித்தனர்.

பல்கலைக்கழக புகழுக வகுப்பில் நான் படித்த பாடங்கள் இலங்கை வரலாறு, ஐரோப்பிய வரலாறு, அரசியல், தமிழ் ஆகியவையாகும். தமிழ் வகுப்பை, இம்மானுவேல் என்ற ஆசிரியர் போதித்தார். அவர் என்னை அன்புடன் நடத்திய போதும், அவரிடமிருந்து தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி நிறைய அறிய முடியவில்லை. அக்காலத்தில் இலங்கை வானொலி கல்விச் சேவையில் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்காக பாட முறைகளை விளக்கி கூறியிருந்தார். அவற்றின் மூலமே நான் தமிழ் பாடத் திற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தேன். இம்மானுவேல் சேர், “முல்லை மலர்” என்ற மாத சஞ்சிகையைத் தொடங்கி என்னை ஆசிரியராக நியமித்தார். நான் எனது கடமையையும் கட்டுரைகளை எழுதியும் வந்தேன். பின்னர் எங்கள் எங்கள் தமிழ்ச் சங்கம் ஒரு நாடகத்தை மேடையேற்றினோம். ராஜலிங்கம் என்ற

ஆசிரியர் இதனை எழுதியிருந்தார். இவர் பின்னர் உடுப்பிட்டி தொகுதி பாராளுமன்ற அங்கத்தவரானார். இந்த நாடகத்தில் நான் ஒரு டாக்டராக வில்லனாக நடித்தேன். கணேசநாதன் கதாநாயகனாக நடித்தார். இந்த நாடகத்தில் சிறந்த நடிகர்களை வித்துவான் FXC நடராஜா, முன்னாள் தலை சிறந்த பத்திரிகையாளர் ஆர்.சிவகுருநாதன், மற்றொருவர் நடுவராக இருந்தனர். கதாநாயகனுக்கு முதற் பரிசும், இரண்டாவது பரிசை வில்லனாக நடித்த நானும் பெற்றுக்கொண்டோம். என்னோடு படித்தவர்கள் எல்லோரும் நாட்டிலும் வெளியிடங்களிலும் பெரும் புள்ளிகளாக இருக்கிறார்கள்.

குமார் அமரசேகர, ஸ்டாலின் சொய்சா என்ற முன்னாள் அமைச்சரின் மருமகனாவார். நாகநாதன், தமிழரசுக்கட்சிச் செயலாளராக இருந்த டாக்டர் நாகநாதனின் மகனாவார். பெரி சுந்தரம், செனேட்டர் பெரி சுந்தரத்தின் மகனாவார். அன்டன் அல்பிரட், யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபர். கணேஷநாதன் வடகிழக்கு மாகாண செயலாளர், போன்ற உயர் பதவிகளை வகித்தனர். 1956 இல் நடைபெற்ற இனக்கலவரம் காரணமாக நான் மிகவும் கலவரமடைந்து இருந்தேன். அதனால் இலங்கையின் வரலாறு திரித்துக் கூறப்பட்டதாக இருந்ததனால் வெறுப்புற்றிருந்தேன். சோதனையில் இரண்டு முறை தோற்றியும் இலங்கை வரலாற்றில் குண்டடித்ததனால் பல்கலைக்கழகம் போகமுடியவில்லை. மூன்றாவது தடவையும் எடுக்கச் சொல்லி என் தகப்பனார் வலியுறுத்தியும் நான் தொடர்ந்து படிக்க விரும்பவில்லை.

இலங்கை வரலாற்றை நிமல டி சில்வா போதித்தார். அவர் பின்னர் தூதுவராக பதவி பெற்றார். உலக வரலாற்றை ராஷபக்ச படிப்பித்தார். அரசியலை டி.பீட்டர்பிள்ளை அறிமுகப்படுத்தினார். தமிழை இம்மானுவேல் படிப்பித்தார். இவர்கள் எல்லாம் நல்லாசிரியர்களே. நான் தான் மக்குப்பையனாக இருந்தேன். சென். ஜோசப் கல்லூரி ஒரு கார்ணி வெல்லை நடத்தியது. அதில் ஆங்கில அறிவிப்பாளராக கடமையாற்றினேன். அக்கல்லூரியில் நீச்சல் தடாகம் இருந்த போதும் நான் பயிற்சிக்கும் போகவில்லை. படிப்பி என்று தான் படித்த பாடங்கள் சிறப்பாக புள்ளிகள் எடுத்தும் இலங்கை வரலாற்றின் முற்பகுதி என் காலை வாரிவிட்டது.

(தொடரும்)

காதல், வாழ்வு, சாவு...

இரசாயன மாற்றமொன்று
 இரகசியமாய் உதித்தது
 இனிமையான உணர்வொன்று
 எங்கிருந்தோ வந்தது
 இதமான சுகமொன்று
 இதயத்தை தடவியது
 இன்பமான நினைவொன்று
 ஏங்கித்தான் தவித்தது

இளசுகள் மனமும் ஒன்றி
 இங்ஙனம் வளர்ந்தது
 கதைகள் பல பேசி
 காதல் மலர்ந்தது
 ஏகாந்த சோதனையாய்
 இடர்கள் பல கடந்து
 இணைந்தது வாழ்வியலில்
 இன்பமும் துன்பமும்
 இருவருக்குமே என
 இல்லற சுகமும்
 இனிதே தொடர்ந்தது

அன்பின் நெருவினால்
 அழகான மகவிரண்டு
 அமைந்தது வாழ்வு
 ஆனந்தம் பொங்கிட
 எண்ணற்ற அனுபவங்கள்
 ஏற்றமும் இறக்கமுமாயிட
 ஈரைந்து வருடங்கள்
 இயந்திரமாய் நகர்ந்தது

வீதி விபத்தொன்றில்
 விண்ணுலகம் சென்றானவன்
 விடலைப் பருவமதில்
 விதவையுமானாளிவள்
 பாதியிலே விட்டுப் போன
 பதியை எண்ணி
 பத்தினியிவள் பாழும் மனமும்
 பரிதவித்தே புழுங்கியது.

சாமிக்குற்றமென
 சாத்திரப்படி சமயப்படி,
 சம்பிரதாய சடங்குகளும்
 சகலமும் நடந்தன!
 எந்தக் குற்றமும் அறியாளவள்
 ஏனைனக்கு இப்படியென
 எண்ணவொண்ணா
 துயரங்களும்
 இதயத்தை நொருக்கின!

தலைநிறைய பூவும்

தமைய வரும் தாலியும்
 தாரமவன் சென்றபின்
 தரணியில் உனக்கு
 வேண்டாமென அவன்
 நெஞ்சினில் போட்டுவிடென
 நேராகச் சொன்னார்கள் -
 அந்தோ
 நெகிழ வைத்த காட்சியாக!
 கைநிறைய வளையல்களும்
 கலர் கலரான புடவையும்
 கணவன் சென்ற பின்
 கணிகை உனக்கு
 வேண்டாமென உடன்
 களைந்து எறிந்து விடென
 கடுப்புடனே சொன்னார்கள் -
 ஏதோ
 கடவுள் சபித்த சாபமாக!
 முழுவியளத்துக்கு உதவ
 மாட்டாய் நீ
 முன்னுக்கு போகாதேயென
 முற்றத்துக்கும் வரவிடாமல்
 மூலையில்
 முடக்கி விட்டனரவளை
 முணகி முணகித் துடித்தாளந்த
 மொட்டாக்குப் பேரழகியவளும்!
 வேதியர் ஓதிய மந்திரமும்
 வெந்தணல்
 சாட்சியங்களும்

வெறுமையாகிப் போனதேயென
 வெந்து வெந்து வெம்பினாளந்த
 விரும்பத்தகாத
 வெண்ணிலவானவள்!
 பெற்றோரின் ஆசிகளும்
 உற்றோரின் வாழ்த்துக்களும்
 பெறுமதியற்றதாகி விட்டதென
 பொருமிப் பொருமிப்
 பேதலித்தாளந்த
 புறக்கணிக்கப்பட்ட
 பெண்ணிலவானவள்!
 பெண்ணாகப் பிறப்பதற்கு
 பெரிய தவம் வேண்டுமென்றார்
 பிறப்பொன்று வந்து விட்டால்
 பிரித்து உண்ணுகிறார்!
 மங்கையரை மழுங்க வைக்கும்
 மடமையை ஒழித்திட
 மாதருக்கே மாதர் விதிக்கும்
 பழைமையை நிறுத்திட,
 பெண்ணே நீ எழுந்திடு!
 பேதமையை ஒழித்திடு!
 போர் தொடுத்து எதிர்திடு!
 போக்கத்த சமூகமதை!
 உன்னை நீயே விடுத்திடு!
 உண்மையை உணர்ந்திடு!
 உரம் போட்டு வளர்த்திடு!
 உக்கிரமான உணர்வதை!

நூல்: நாங்கள் விட்டில்கள் அல்ல
ஆசிரியர்: ஜி.எம்.பரம்சோதி
விலை: 300/-

ஜி.எம்.பரம்சோதியின் போர்க்கால மற்றும் காதல் கவிதைகள் சில எண்ணங்கள்

அமரர் கவிஞர் ஜி.எம்.பரம்சோதி அவர்களின் “நாங்கள் விட்டில்கள் அல்ல” கவிதை நூல் அறிமுக நிகழ்வை 05.08.2018 ஞாயிறு அன்று மலையக கலை பண்பாட்டு மன்றம் அட்டனில் ஏற்பாடு செய்திருந்தது

ஒருசமூகப் போராளியின் கவிதைக் குழுவால் கள் என பொதிகை அமுதன் (கவிஞர் ஜி.எம்.பரம் சோதி) அவர்களின் கவிதை நூலின் முன் அட்டையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது போல் உள்ளே ஏறத்தாழ 125 கவிதைகள் யுத்தகால அவலங்கள் பற்றி பேசி இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மொத்தம் 220 கவிதைகள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. சண்டமாருதம் எனும் மகுடத்தின் கீழ் போர்க்கால கவிதைகளும், மந்தமாருதம் என்ற தலைப்பிலே ஏனைய கவிதைகளும் பொதுவாக இடம்பெற்றுள்ளன எனலாம்.

“தமிழ்த் தேசியத்தை நேசித்ததால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்” என்ற தலைப்பிட்டு உள்ளே அவரது உடல் கிடத்தப்பட்டிருப்பது நெஞ்சை நெகிழ வைக்கின்றது. போர்ச் சூழலில் அரசபடைகளால், ஒட்டு படைகளால், சக இயக்கங்களினால் எனப் பல்வகை களிலும் கொலைகள் இடம்பெற்றதை நாமறிவோம். பொதிகை அமுதன் முதலாம் பாலத்தடிச்சேனை கிராமத்தில் பிறந்து ஒரு கிராம சேவையாளராக பணியாற்றியவர்.

அவர் சமூக நோக்கை, செயற்பாடு மிக்க ஒருவராக கொடுமையைக் கண்டு பொங்கும் மனிதாபி மானியாக வாழ்ந்திருக்கின்றார். என்பதையும் அவரது கவிதைகள் மூலமும், மு.சௌந்தராஜன் அவர்களின் வெளியீட்டுரை மூலமும், சண் தவராஜா அவர்களின் முகவுரை மூலமும் அறிய முடிகிறது. மார்க்ஸியம் அவரை ஈர்த்துள்ளது. அதேவேளை தமிழ்த் தேசியம், தனிநாடு அவர்களின் மற்றொரு பக்கமாகியுள்ளதை கவிதைகள் பறைசாற்றுகின்றன. பேரினவாதத்தின் கரும் போக்கும் தமிழர் தம் மத்தியில் தனிநாடு தோன்ற காரணமானது.

இயக்கங்களின் முரண்பாடுகள் சில பிழையான செயற்பாடுகள் பற்றி கவிஞரின் கவிதைகளில் வருகின்றன.

“புத்தளமும் வேக்கந்தையும்
அரச படுகொலைகள்

மாளிகைக்காடும் காத்தான் குடியும்
எதற்காக?”

என்ற வரிகள் எதைக்குறிக்கின்றன??

புலம் பெயர்ந்தோர்களின் சில போலி போராட்டங்கள் பற்றி பின்வரும் வரிகள் கூறுகின்றன.

“ஈழத்தின் இறைமை மீட்க
இறப்பாலும் மானம் காக்கும்
ஒரு கூட்டம் இங்கு போராட
நீங்கள்
ஹீரோ தளத்தில் நின்று
ஹீரத்தை அல்லவோ
விபச்சாரம் செய்கின்றீர்கள்”

(ஹீரோ லண்டன் விமான நிலையம்)

பெண் விடுதலை அல்லது பெண்ணியம் பற்றி 158,159 ஆம்பக்க வரிகள் கூறுகின்றன. இவரின் கவிதைகள் புதுக்கவிதைகளாகவும் இடையிடையே மரபுக் கவிதைகளாகவும் மலர்ந்துள்ளன.

நூலை வெளியிட்டவர்கள் இவைகளை வகைப் படுத்தவில்லை என்பதுடன் அவரது எல்லா கவிதைகளையும் நூலாக்கி உள்ளதாகவே படுகின்றது. மரண ஓலங்கள், துப்பாக்கி வெடிகள் புலம்பல்கள் போர்க்காலத்துக்கே உரியவை

“உன் சாம்பல் மேட்டில்தான்
எங்கள் சரித்திரமே
உயிர்பெறுகிறது”

என்று அவர் எழுதும் வேளையிலும்

“காக்கி அரக்கரின்
சப்பாத்துக்கள்
மேய்ந்த சோலையில்
சாம்பல் காற்றை
சுவாசிக்கையில்
நாசி கரகரத்தது”

என்று எழுதும் போதும் போரின் சுவாசம் புரிகின்றது.

பூடகமாய் சில கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன உதாரணமாக, பக்கம் 116, பூமாலையாக அன்று என்ற கவிதை வரிகள் இதனை புலப்படுத்துகின்றன.

மலையகம் பற்றி பக்கம் 96, பக்கம் 98 கவனிக்கத்தக்கது. 07.10.1990 களில் எழுதிய அக்கவிதை வரிகளில் சில அப்படியே தான் உள்ள சில மாற்றம் பெற்றுள்ளன

“வா என அழைத்தால்

குற்றவாளியைப் போல்
கூனிக்குறூசி, கைகட்டி
மரியாதை செலுத்தும்
அடிமைப் பண்பாடு"

என்று வரும் வரிகள் இன்று அவ்வாறு இல்லை என்று
கூறத்தோன்றுகின்றது. அதே வேளை

விழிகள் மேய்ந்தது
நூலகசாலை
காணவில்லையே....
மலிவாயக்கிடந்தது
மதுசாலை மட்டும்.... !!

என்பது இன்றும் மாறியதாக தெரியவில்லை. சிவனு
லெச்சுமணன் பற்றிய

"சிவனு லட்சுமணன்
இந்த மண்
எப்படி
அந்நியப்பட்டு போகும்?
உடலில் மட்டுமா இரத்தம்
இந்த மண்ணுடனும்
கலந்தது நம் சொந்தம்"

என்று எழுதிச் செல்லுவதன் மூலம் இம் மலையக
மக்களுக்கும் மண்ணுக்கும் இடையிலான உறவை
வெளிப்படுத்துகின்றார். மந்த மாருதம் எனும்
தலைப்பின் கீழ் பலவகை கவிதைகளை தந்துள்ளார்.

கவிஞரின் காதல் கவிதைகள் இப்பகுதியை
அலங்கரித்துள்ளன எனலாம்.

சில தலைப்புக்கள் சினிமா பாடல் முதல்
அடிகளை கொண்டுள்ளன

"வருவாய் என் வாசலுக்கே"
"கவிஞன் கண்டாலே கவிதை"
"இன்பம் எங்கே"

பொதுவாக ஜி.எம் பரம்சோதி அவர்களுக்கு மரபுக்
கவிதைகள் நன்றாகவே வருகின்றன மந்த மாருதம்
பகுதியில் பல நல்ல மரபுக் கவிதைகளை கூற முடியும்

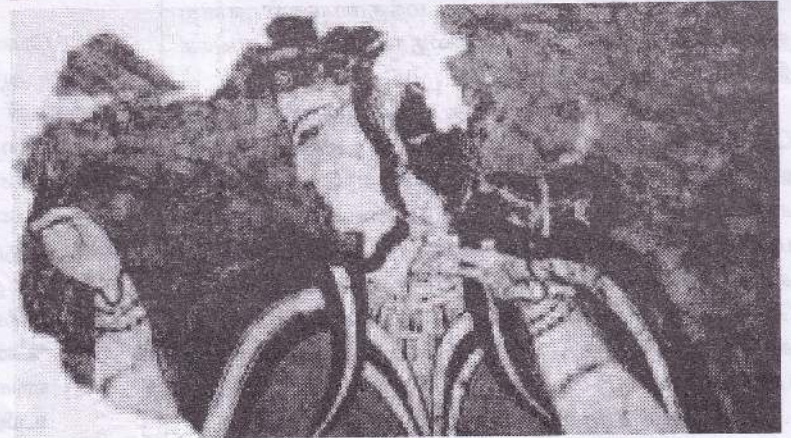
"வருவாய் என் வாசலுக்கே"

எனும் தலைப்பிலான கவிதை அவைகளுள் ஒன்று
கவிஞர் பரமஜோதியின் கவிதைகள் வெறும் சுயம்புவாக
எழவில்லை; அவரது வாழ்வியல் அனுபவங்களின்
வெளிப்பாடு எனலாம்.

வெளியீட்டாளர்கள் கவிதைகளை வகைப்
படுத்தி இருக்கலாம் அது அவருக்கு மேலும் தரம்
சேர்த்திருக்கும். புத்தக கட்டு (Binding) தாள்கள் கழன்று
வருவதை உணர முடிகின்றது. இன்னும் நேர்த்தியாக
Binding செய்திருக்கலாம் எவ்வாறெனினும் வெளி
யீட்டாளர்களை பாராட்டாமல் இருத்தல் இயலாது
மறைந்த ஒரு கவிஞரின் கவிதைகளை நூலுருவாக்கி
யது எமக்கு பெருமையே. அவர்களுக்கு எமது
பாராட்டுக்கள்.

காற்றில் முத்தமிடும்
காதலல்ல வாழ்க்கை
கலந்து, கரைந்து,
ஒன்றுடன் ஒன்றாய் இணைந்து,
ஒன்றுக்குள் ஒன்றாய்த்
துலைந்து போவதே வாழ்க்கை.
எத்தனை போராட்டம்!
அரும்பாகி, மொட்டாகி,
மலராகி, வருவாகி,
பிஞ்சாகி, காயாகிக் கனிவதற்குள்
எத்தனை போராட்டம்.
போராட்டம் தான் வாழ்க்கை அதை
பூந்தோட்டமாக்குபவள் பெண் தான்.
கடமைக்காக வாழ்பவளல்ல,
காதலுக்காக
உணர்வு, உடல், உள்ளம் ஏன்
உயிரைச் சமந்து, உயிரைத் தருபவளும்
பெண் தான்.
கரைக்குள் அடங்கி ஓடினால் தான்
அது ஆறு.
குடிலுக்குள் புகுந்து வந்தால் தான்
புயல் கூட இசையாகும்.
கரைதாண்டா ஆறாக?
புயல் மடிந்து இசையாக
வாழ்கையில் தன்னை இனங்காட்டி நிற்பவள்
பெண். பெண்ணே தான்.
ஒவ்வொரு குழந்தையும் பிரசவமாகும்போது,
அவளும் மீண்டும், மீண்டும்

வெண்ணா... கடவுளா?

■ ஆர். எஸ். ஆனந்தன்

பிரசவமாகின்றாள்; தானும் குழந்தையாக
இறக்கைகள் இல்லாமலே வானத்தில் பறக்கின்றாள்,
தன் குழந்தை தரையில் நடக்கும் போதெல்லாம்
அணைப்பில் அடங்கிப் போவதும்
அன்பால் குடும்பத்தை
அடக்கி ஆழ்பவளும் அவளே.
படைக்கின்றாள், நல்ல குடும்பத்தை, காக்கின்றாள்
நலம்பெறவே அதை, அழிக்கின்றாள், தீயவற்றை,
எல்லாமே அவளால் தான்
பெண்ணா, இல்லைகடவுளா?
அவள் புரியும்
தியாகத்திற்கும், தவத்திற்கும் கேட்கும் வரம்
அன்பு, அன்பு, அன்பு மட்டுமே.

“விவாகரத்து” பற்றிய ஜீவகுமாரனின் விளக்கத்திற்கு எனது பதில்

கிருஷ்ணன்

நான் ஆவணி மாத ஜீவநதியில் “ஜீவகுமாரனின் விவாகரத்து” என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரைக்கு கடந்த இதழில் ஜீவகுமாரன் “சாதி வலையில் மாட்டிக் கொண்ட “விவாகரத்து” என்னும் சிறுகதை” என்ற தலைப்பில் பதில் எழுதியுள்ளார். அவரின் இப்பதில்கள் தொடர்பாக எனது கருத்துக்களை இங்கு பதிவிட விரும்புகிறேன்.

1. ஜீவகுமாரன் தனது படைப்புக் குறித்து முன்வைக்கப்பட்ட விமர்சனத்திற்கு விளக்கமளிப்பது கடமையென உணர்ந்து பதிலளித்துள்ளார். அவருக்கு நன்றிகள்.

2. தனது படைப்பு பற்றி முன்வைக்கப்பட்ட விமர்சனத்திற்கு விளக்கமளிக்க முயன்ற ஜீவகுமாரன், விமர்சனத்தை முன்வைத்தவர் யார் என்ற தேடுதலில் ஏன் ஈடுபட்டுள்ளார் என்பது புரியவில்லை. தனது விளக்கத்தின் பெரும்பகுதியை இத்தேடுதலிலேயே செலவிட்டுள்ளார்.

“ ஒரு இலக்கியவாதி புனைபெயருக்குப் பின்னால் ஏன் ஒளிந்து கொள்ள வேண்டும்” என ஜீவகுமாரன் வினா எழுப்புகின்றார்.

புனைபெயரில் எழுதுவது ஒளிப்பதற்காக மட்டுமன்று. சொந்தப்பெயரில் எழுதும்போது எழுதும் எழுத்தாளரின் வயது, பால், கல்வித்தகுதி, தொழில், சமூக அந்தஸ்து, சமயம், சாதி, அரசியல் நிலைப்பாடு... எனப் பலவற்றை அறிந்து எழுத்தாளனைப் பற்றிய முற்கற்பித்ததை வைத்துக் கொண்டு அவரது ஆக்கம் படிக்கப்படுவதனால் எழுத்தாளர் கூறவந்த விடயம் வாசகனை சிலவேளை முழுமையாகச் சென்றடைவதில்லை. அதற்காகவே எழுத்தாளர் சில சந்தர்ப்பங்களில் புனைபெயர்களையும் பயன்படுத்த நேரிடுகின்றது.

மேலும், நான் தேசியத்தை ஆதரிப்பவன் என்ற பொருள்பட ஜீவகுமாரன் எழுதுகிறார். இந்தத் தகவலை அவர் எந்த ஆதாரத்தின் அடிப்படையில் குறிப்பிடுகிறார்?

ஜீவகுமாரன் புனைபெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்தப் பெயர்களைப் வெளிப்படுத்துகிறார்கள் எனக் குறிப்பிடுகிறார். புனைபெயரில் எழுதும் அனைவரும் தமது சொந்தப் பெயர்களைப் வெளிப்படுத்துகிறார்களா? என அவரிடம் வினவ விரும்புகிறேன்.

3. “புலம்பெயர் இலக்கியம் தமிழுக்குக் கிடைத்த

பெருங்கொடை” என நான் எள்ளுடன் குறிப்பிடுவதாக ஜீவகுமாரன் எழுதுகிறார். நான் அதனை எள்ளுடன் குறிப்பிடவில்லை. இதில் என்ன எள்ளல் இருக்கின்றதோ?

ஜீவகுமாரனின் விவாகரத்து என்ற கதையின் முற்பகுதியில் சாந்தா தனது சாதியை வெளிப்படுத்தாதது பொய்யாக குறிப்பிடப்படுகின்றது. சாதியை வெளிப்படுத்தாதது குற்றமெனக் கருதும் மனநிலையை சாதி வெறியெனக் கூறலாம். எனவே இக்கதையில் மையம் பொய் அல்ல சாதி என இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

4. தென்னிந்திய தமிழ்ச் சினிமாவாகிய சிட்டிசனில் மீனவ மக்களிடம் கருவாட்டு மணம் வீசுவதாக குறிப்பிடும் சந்தர்ப்பம் ஒன்று உள்ளதாகவும் அதற்கு தமிழகம் கொதித்தெழவில்லையெனவும் ஜீவகுமாரன் குறிப்பிடுகிறார். தமிழ்நாட்டு மக்கள் இதற்கு எதிர்ப்பைக் காட்டாது விட்டமைக்காக நானும் தனது கதைக்கு எதிர்ப்பை வெளிக்காட்டக் கூடாது என ஜீவகுமாரன் விரும்புகிறாரா?

மேலும் சிட்டிசன் திரைப்படத்தில் அத்திப் பட்டிக் கிராம மக்களிடம் கருவாட்டு மணம் வீசுவதாகக் கூறும் இன்ஸ் பெக்டரிலும் கொடும் புத்துறை மக்களிடம் மீன் நாற்றம் வீசுவதாகக் குறிப்பிடும் ஜீவகுமாரன் கதாபாத்திரம் சபேசனிலும் வித்தியாசம் ஏதானையும் என்னால் காணமுடியவில்லை.

5. விவாகரத்து என்ற சிறுகதையை தவிர ஜீவகுமாரனின் மற்றைய படைப்புக்கள் மீது நான் விமர்சனங்களை முன்வைக்காத நிலையில் அவர் தனது மற்றைய படைப்புக்களில் சாதியம் இல்லையெனக் குறிப்பிட்டு அவற்றினைப் பட்டியலிட்டிருப்பது நகைப்பிற்கிடமானது. நான் கூட அவரின் மற்றைய படைப்புக்களில் சாதியம் இருப்பதாக எங்கும் குறிப்பிடவில்லையே. மேலும் ஜீவகுமாரன் தனது “குதிரை வாகன” நாவலுக்கு யாழ் பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரை யாளர் திரு. இராஜேஸ்கண்ணன் அளித்த முன்னுரையை வாசிக்கும் படி சிபாரிசு செய்கிறார். ஆனால் இராஜேஸ்கண்ணன், ஜீவகுமாரனின் “விவாகரத்து” சிறுகதையைப் பற்றி ஏதாவது எழுதியிருந்தால் அக்கதை பற்றிய அவரது கருத்தை அறிய ஆவலாக உள்ளேன்.

6. ஜீவகுமாரன் புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்கு நான் கொடுத்த விளக்கம் தவறெனக் குறிப்பிட்டு தனது வரைவிலக்கணம் தான் சரியென்கிறார். சமூக விஞ்ஞானத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஒன்றைப் பற்றிய

விளக்கம் ஒன்றாக இருக்க வேண்டியதில்லை. அது காலத்திற்குக் காலம் மாற்றமடையும். நான் புலம் பெயர் இலக்கியத்தைப் பற்றி அளித்த விளக்கம் முடிந்த முடிபல்ல.

ஜீவகுமாரன் புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்கு அளிக்கும் வரைவிலக்கணத்தில் "... தொழில் அல்லது கல்வி காரணமாக வேறு ஒரு நாட்டில் குடியுரிமை பெற்று வாழ்வோர் புலம்பெயர்ந்தோர்..." என்கின்றார் உண்மையில் வேறு ஒருநாட்டில் குடியுரிமை பெற்றவர் படைக்கும் இலக்கியத்தை புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற வகைக்குள் அடக்குதல் சரியாகுமா? ஏனெனில் இந்தியாவில் இருந்து சென்று மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் வாழும் மக்களால் படைக்கப்படும் இலக்கியங்கள் மலேசிய இலக்கியம், சிங்கப்பூர் தமிழ் இலக்கியம் போன்ற வகைக்குள் தற்போது அடங்கியுள்ளதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

7. தனது விளக்கத்தின் ஓரிடத்தில் "...கட்டுரை ஆசிரியர் எதற்காக கிருஷ்ணன் என்ற புனைபெயரில் எழுதினார் என்பதும் அப்புனைபெயரில் உள்ளதை ஏன் ஜீவநதி ஆசிரியர் வெளியிட்டார் என்பதற்கான காரணமும் விளக்கவில்லை.." எனக் குறைப்பும் ஜீவகுமாரன் விளக்கத்தின் இறுதியில் "...கட்டுரை யாசிரியர் முன்வைத்த விமர்சனம் காரணமாக "சாதி"

பற்றிய எனது பார்வைகள், என் படைப்புக்களில் அவற்றின் பங்குகள் என்பது பற்றி வாசகர்களுக்கு தெரிவிக்க கள மமைத்துக் கொடுத்த ஜீவநதியின் ஆசிரியர் பரணீதரனுக்கும் இக்கட்டுரை எழுதக் காரணமாயிருந்த இக்கட்டுரையின் ஆசிரியருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்..." என தனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கிறார்.

இக் கட்டுரையைப் பிரசுரித்ததற்காக ஆரம்பத்தில் குறைப்பட்ட ஜீவகுமாரன் இறுதியில் அதற்காக நன்றி தெரிவிக்கிறார். இவ்விரண்டு கூற்றுக்களும் ஒன்றுக்கொன்று முரணானதாக அமைந்துள்ளன. ஜீவகுமாரன் ஒரே கட்டுரையில் ஒன்றுக்கொன்று முரணான இரு கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளமை எனது கட்டுரையைப் பற்றிய அவரின் குழப்பநிலையை தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றது.

8. கதையின் பிரதான பாத்திரத்தின் பெயர் சபேசன். ஆனால் தான் எழுதிய சிறுகதையின் கதா பாத்திரத்தின் பெயரையே சாந்தன் எனப் தடுமாற்றத் துடன் தவறாக தனது விளக்கத்தில் ஜீவகுமாரன் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார். தனது சிறுகதையின் பாத்திரத்தின் பெயரையே பிழையாகப் பயன்படுத்தும் இந்த நிதானமற்ற தன்மையே ஜீவகுமாரனின் விளக்கம் முழுவதும் பரவியுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

<p>புத்திரமாய்! எங்கு வைத்தாலும் எடுக்கப்படும் பணத்தை புத்திரனின் பாடப் புத்தகத்திற்குள் வைத்தாள்! புத்திரமாய் இருந்தன இரண்டும்!</p> <p>உண்மை தெரிகிறது! இவர்கள், செத்த புலிக்கும் பயமென்பதுளு அவர்கள், சேமக்காலையில் தெரிகிறது!</p>	<p>நீதி சட்டம் ஒழுங்கு எங்கள் நாட்டில் நீதி சட்டம் ஒழுங்கு எல்லாம் நீதிமன்றங்களில்தான்!...?...</p> <p>அமாவாசை நாட்கள் அதிகமா? பருவங்கள் மாறிமாறி வருகின்றன. ஏனோ! சிலர் வாழ்வில் மட்டும் அமாவாசை நாட்கள் அதிகமாகிவிட்டன!</p> <p>செ.அன்புராசாவின் கவிதைகள்</p>	<p>சின்தை மாறணும்! கணவனை இழந்தவளை விதவையாகவே வைத்திருக்கிறாய்! மனைவியை இழந்தவனுக்கு மறுமணத்தை பரிசளிக்கிறாய்!</p> <p>காலம் கடந்துவிட்டது! இல்லையேல், ஒருபடி மேலேறி உடன்கட்டை ஏறுதலை உடனே அமுல்படுத்தியிருப்பாய் எங்கள் அரசபடை ஆக்கிரமிப்பைப்போல!</p>
--	---	---

நூல்:
தரிசனப் பார்வைகள்
(கட்டுரைகள்)
ஆசிரியர்:
த.கலாமணி
வெளியீடு:
ஜீவநதி
விலை : 200/-

நூல்:
இலக்கியமும்
உளவியலும்
(கட்டுரைகள்)
ஆசிரியர்:
த.கலாமணி
வெளியீடு:
ஜீவநதி
விலை : 300/-

முத் கலர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்கள்

திருமண அழைப்பிதழ்
காட்சியறை மற்றும்
சுகனவிதமான பிறிணர்டிங்குகளும்
செய்து
கொடுக்கப்படும்.

தொ.இல :- 021 2229582, 0772222259

இல 10, முருகேசர் வீதி, முத்திரைச்சந்தி, யாழ்ப்பாணம்